PAUL FERRINI

IUBIRE FĂRĂ CONDIŢII

Reflecţii ale Minţii Christice

Traducere Toni Kiihn

Prefața autorului

Cu toată vâlva stârnită în jurul fenomenului „transmisiunilor" (channelling), e important să precizez din capul locului că nu este vorba despre o carte „transmisă".

Aşadar, informația din ea nu provine de la o „entitate" sau persoană separată de mintea ascultătorului. De fapt, ea este rezultatul unui proces, în care un ascultător s-a contopit cu Mintea Christică, din care el şi dumneavoastră sunteți părți esențiale.

A-L gândi pe Iisus ca fiind în afara minții tale şi independent de ea înseamnă să pierzi esențialul. Pentru că în ea ni se adresează Iisus. El ne este cel mai intim prieten care ne vorbeşte, uneori in cuvinte, alteori fără cuvinte. Comunicarea şi comuniunea cu el sunt esențiale practicării învățăturii sale.

Trebuie să precizăm că Iisus nu are un loc sau o poziție exclusivă în Mintea Christică. Krisna, Buddha, Moise, Mahomed, Lao Tzî şi mulți alții sunt în mod conştient uniți cu el acolo, sau, mai precis, „aici". Dacă vă e mai uşor să vă adresați lui Buddha sau lui Krisna, vă rog să o faceți. Iisus nu se va simți ofensat. Dimpotrivă, se va bucura, deoarece îi urmați învățătura non-separării.

Cu toții suntem în comuniune şi comunicare cu Mintea Christică (sau Mintea Buddhică sau Brahman sau Sfântul Duh, dacă aşa preferi), asta, pentru că suntem cu toții uniți cu Mintea lui Dumnezeu. Dacă n-ar fi aşa, traiul nostru ar fi complet întunecat şi lipsit până şi de făgăduința mântuirii sau răscumpărării.

Fiecare dintre noi are în el o mică scânteie de lumină ce iluminează întunericul lipsei noastre de conştientă. Este scânteia divină a conştientei, care păstrează vie legătura noastră cu Dumnezeu. Această scânteie ne conectează cu învățătorul divin din tradiția noastră şi cu Esența divină dinăuntrul fraților şi surorilor noastre.

Aşa cum Iisus accentuează în cartea de față, dacă noi am vedea scânteia de lumină aflată în fiecare dintre noi, tot întunericul din percepția şi din experiența noastră s-ar destrăma, iar lumea, aşa cum o ştim, ar dispărea. Iată cum e instaurată iubirea în inima noastră şi în inimile semenilor noştri.

Nu faceți greşeala de a crede că vreuna dintre reflectările Minții Christice caută altceva decât instaurarea Regalității[1] iubirii în mințile şi inimile noastre.

Acesta este singurul ei țel. Întru aceasta lucrează Mahaviri, lucrează

[1] Vom traduce în continuare „Kingdom" cu termenul tradițional „împărăție", adăugând că, în acest context, cuvântul „Regalitate" - mai curând o calitate şi o stare, decât un topos - ar fi mai potrivit, (n. trad.)

Sf. Francisc, lucrează Baal Shem Tov, lucrează Rumi.

Împărțirea în religii este o relicvă a acestei lumi. Asemenea delimitări nu există în Mintea Christică, unde toate ființele se întrunesc în vederea unui singur țel. Este greu să ne imaginăm aşa ceva, dar aşa e.

Nici unul dintre cei care au crescut în tradiția iudeo-creştină nu va fi scutit de a ajunge la o înțelegere cu viața şi învățătura lui Iisus.

Asta este valabil pentru creştini şi evrei deopotrivă. Este, de asemenea, valabil pentru atei şi agnostici.

Evreii au nevoie să înțeleagă şi să accepte mesajul de încredere care le-a fost adus de către Iisus. Creştinii au nevoie să înțeleagă cum învățătura lui - o învățătură a iubirii şi iertării - a fost pervertită în învățături ale fricii şi vinei. Ateii au nevoie să înțeleagă mesajul său revoluționar al egalității.

Toți cei care l-au respins pe Iisus sau cei care l-au pus pe un piedestal au înțeles greşit învățătura sa. Iată de ce, o corecție trebuie să aibă loc pentru noi toți.

Pentru fiecare dintre noi, Iisus are un mesaj specific ce ne va ajuta să *desfacem* propria noastră vină şi să trecem prin frica noastră.

Iisus nu ne cere să ne convertim la creştinism, căci aşa ceva nu există. Creştinismul e un mit al separării, ce îl separă pe creştin de evreu, sau pe musulman de budist.

Crezi că Iisus ar susține o astfel de idee?

Bineînțeles că nu!

Un discipol al lui Iisus - orice om care îi trăieşte învățătura - nu promovează nici un fel de separare. El pune în practică iubirea şi iertarea pentru toate ființele, inclusiv pentru el însuşi. II îmbrățişează pe evreu, pe musulman şi pe hindus ca pe aproapele său. Nu caută să convertească pe altcineva, simțindu-se în siguranță în propria sa credință.

El nu crede că celor ce aleg o cale diferită le va fi refuzată mântuirea. Un adevărat discipol al lui Iisus ştie că Dumnezeu are multe căi pentru a ne aduce acasă şi nu are niciodată îndoieli în privința rezultatului final.

Fiecare dintre noi are acces la o relație personală cu Iisus. Este o relație ce ia naştere în mod firesc, o dată ce începem s-o dorim şi să ne încredem în ea. Ea nu presupune nici o tehnică, nici o invocație şi nici o practică spirituală esoterică.

Simpla dar autentica nevoie de prietenia şi de călăuzirea lui este tot ce e necesar.

Să precizăm că Iisus nu doreşte să devină o figură autoritară pentru noi. De fapt, el pledează împotriva oricărei alte autorități în afară de cea a lui Dumnezeu. El cere, doar, să-l luăm de mână ca pe un egal, să ne deschidem şi să ne aplecăm către fiecare dintre semenii noştri cu acelaşi respect reciproc şi cu aceeaşi intenție de a fi egali.

Învățătura lui poate fi simplă, dar punerea ei în practică ne va solicita toată atenția, toată energia şi tot devotamentul. Îndemnul de a fi „egal" cu fiecare persoană din experiența noastră, de a recunoaşte şi a ierta toate greşelile - chiar în timp ce acestea sunt comise - este o învățătură revoluționară, o învățătură ce ne va spăla de vină şi ne va ajuta să trecem prin fricile noastre.

Când am început să lucrez la acest proiect, m-am dedicat lui cu aceeaşi abnegație cu care am abordat cărțile anterioare. Însă acest lucru s-a dovedit a nu fi suficient. Acceptând, am selectat 150 de pagini de material bun.

Pur şi simplu, nu era cartea pe care trebuia s-o aduc pe lume în acest moment al vieții mele. Mi se cerea ceva nou, iar eu ceream ceva nou de la învățătorul meu. Îmi doream o carte simplă, lucidă, care să ne ajute la clarificarea relațiilor noastre cu Iisus şi cu învățătura sa.

Şi, în timp ce eu ceream, devenea tot mai clar faptul că, pentru a scrie o astfel de carte, o parte din Paul[2] trebuia să se dea la o parte.

Identitatea lui Paul trebuia contestată. Sistemele sale de credință, vocabularul său trebuiau să devină mai flexibile. Ideile care îl făceau să se simtă separat de alții trebuiau demolate. Înainte ca toate acestea să se fi întâmplat, cartea nu putea fi realizată.

De-a lungul acestui proces, am învățat să mă bizui mai mult pe relația mea cu Iisus decât pe cele citite despre vorbele lui şi despre el.

De asemenea, l-am văzut pe Iisus lucrând neabătut în viața multor oameni ce păreau să aibă credințe sau convingeri diferite de ale mele.

Credințele şi convingerile separă. Gândurile iubitoare unesc.

„Dacă vrei să-mi urmezi învățătura, trăieşte-o gând după gând. Binecuvântează-l pe fratele tău, pe aproapele tău, chiar dacă nu eşti de acord cu el."

Aceasta a fost întotdeauna învățătura lui Iisus. Acum, el o introduce într-un cadru mai larg.

Faptul că am îngăduit acestei cărți să-mi parvină de la Iisus şi de la Mintea Christică a însemnat să fac reajustări pe toate planurile vieții mele. Se cerea nu atât o schimbare a modului în care scriam, cât o mutație fundamentală în sistemele mele de credință. Îndepărtarea „ideilor ce dau naştere percepțiilor şi sentimentelor de separare" trebuia să devină practica mea spirituală de zi cu zi.

Vă asigur că am fost departe de a fi perfect în această practică. Mă simt însă profund recunoscător pentru ea şi pentru această carte, deoarece şi una şi alta m-au ajutat să fac un pas înainte, un pas foarte dificil, în evoluția mea spirituală.

Speranța mea este că această carte vă va oferi o practică simplă dar

[2] autorul, Paul Ferrini

profundă de iertare de sine şi de non-separare, care vă va transforma viața. Aceasta e practica pe care Iisus a dus-o la perfecțiune în viața sa aici şi este practica pe care el continuă să o susține clipă de clipă, atunci când noi ne îndreptăm către ei şi îi cerem să ne ajute în viețile noastre.

Sfârşitul suferinței vine atunci când, în cele din urmă, decidem împreună că am suferit destul. Fiecare dintre noi, în propria sa viață, caută să găsească o cale mai bună.

Credeți că Iisus ne va abandona acum? Credeți că mica scânteie din inima dumneavoastră şi a mea va păli şi se va stinge, victimă a fricii, vinei şi durerii noastre?

Nu poate fi aşa!

Iubirea lui Iisus, Krisna, Buddha şi a tuturor maeştrilor înălțați ne îmbrățişează în rugăciunea fiecăruia dintre noi.

Ea întreține cu blândețe scânteia din inimile noastre, ajutându-ne să trecem deplin prin frica şi ruşinea noastră.

Ea aduce iluminare divină în toate credințele, convingerile înguste cât şi în toate condițiile în care se desfăşoară experiența noastră. Deoarece lumina este înăuntrul nostru, ea nu poate să nu strălucească atunci când apelăm la ea.

Lumina lui Christos este în noi toți.

Să o invocăm împreună, în numele Iubirii.

Paul Ferrini, Decembrie, 1993

Introducere

Îngăduie-mi să încep prin a spune că eu vorbesc prin tine, numai în măsura în care eşti dispus să renunţi la autocenzură. În acest sens, tu nu eşti special. Eu pot vorbi prin absolut oricine care are această disponibilitate. Ceea ce auzi are mult de-a face cu ceea ce este deja prezent în mintea ta.

Orice om care se deschide vocii mele o va auzi conform propriilor sale percepţii şi preconcepţii. E inevitabil să fie aşa.

Dorinţa de a comunica cu mine este esenţială când e vorba să deschizi uşa pentru a mă primi. Nu mă impun nimănui cu torţa. Relaţia cu mine se face de bună voie şi trebuie iniţiată de către fiecare persoană, atunci când e gata s-o facă. Eu sunt exact atât de aproape de tine pe cât vrei tu să-ţi fiu. Asta, pentru că sunt deja un gând în interiorul minţii tale. Şi, tot ceea ce eu sunt, purcede din acest gând, la fel cum tot ceea ce nu sunt porneşte dintr-un gând diferit. Asta trebuie să înveţi prin experienţă.

Unii pretind că eu vorbesc prin ei, numai că ei ascultă o voce diferită de a mea. Vocea mea nu condamnă niciodată şi nu înfricoşează.

Intenţia mea este să binecuvântez pe toată lumea. Vreau ca fiecare dintre voi să ştie, o dată pentru totdeauna, că nu sunteţi vinovaţi decât în propria voastră minte şi că această vină imaginată poate şi trebuie să fie desfăcută.

Învăţătura mea este una simplă: eu profesez[3] iertarea păcatelor. Propovăduiesc că păcatul însuşi nu este rea!. Ei pare să fie real numai fiindcă voi credeţi că puteţi fi vătămaţi. Credeţi că sunteţi trupul vostru şi, prin urmare, atunci când trupul a fost vătămat, credeţi că vi s-a făcut o nedreptate. Înţeleg că ţi-e greu să renunţi la această convingere.

Şi totuşi, eu asta îţi cer. Tu nu eşti corpul tău, căci trupul se naşte şi moare, iar tu nu te naşti şi nici nu mori. Nu eşti nicidecum un gând al limitării, căci orice gând ce te limitează este un corp cu un început şi cu un sfârşit. Corpul nu este altceva decât cadrul credinţelor sau al convingerilor tale. Există corpuri dense şi corpuri străvezii, de lumină, dar toate au un început şi un sfârşit.

Toate sunt supuse unei oarecare forme de autodelimitare.

Eu sunt un gând nemărginit, un gând fără limitare, căci mă extind mereu în nonforma lui Dumnezeu. Nu există formă care să mă poată conţine. M-am contopit cu Dumnezeu în desăvârşită iertare. Sunt liber de orice vină. Sunt liber de reproşuri, resentimente şi nemulţumiri. Nu cred că pot fi nedreptăţit, cum nu cred că am puterea să nedreptăţesc pe

[3] folosit cu sensul: a declara, a susţine, a afirma, a propovădui (n. trad.)

cineva, deoarece ştiu fără nici o îndoială că orice ființă are statut de egalitate în Dumnezeu.

Ştiu că îți vine greu să crezi asta, fiindcă toate pe care le vezi în lumea ta sugerează inechitatea. Dar aceste inechități sunt, pur şi simplu, opera ta. Ele sunt un neadevăr pe care tu îl susții. Nu e nevoie să le mai susții. Demonstrează că nu sunt adevărate, extinzând Iubirea lui Dumnezeu asupra fiecăruia dintre frații tăi. Numai în acest mod poate fi trăită pe pământ experiența împărăției lui Dumnezeu.

Nu fi preocupat de ceea ce alții fac sau lasă nefăcut. Nu e responsabilitatea ta de a evalua gândurile sau faptele lor. Doar atât: fii responsabil pentru modul în care gândeşti şi acționezi tu.

Căci, dacă gândeşti şi acționezi cu Dumnezeu, îi vei influența pe alții, fără a rosti un singur cuvânt. Iubirea de aproape poate fi găsită doar asumându-ți responsabilitatea pentru tine însuți. Fă cât poți pentru tine însuți şi pentru alții şi lasă-L pe Dumnezeu să facă restul.

Nu eşti responsabil pentru alegerile făcute de alții şi nici ei nu sunt răspunzători pentru ale tale. Totuşi, puteți şi trebuie să învățați unii de la alții, căci ceea ce alegi tu nu este chiar atât de diferit de ceea ce alege semenul tău. Adeseori faceți aceleaşi greşeli.

Greşelile sunt oportunități pentru a învăța. A-l condamna pe fratele tău pentru faptul că face greşeli înseamnă a pretinde că tu eşti fără de greşeală - ceea ce nu este adevărat. Te-am mai întrebat şi te întreb din nou: care dintre voi va arunca primul piatra?

Îl poți dezlega pe aproapele tău de judecata pe care eşti gata s-o pronunți în propria ta minte. A-l dezlega înseamnă a-l iubi, căci aceasta îl aşează acolo unde se află doar iubirea, dincolo de orice fel de judecată. Stăpânirea propriilor tale gânduri este o premisă esențială pentru propria ta iluminare, fiindcă aici, în gândurile tale, alegi tu să mergi cu mine sau să pleci de lângă mine. Spre deosebire de tine, eu sunt statornic. Nu te voi părăsi. Îți stau întotdeauna alături, aşteptând să mă recunoşti.

Dacă vrei să fii ca mine, trebuie să înveți să gândeşti ca mine. Iar dacă vrei să înveți să gândeşti ca mine, trebuie să pui fiecare gând pe care îl gândeşti în mâinile mele. Eu îți voi spune dacă e de ajutor sau nu.

Gândurile care nu ajută trebuie eliminate. Iată esența antrenamentului minții. Trebuie reținute numai gândurile care binecuvântează şi ne recheamă la adevăr. Învățătura mea a fost şi va continua să fie distorsionată, deoarece ea amenință fiecare gând care este fals. Şi, amenințate astfel, gândurile false pun stăpânire pe învățătură şi caută să o modeleze ca să se potrivească scopurilor lor. Nu durează mult până când cuvintele atribuite mie ajung să fie contrariul celor pe care le-am rostit.

De aceea vă rog să fiți vigilenți. Nu vă împotriviți acestei distorsiuni, nu o atacați şi nu căutați să o discreditați. Toate acestea o vor face şi

mai puternică. Fiți cu mintea clară şi respingeți falsul de dragul adevărului. O singură idee falsă poate duce la disperare mintea ce o gândeşte. Dar un singur gând adevărat restaurează împărăția.

De aceea, alege-ți gândurile cu înțelepciune, iar dacă nu eşti sigur ce să gândeşti, adu-ți dilema la mine.

A te preda mie nu seamănă cu nici un gest de predare sau subjugare pe care îl poți cunoaşte în lumea ta. Căci lumea ar folosi cu duritate gestul tău de predare, pentru a te pune sub control - în timp ce eu l-aş folosi cu blândețe, pentru a te elibera de falsitate şi pentru a-ți reda adevăratul tău Sine. Cei care fac lucrarea mea îți dau ție puterea de a te iubi şi de a te afirma pe tine însuți, aşa cum eşti chiar acum. Cei care lucrează împotriva mea îți vor găsi multe greşeli pe care vor dori să le rectifice. Ei ar vrea să te facă să depinzi de ei pentru mântuirea ta. Nu accepta asemenea minciuni. Învață să discerni. Nimeni de pe pământ nu are un răspuns mai bun pentru tine decât acela pe care tu îl vei găsi prin încrederea în tine însuți şi în mine.

Miezul problemei

Nimeni nu este atât de aspru cu tine aşa cum eşti tu însuţi. Asemeni tuturor fraţilor tăi, suferi de un profund sentiment de imperfecţiune şi nevrednicie.

Te urmăreşte sentimentul că ai făcut nişte greşeli teribile pentru care, mai devreme sau mai târziu, vei fi pedepsit de autorităţi umane sau de vreo autoritate abstractă spirituală, cum ar fi Dumnezeu sau legea karmică.

Aceste chestiuni nerezolvate cu privire la autoevaluarea ta reprezintă condiţiile în care se realizează întruparea ta. Cu alte cuvinte, eşti aici pentru a le rezolva. Tu ţi-ai ales părinţii, pentru ca ei să-ţi exacerbeze sentimentul de vinovăţie, în aşa fel încât să poţi deveni conştient de el. Aşadar, a-i învinui pe ei pentru problemele tale, nu te va ajuta să îndepărtezi condiţiile pe care, în mod reciproc, voi le-aţi impus iubirii. Singura cale de ieşire este ca tu să devii tot mai conştient de propria ta vinovăţie şi de credinţele şi tiparele de interacţiune bazate pe frică.

A căuta pe cineva special, care să-ţi furnizeze iubirea pe care părinţii tăi nu au fost în stare să ţi-o ofere, nu este o rezolvare, ci doar va agrava lucrurile. Să nu fii surprins, dacă partenerul sau partenera pe care i-ai ales sunt întruparea perfectă a părintelui cu care ai cele mai multe de vindecat. Nu poţi să nu ajungi faţă în faţă cu propriile tale răni. Părinţii, soţii şi copiii sunt aici ca să te ajute să vezi propria ta nevoie de vindecare - iar tu, la rândul tău, îndeplineşti aceeaşi funcţie în vieţile lor.

Căutarea iubirii necondiţionate într-o lume a condiţiilor este sortită, în mod inevitabil, eşecului. De vreme ce toţi fraţii tăi acţionează conform unor tipare bazate pe ruşine sau vină, ei nu îţi pot oferi iubirea pe care ştii că o meriţi şi nici tu nu le-o poţi oferi lor.

Cel mai bun lucru pe care îl puteţi face este să vă ridicaţi unul altuia starea de conştientă asupra iubirii ce vă este necesară - şi să începeţi să vă asumaţi responsabilitatea de a v-o dărui vouă înşivă.

Dacă nu-ţi asumi responsabilitatea de a aduce iubirea în propriile tale răni, nu vei ieşi din ciclul vicios atac/apărare, vină şi învinuire.

Sentimentele tale de furie, jignire şi trădare - oricât de justificate ar părea ele - nu vor face decât să toarne ulei pe focul conflictului interpersonal şi vor continua să reîntărească credinţa sau convingerea ta sub-conştientă că eşti nevrednic de iubire şi incapabil să iubeşti.

Trebuie să înveţi să vezi cât de departe se întinde propria ta ură de sine. Până ce nu te vei uita în oglindă şi nu vei vedea, reflectate acolo, propriile tale convingeri, îl vei folosi pe fiecare seamăn al tău din cadrul experienţelor tale ca pe o oglindă care să-ţi arate ceea ce crezi despre tine însuţi. Deşi nu e nimic greşit în această practică, ea nu este calea cea

mai scurtă sau uşoară spre acasă, întrucât există întotdeauna tendinţa de a gândi că ceea ce vezi este lecţia altuia.

Dacă vrei să ieşi din psihologia vicioasă a lumii, trebuie să o-preşti jocul proiecţiei. Acest joc ascunde atracţia ta subconştientă spre moarte, în spatele unei faţade a blamării şi a unei moralităţi condiţionate. E o ironie, într-adevăr, dar - în chiar clipa când îţi declari inocenţa pe socoteala aproapelui tău - tu îţi întăreşti, de asemenea, propriile sentimente de vinovăţie şi inferioritate.

Nu există altă cale de ieşire din cercul vicios al vinei şi învinuirii, alta decât de a înceta să învinuieşti. Dar fii pregătit. Dacă vrei să te dai jos de pe roata suferinţei, s-ar putea să constaţi că nu te bucuri de prea multă popularitate. Cei ce nu participă la jocul lumii - proiecţia - sunt primii care vor fi atacaţi.

Dacă nu ai învăţat nimic din viaţa mea, asta precis ai învăţat-o!

Oricine care îşi recunoaşte propria frică - fără a o proiecta în afara sa - periclitează jocul lumii. Oricine care îşi asumă propriile gânduri ucigaşe şi le caută rădăcinile în propria conştiinţă, ameninţă eşafodajul moral al societăţii. În societatea umană există bine şi rău. Cei care fac ceva bun sunt răsplătiţi, iar cei care fac ceva rău sunt pedepsiţi.

Aşa a fost dintotdeauna.

Învăţătura mea ameninţă acest postulat fundamental. La nivelul cel mai de suprafaţă, ea contestă ideea că răul ar trebui pedepsit. În faţa strigătului pentru plată şi răsplată, m-am situat şi voi continua să mă situez în favoarea iertării.

La un nivel mai profund, învăţătura mea contestă însăşi ideea că cineva ar trebui condamnat din cauza comportamentului său. Dacă cineva acţionează greşit, aceasta se datorează faptului că are gânduri greşite, gânduri false. Dacă el poate să-şi dea seama de neadevărul gândirii sale, îşi poate schimba comportamentul. E în interesul societăţii să-l ajute s-o facă. Dar dacă se aplică o pedeapsă, ideile sale false vor fi reîntărite şi li se va mai adăuga şi povara vinei. Ai auzit zicala: „Din două rele nu iese un lucru bun”. Aceasta este esenţa învăţăturii mele. Toate relele trebuie îndreptate aşa cum trebuie. Altfel, corecţia înseamnă atac. A te opune, a căuta să birui sau să te cerţi cu o idee falsă este echivalent cu a o consolida. Aceasta este calea violenţei. Calea mea, pe de altă parte, este nonviolenţă. Prin modul ei de abordare a problemei, ea demonstrează care este soluţia. Ea aduce iubire, nu atac, celor cuprinşi de durere. Mijloacele sunt compatibile scopului.

A face ceva rău înseamnă a profesa[4] vina şi a perpetua credinţa că durerea şi suferinţa sunt necesare. A face ceva bun înseamnă a profesa iubirea şi a-i demonstra puterea de a depăşi toată suferinţa. Pe scurt, nu ai niciodată dreptate când faci un lucru rău şi nu greşeşti niciodată când

[4] folosit cu sensul: a declara, a susţine, a afirma, a propovădui (n. trad.)

faci un lucru bun.

Ca să ai dreptate, fă bine.

Nu poţi iubi într-un mod lipsit de iubire. Nu poţi avea dreptate şi, în acelaşi timp, să ataci ceea ce este rău, deoarece eroarea e cea care trebuie *demontată* şi, întrucât rădăcina a tot ce înseamnă eroare este frica, numai *demontarea* fricii va aduce corecția.

Iubirea este singura reacție ce demontează frica. Dacă nu crezi asta, încearc-o. Iubeşte orice persoană sau situație care îți evocă în tine frica, şi aceasta va dispărea. Asta este adevărat, nu atât datorită faptului că iubirea e antidotul fricii, ci fiindcă frica este „absența iubirii". De aceea, ori de câte ori iubirea este prezentă - frica nu poate exista.

Cei mai mulți dintre voi înțeleg foarte multe despre frică, dar foarte puține despre iubire. Vă este frică de Dumnezeu, vă este frică de mine şi vă este frică unul de celălalt.

De ce vă e frică? Deoarece aveți convingerea că nu meritați să fiți iubiți şi nici nu sunteți capabili să iubiți pe altcineva.

Această credință este singura credință ce trebuie schimbată. Toată negativitatea din viața voastră se va destrăma, o dată ce demontați această credință eronată despre voi înşivă. Tu, prietenul meu, nu eşti ceea ce gândeşti că eşti. Nu eşti doar o acumulare a tuturor convingerilor şi faptelor tale negative. Asta este ceea ce crezi tu că eşti, dar nu e ceea ce eşti. Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, la fel ca şi mine. Tot ceea ce este bun şi adevărat despre Dumnezeu, este bun şi adevărat despre tine.

Acceptă acest fapt - fie şi numai pentru o clipă - şi viața ta va fi transformată. Acceptă aceasta în privința fratelui tău - aproapelui tău - chiar în acest moment şi tot conflictul dintre voi se va termina.

Ceea ce vezi este un rezultat direct a ceea ce crezi. Dacă tu crezi că eşti vinovat, atunci vei vedea o lume vinovată. Iar o lume vinovată va fi pedepsită - şi la fel vei fi şi tu.

„Dumnezeu te va bate. Dumnezeu va nimici lumea. Dumnezeu se va răzbuna." Acestea, prietenii mei, sunt gândurile pe care voi le gândiți. Acestea - deşi sunt blasfemii - sunt ideile absurde pe care vreți să mi le atribuiți mie! Din fericire, eu înțeleg că acesta este doar modul vostru - nu prea subtil - de a vă canoni.

Este o manevră de tergiversare. În timp, veți obosi de ea. Nu va dura mult până ce veți începe să respingeți - individual şi colectiv - întreg conceptul vinei şi veți tânji să veniți acasă.

Prietenii mei, aştept cu bucurie şi certitudine acest moment al deplinei onestități şi responsabilități. În acea zi, când veți vedea binele vostru şi pe cel al semenilor voştri ca fiind unul şi acelaşi, tot ceea ce vă separă de Dumnezeu se va desprinde de voi şi veți sta alături de mine în toată splendoarea voastră.

Atunci veți cunoaşte în mod neîndoielnic Iubirea lui Dumnezeu pentru voi.

Atunci veți cunoaşte că El/Ea nu v-a abandonat niciodată, nici chiar în culmea demenței voastre, când ați gândit că El/Ea vrea să vă pedepsească şi să vă distrugă lumea.

Atunci veți cunoaşte puterea minții voastre de a crea şi atunci veți alege să creați împreună cu Dumnezeu şi nu separat de El/Ea.

Practica

Însuşi cuvântul practică produce confuzie. Ce altceva ai putea practica, în afară de ceea ce cunoşti deja? Şi ce altceva cunoşti, în afară de vină, frică şi atac? Bineînțeles că nu vrei să continui să pui în practică exact acele credințe sau reacții care te duc la suferință!

Aşadar, ce să practici? Ai putea, eventual, să începi prin a practica, pur şi simplu, starea de conştientă. Exersează să fii conştient de vina ta, de frica ta şi de atacul tău. Nu le camufla, nu le nega şi nu le proiecta asupra altor oameni. Pur şi simplu, uită-te la aceste fenomene în timp ce ele se ivesc în cadrul conştientei tale.

Când eşti furios sau deprimat, întreabă, pur şi simplu: „De ce sunt supărat? De ce simt nevoia să mă apăr? De ce anume mi-e frică?”

Continuă să pui aceste întrebări, până când începi să-ți dai seama de sursa mâniei şi fricii tale. O dată ce treci prin aceste straturi ale emoției, pune-ți întrebarea: „Care este vina mea aici?”

„La ce vină te referi?”, întrebi. Toate emoțiile negative din viața ta apar din sentimentul tău subconştient de vinovăție/ruşine. Acesta trebuie conştientizat. Trebuie adus în conştienta ta, ca tu să-l poți elibera.

Sentimentele tale de imperfecțiune şi nevrednicie îți provoacă frica de răsplată. Dacă tu crezi că e ceva în neregulă cu tine, sau că ai greşit cu ceva, îți va fi teamă că vei fi pedepsit, iar dacă ți-e teamă că vei fi pedepsit, te vei apăra împotriva oricărui atac imaginat şi imaginar.

Ori de câte ori simți că cineva îți contestă valoarea, vei fi gata să apeşi pe trăgaci.

Acest întreg scenariu despre vină şi pedeapsă, plată şi răsplată, are loc doar în mintea ta. Dacă îl proiectezi, vei introduce pe alții în el şi veți fi nevoiți să-l rezolvați împreună. Asta, însă, ridică miza. Este puțin probabil să rezolvi ceva împreună cu altul, atunci când nu eşti conştient de propria ta complicitate la evenimente.

Este mai bine să începi prin a conferi conştientă propriilor tale gânduri. Astfel, vei descoperi nu numai că vina este rădăcina întregii suferințe, dar şi că iertarea de sine este necesară.

Fără iertare de sine, nu există eliberare de vină. Prin urmare, şi drama mântuirii are loc doar în propria ta minte.

Tu, în mintea ta, îți stabilești inocența sau vina. Nu contează cât de mulți oameni ți-au făcut rău. A-i învinui nu te va ajuta cu nimic.

Tu ești judecătorul care pronunță sentința, iar atâta timp cât învinuiești pe altcineva pentru problemele tale, refuzi să-ți oferi ție însuți iertarea.

Judecătorul şi jurații trăiesc, deopotrivă, înăuntrul propriilor tale gânduri. Tu ți-ai stabilit vina, iar acum tot tu trebuie să o demontezi.

Până când nu îți vei desface vina, nu îți poți găsi nevinovăția.

Cam la asta ne referim când e vorba despre procesul de iertare. Nu are nimic de-a face cu a-i ierta pe alții. Are totul de-a face cu a te ierta pe tine însuți pentru faptul că te-ai declarat vinovat.

Acesta e domeniul practicii. Nu există situație în care această lucrare să nu poată fi făcută.

Întregul scenariu al vieții tale este un teritoriu pentru autoinvestigare. Conferă conştientă fiecărui gând şi fiecărui sentiment şi, în curând, vei găsi sursa vinei şi a suferinței ulterioare.

Nimeni nu poate scăpa de această muncă; este o parte esențială a programei de trezire.

Cu cât înțelegi mai repede acest lucru, cu atât îți va fi mai uşor.

Aproapele tău

În permanență supraestimezi importanța aproapelui tău în viața ta. Pe de-o parte vrei să-l învinuiești pentru toate problemele tale şi să-l crucifici, cum m-ai crucificat pe mine. Pe de altă parte, vrei să-l ridici pe un piedestal şi să-l preaslăveşti, aşa cum mă preaslăveşti pe mine.

Cu toate acestea. Îți vine foarte greu să-l tratezi pe aproapele tău ca pe un egal. Când ți-am cerut să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți, ți-am dat o regulă foarte simplă pe care s-o urmezi în tot ceea ce faci. Din nefericire, dacă nu te iubeşti pe tine însuți, nu prea o să reuşeşti să-l iubeşti pe aproapele tău.

A învăța să te iubeşti pe tine însuți şi a învăța să-ți iubeşti aproapele, merg mână în mână.

Nu poți să-l iubeşti pe semenul tău şi să te urăşti pe tine însuți, sau să te iubeşti pe tine însuți şi să-l urăşti pe semenul tău.

Sentimentele față de aproapele tău oglindesc, pur şi simplu, sentimentele tale față de tine însuți.

Aşa stând lucrurile, interacțiunile cu aproapele tău te ajută să vezi ceea ce trebuie să ierți în tine însuți.

A-l ierta pe aproapele tău pentru greşelile lui față de tine îl ajută numai în cazul în care aceasta îl face capabil de a se ierta pe el însuşi.

Tot aşa, a primi iertarea aproapelui tău pentru greşelile tale față de el te ajută numai în cazul în care aceasta te face capabil de a te ierta pe tine însuți.

A primi iertare din partea altora este un lucru necesar, numai în măsura în care tu crezi că este. Dacă aşa crezi - cum cred de altfel, majoritatea oamenilor - e important să te împaci.

A le cere iertare altora demonstrează că eşti gata să te răzgândeşti în privința celor întâmplate.

Acesta este un prim pas important în proces.

Nu face, însă, greşeala de a da aproapelui tău „puterea” de a te ierta. Asta plasează puterea în afara ta, acolo unde ea nu poate fi niciodată.

Cere-i iertarea, dar - dacă el ți-o refuză - să nu presupui că nu vei fi niciodată iertat. Dimpotrivă, eşti întotdeauna iertat.

Cei care refuză iertarea, şi-o refuză doar lor înşişi.

Atunci când îl condamni pe aproapele tău, poți fi sigur că nu pe el îi condamni, ci o parte din tine însuți de care ți-e ruşine şi pe care nu ai acceptat-o. Faptul că descoperi nişte neajunsuri la aproapele tău nu te poate face să te simți mai bine - întrucât aceasta doar agravează propria

ta senzație de nevrednicie.

Nici dreptatea, nici mântuirea nu se dobândesc atacându-ți semenul. Te rog să înțelegi aceasta, exact aşa cum ți-o spun. Fiecare cui pe care îl bați în palma semenului tău te ține pe tine pironit de cruce.

Eu sunt dovada acestui fapt. Căci eu, în percepția ta, voi rămâne pe cruce până când va înceta întregul atac. Până atunci, tu şi cu mine avem un lucru în comun: amândoi am fost crucificați.

În interacțiunile tale cu aproapele tău ai de făcut o alegere simplă: a-l găsi nevinovat sau a-l găsi vinovat. Această alegere are loc iarăşi şi iarăşi - în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare clipă. Cu fiecare gând tu îl întemnițezi pe aproapele tău, sau îl eliberezi. Şi, aşa cum alegi să-l tratezi pe el, aceeaşi judecată vei aduce asupra ta însăți

Nu poți ajunge în Cer, trăgându-l înapoi pe aproapele tău - şi nici nu vei ajunge acolo, încercând să-l cari tu. Fiecăruia dintre voi i s-au dat mijloacele de a-şi descoperi propria nevinovăție.

Acceptă-l, pur şi simplu, pe semenul tău şi binecuvântează-l pe calea sa. Dacă îți cere ajutorul, dă-i-l bucuros, dar nu încerca să faci pentru aproapele tău ceea ce trebuie să facă el pentru sine însuşi.

Este necesar ca limitele pe care le stabileşti să fie bine gândite. dacă se pune problema să treci dincolo de ele.

Nu-l face răspunzător pe aproapele tău pentru pacea şi fericirea ta şi nu-ți asuma nici responsabilitatea pentru pacea şi fericirea lui.

El n-a venit să te mântuiască pe tine şi nici tu n-ai venit aici ca să-l mântuieşti pe el.

Pe de altă parte, dezleagă-l pe semenul tău de orice resentiment pe care îl nutreşti față de el.

Nu te abține în nici un fel de la a-i arăta iubire.

Căci, a încerca să-l privezi de fericirea sa, înseamnă a-l ataca şi a te întemnița pe tine însuți în strânsoarea fricii şi a vinei.

Nu-ți astupa urechile când aproapele tău strigă după ajutor.

Lasă-l să lucreze alături de tine, atâta timp cât vrea el. Şi, când e gata să plece, doreşte-i tot binele. Dă-i hrană şi apă pentru drum.

Nu-l îndatora şi nu-l forța să stea împotriva voinței sale.

Libertatea aproapelui tău nu este decât un simbol al propriei tale libertăți. De aceea, lasă-l să vină şi să plece după bunul lui plac.

Urează-i bun venit când vine şi spune-i bun rămas când pleacă.

Mai mult de-atât nu poți face.

Atât însă este suficient.

Îngrijeşte-te de fiecare străin în felul acesta, şi eu îți voi arăta o lume în care s-a întors încrederea şi în care domneşte iubirea de aproape.

Iubeşte-ți aproapele, aşa cum ai vrea să te iubeşti pe tine însuți. Fă-l

să fie la fel de important. Nu fă sacrificii pentru el şi nu-i cere ca el să facă sacrificii pentru tine, ci ajută-l când poți şi primeşte-i ajutorul cu recunoştință, atunci când ai nevoie de ei.

Această reciprocitate simplă şi plină de demnitate este un gest a! iubirii şi acceptării. El demonstrează încredere şi stimă reciprocă.

Mai mult de-atât e prea mult. Mai puțin de-atât e prea puțin.

Interpretare

Interpretezi ceea ce se întâmplă în viaţa ta conform credinţelor tale fundamentale şi stărilor emoţionale ce izvorăsc din ele. Trăirea unei experienţe de dezamăgire, de exemplu, este legată direct de vină şi de sentimentul tău de imperfecţiune. Când nu-ţi sunt îndeplinite aşteptările, primeşti, pur şi simplu, o corecţie. Ţi se spune că nu vezi întregul adevăr a! unei situaţii. Ţi se cere să-ţi lărgeşti percepţiile.

Corecţia nu înseamnă atac. Ea nu înseamnă pedeapsă.

Percepţia că eşti atacat sau pedepsit atunci când lucrurile nu merg cum vrei tu este pe de-a-ntregul alimentată de vină. Fără acea vină, corecţia s-ar primi cu recunoştinţă şi percepţia s-ar lărgi, pentru a include noua informaţie. Tot ceea ce înseamnă experienţă are loc doar pentru un singur scop: lărgirea conştientei tale. Orice alt sens pe care îl descoperi în experienţa ta de viaţă este un sens pe care tu l-ai născocit. Poate nu decizi la nivel conştient ceea ce ţi se va întâmpla, dar în mod cert interpretezi ceea ce se întâmplă potrivit cu credinţele tale.

Libertatea ta de bază constă în a accepta şi a învăţa din experienţele cu care eşti confruntat. Poţi, desigur, să respingi experienţa. Poţi refuza să înveţi din ea. Dar această opţiune duce la suferinţă. Dacă încă nu ştii asta, nu va dura mult până o vei afla. S-ar putea să întrebi: „Pot îndepărta suferinţa, acceptându-mi experienţele şi învăţând din ele?”

iată o întrebare foarte bună. Nu numai că poţi îndepărta suferinţa, dar poţi trăi bucuria unirii cu Dumnezeu. Căci, îmbrăţişat de experienţa ta, îţi primeşti corecţia - şi gândurile tale se aliniază Minţii Divine.

Viaţa este ori rezistenţă, ori capitulare.

Acestea sunt singurele opţiuni. Rezistenţa duce la suferinţă. Capitularea duce la beatitudine. Rezistenţa este decizia de a acţiona singur.

Capitularea este decizia de a acţiona cu Dumnezeu.

În viaţă nu poţi trăi experienţa bucuriei, opunându-te ideilor şi acţiunilor altor oameni. Poţi trăi experienţa bucuriei, numai rămânând credincios adevărului dinăuntrul inimii tale. Iar acest adevăr nu îi respinge niciodată pe alţii, ci îi invită să intre. Adevărul este o uşă ce rămâne mereu deschisă. Nu poţi închide această uşă. Poţi alege să nu intri. Poţi merge în direcţia opusă. Dar nu poţi spune niciodată: „Am încercat să intru dar uşa era închisă.” Uşa nu este niciodată închisă pentru tine sau pentru oricine altcineva. Dacă ai sentimentul că uşa ţi-a fost trântită în faţă, înseamnă că ţi-ai interpretat experienţa cu înfricoşare. Crezi doar că uşa este închisă. Ea nu este închisă - dar convingerea ta că uşa e închisă te-ar putea convinge şi pe tine şi pe alţii că aşa stau lucrurile.

Sunteţi cu toţii nişte maeştri când e vorba să întoarceţi adevărul pe

dos. Aveți abilitatea creativă de a face ca orice lucru să însemne ceea ce vreți voi să însemne. Puteți face „nu” din „da” şi „corect” din „greşit”. Chiar atât de puternice vă sunt credințele! Dar faptul că ați răsturnat adevărul nu înseamnă că adevărul încetează de a mai fi adevărat. Înseamnă doar că ați reuşit să ascundeți adevărul de voi înşivă.

Este, aşadar, foarte important cum îți interpretezi experiențele.

Dacă te simți frustrat în aşteptările tale, vei accepta oare corecția, sau vei insista că eşti nedreptățit? Eşti tu victima a ceea ce ți se întâmplă, sau eşti cel care foloseşte aceasta pentru a învăța? Primeşti experiențele prin care treci ca pe o binecuvântare, sau ca pe o pedeapsă?

Iată întrebarea pe care trebuie să ți-o pui mereu.

Fiecare experiență este o oportunitate de a îmbrățişa adevărul şi de a respinge iluzia. In această privință, o experiență nu este mai bună sau mai rea decât alta. Toate experiențele au acelaşi potențial. Ele toate există doar ca un teren germinativ pentru natura ta divină.

Iată de ce nu trebuie să disperi niciodată. Vei avea întotdeauna o altă şansă de a te răzgândi. Nu asculta de cei care spun contrariul.

Nu există o judecată de apoi, în afara judecății pe care tu o vei emite despre tine însuți, atunci când te vei vedea prin ochii mei.

Poate că în acest moment nu mă crezi.

Poate că eşti convins că tu ai provocat suferința altora sau că eşti victima acțiunilor acestora întreprinse împotriva ta.

Faptul că îmi respingi acum cuvintele nu înseamnă că voi înceta să ți le ofer. De ce crezi că ar conta pentru mine cât de mult timp îți trebuie ție ca să te trezeşti? Timpul, desigur, nu are nici o relevanță pentru mine şi nici pentru tine, dacă e să spunem adevărul.

Ai timp din belşug să faci greşeli şi să înveți din ele.

Când flecare dintre voi va fi învățat ceea ce a venit să învețe, a-ceastă lume nu va mai fi necesară. Acest univers fizic, ce ți se pare atât de permanent, se va dizolva în neant - fiindcă, o dată ce v-ați trezit, el nu mai are nici un rost. Acest timp se apropie, dar nu e nici o grabă.

Nu da bice râului şi nici nu încerca să-l stăvileşti. N-o să-ți folosească la nimic. Mintea Divină lucrează în mintea ta chiar acum, chiar aici. În asta trebuie să înveți să ai încredere .

Nevoia de miracole

Miracolele sunt demonstrații ale Minții Divine în acțiune în mintea şi experiența ta. E nevoie de miracole ca procedee didactice, exact aşa cum a fost nevoie de miracole cu două mii de ani în urmă. Fiecare miracol este o demonstrare a faptului că iubirea e mai puternică decât frica.

Nu subestima cantitatea de frică din care este făcută lumea ta. Priveşte în jurul tău. Uită-te la propriile tale gânduri. Există acolo vreun loc în care frica să nu se simtă ca la ea acasă?

Nu te întreb asta ca să te deprim. Aş dori doar să fii realist.

Priveşte lucrurile aşa cum sunt ele în lumea ta. Fă un inventar al propriilor tale gânduri. Nu te poți apropia de iubire, dacă nu realizezi cât de mult din gândirea ta are la bază frica.

A conferi conştientă gândurilor tale încărcate de frică induce posibilitatea unei alternative. Dar, te rog, nu încerca să înlocuieşti gândurile negative, temătoare, cu gânduri pozitive, iubitoare. Asta nu face decât să instaureze un conflict în mintea ta. Lasă, în schimb, conştientizarea să lucreze.

Fii conştient, pur şi simplu, de frica ta şi simte-o.

Apoi, când ai resimțit-o din plin, spune doar: „Tată, acum sunt gata să trec prin frica mea. Te rog, ajută-mă!” Şi fii gata să primeşti ajutorul pe care l-ai cerut. Cererea ta nu va fi respinsă, te asigur.

Când ceri ajutor, recunoşti că există o putere mai mare decât frica ta. De asemenea, îți vădeşti dorința de a conlucra cu acea putere, pentru a ieşi din frica şi conflictul din viața ta.

Ti-aş mai propune ceva: atunci când ceri ajutor, admite că ceri ca gândurile tale să fie schimbate. Afirmă, deci: „Tată, sunt dispus să mă răzgândesc în privința acestei situații. Ajută-mă, Te rog, să o văd, nu prin ochii fricii, ci aşa cum o vezi Tu. Ajută-mă să o văd cu iubire egală pentru mine însumi şi pentru toți ceilalți.”

Aceasta, semen al meu, este o rugăciune foarte puternică.

Stăruie în ea.

Odihneşte-te în tăria şi pacea ei. Şi lasă-L pe Dumnezeu să-ți răspundă prin fiecare cuvânt, fiecare gest şi fiecare faptă.

Nu poți avea experiența miracolului, decât dacă eşti dispus să-l

primeşti. Ca să trăieşti experiența miracolului, trebuie să fie prezenți următorii factori: (1) trebuie să ştii că ai nevoie de el, (2) să-l ceri în mod sincer şi (3) să fii dispus să-l primeşti.

Când toți trei factorii sunt prezenți, miracolul se va manifesta.

Din nefericire, chiar dacă miracolul s-a manifestat în viața ta, s-ar putea să nu-ți dai seama. De ce? Fiindcă ai o idee preconcepută despre felul în care trebuie să arate miracolul. Şi, astfel, s-ar putea să nu-l recunoşti, deşi se află chiar în fața ta.

Dar la ce bun un miracol, dacă **nu-l** poți vedea? Dacă vrei să accepți miracolul în inima ta, înțelege, te rog. că el s-ar putea să nu arate aşa cum ți-ai închipuit tu. Fii deschis la prezența sa în viața ta şi îngăduie-i să ți se reveleze.

Unii dintre voi ar putea întreba: „De ce nu îmi dă Dumnezeu miracolul pe care îl cer?"

Motivul este că miracolul pe care îl ceri ar putea să nu te elibereze de frică. Prin urmare, el nu este miraculos, iar frica ta va reface, pur şi simplu, condițiile care te-au determinat să ceri acest miracol.

Lasă ca Dumnezeu să fie Cel care îți răspunde la rugăciune. Nu încerca să-i spui tu de ce anume ai nevoie. Ştie El mai bine decât tine.

Ai încredere în asta. Deschide-te prezenței Sale în viața ta. Fii dispus să înveți de la El şi despre El.

In această disponibilitate, frica va fi dizolvată.

În această disponibilitate te vei trezi la adevărata ta natură.

A folosi ceea ce ai la îndemână

Nu e necesar să reinventezi roata ca să aduci în viață o contribuție semnificativă. Dacă te uiți în jurul tău, vei vedea multe căi deschise autoexprimării. Nici una dintre acestea nu este perfectă. Unele îți vor cere să te adaptezi. E în ordine. E bine să fii adaptabil. E bine să înțelegi că acelaşi lucru poate fi spus şi făcut în multe feluri.

Dacă încerci să găseşti forma perfectă - serviciul perfect, relația perfectă - vei fi încontinuu frustrat. Lumea nu oferă perfecțiunea în această privință. Ea îți oferă, pur şi simplu, o oportunitate de a evolua şi de a te schimba, ceea ce e uşor dacă nu eşti ataşat formei tale de autoexprimare. Foloseşte forma care-ți stă la îndemână în momentul dat. Desprinde-te de ideile tale preconcepute. Fiecare moment este nou. Fiecare situație cere ceva diferit de la tine.

Ataşamentul față de un anumit mod de a spune sau de a face ceva într-un anumit fel este tributar timpului. Astfel de ataşamente te țin înlănțuit de trecut. Te țin împotmolit într-o falsă identitate.

Fiecare experiență ce vine spre tine te va întreba dacă eşti dispus să nu te mai cramponezi, dacă eşti dispus să ai încredere, dacă eşti dispus să păşeşti afară din timp.

Dacă nu eşti ataşat de formă, e uşor să păşeşti afară din timp.

Atenția ta rămâne fixată în prezent, în momentul etern de acum. Orice se întâmplă cere atenția ta totală.

Şi totuşi, câți dintre voi sunteți pe deplin prezenți în cadrul experienței voastre? Cei mai mulți dintre voi sunteți ocupați să vă judecați experiența, căutându-i nod în papură, dorind ca ea să arate aşa cum v-ați aşteptat să arate. Cu alte cuvinte, vă cramponați de falsa voastră identitate; încercați să siliți prezentul să se conformeze trecutului.

Întreabă-te onest: „Sunt în căutarea unei vieți stabile, previzibile? Asta-mi doresc?" în caz că da, atunci trebuie să-ți dai seama că lumea nu-ți poate oferi aşa ceva. Toate lucrurile din lume se află într-un proces de schimbare. Nimic nu e stabil. Nimic nu e previzibil. Nimic nu-ți va oferi altceva decât securitate temporară. Gândurile vin şi pleacă. Relațiile încep şi se termină. Trupurile se nasc şi pier.

Iată tot ce îți poate oferi lumea: evoluție, schimbare, caracter tranzitoriu al lucrurilor. Permanența nu poate fi găsită la nivelul formei. Toată forma este, în esență, o distorsiune a lipsei originare de formă a universului. Ceea ce este atotcuprinzător, atoateprimitor. atoateiubitor nu poate fi limitat la formă.

Iubirea nu-l alege pe cel iubit sau momentul exprimării de sine.

Iubirea se extinde asupra tuturor, tot timpul. Iubirea este fară condiții, adică, ea este „fără formă”.

Înseamnă oare aceasta că nu poți trăi - în lume - experiența iubirii? Nicidecum! Totuşi, trăirea de către tine a experienței iubirii va fi diminuată în raport direct cu nevoia ta de a o interpreta şi controla.

Interpretarea pune condiții asupra a ceea ce trebuie să rămână fără condiții.

Când impui iubirii condiții, tu trăieşti experiența condițiilor, nu a iubirii. Întâlneşti forma, nu conținutul.

Iubirea se exprimă numai printr-o inimă deschisă.

Deschiderea inimii nu este o tehnică, ci o disponibilitate emoțională ce trece dincolo de limitele definirii conceptuale. Pe măsură ce fiecare formă se schimbă, inima se deschide fără frică spre conținutul ei schimbător.

Ca să pricepi ceva din această lume, trebuie să înveți să priveşti dincolo de formă, către intenția creativă. Fii receptiv la intenția aflată în spatele modului de exprimare a unei persoane şi vei vedea mai clar ce înseamnă aceasta pentru ea. Dar priveşte numai forma nudă şi vei vedea ce înseamnă această formă pentru tine.

„A privi dincolo de formă” este un alt mod de a spune „priveşte dincolo de propriile tale idei preconcepute.” Ca să-l vezi pe semenul tău aşa cum este el în realitate, trebuie să priveşti dincolo de judecățile tale despre el. Dacă vrei să-l cunoşti, trebuie să te apropii de el, să-ți deschizi inima şi să-l întrebi care îi este intenția.

Acesta este singurul gest ce te va conduce spre cunoaşterea lui.

Când intențiile cuiva se schimbă, se schimbă şi forma care e suportul acestor intenții. Dacă eşti sensibil la propriile tale intenții şi la cele ale altora, vei fi mai bine pregătit pentru modificările formei.

Detaşarea de formă provine dintr-o atitudine de apropiere de alții, nu de înstrăinare.

A-i ține la distanță pe ceilalți nu aduce detaşarea, ci opusul ei. Numai dacă îi admiți pe ceilalți în inima ta, devii capabil să-i eliberezi.

Compasiunea şi detaşarea merg mână în mână.

Nu poți să iubeşti pe cineva şi, totodată, să urmăreşti să-l controlezi. Numai dorindu-i tot ce este mai bine, îi oferi aproapelui tău libertatea. Iar dacă nu îi oferi libertate, nu îi oferi iubire.

Ataşamentul față de formă provine din cea mai profundă nesiguranță. Nu o poți înțelege pe deplin, până când nu treci dincolo de ataşament, însă această trecere este inevitabilă.

Ea este imprimată în schema vieții.

Fiecare situație din viața ta îți oferă oportunitatea de a căpăta o mai

mare apropiere de ceilalți şi o mai mare libertate.

Pe măsură ce iubeşti din ce în ce mai profund, din ce în ce mai mulți oameni, devii din ce în ce mai puțin ataşat de ei ca indivizi. Devii ataşat nu de persoana ca atare - ci de iubirea pe care fiecare persoană o extinde spre tine. Este o trecere spre trăirea experienței Iubirii Divine care e dincolo de corp, ba chiar dincolo de orice fel de formă.

Când te rog să foloseşti orice formă ce îți este la îndemână în momentul de față, eu te rog să devii flexibil şi receptiv. Te rog să treci la nivelul intenției. Te rog să treci la apropierea de ceilalți, fără a încerca să defineşti sau să controlezi. Dacă faci astfel, nu vei fi niciodată limitat de formă sau obsedat de ea. Vei fi liber să creezi în mod spontan.

Acesta este cel mai bun sfat pe care ți-l pot da. Rămâi în prezent, fără aşteptări, fără ataşament față de rezultat. Nu te plânge de forma care îți e oferită şi nu o învesti cu mai multă importanță decât are.

Perfecțiunea nu este de găsit în afara ta.

Dacă vrei să găseşti adevărul, priveşte înăuntrul tău. Priveşte-ți propriile intenții.

Atunci nu este cu putință să interpretezi greşit intențiile altuia.

Deschiderea înspre divin

Până nu vei înțelege că oricine este bun, îți va fi greu să găsești bunătate în tine însuți sau în alții. Ești obișnuit să găsești binele alături de rău. „Acesta e bun, acela e rău.” Așa arată modul tău de a te judeca pe tine și de a-l judeca pe aproapele tău. El nu îți va aduce niciodată pace.

Aproapele tău nu este bun sau rău - și nici tu, de altfel. Amândoi sunteți numai buni. Nu există rău în voi. Poți crede că există rău în tine - poți, de fapt, crede că există prea puțin sau deloc bine în tine - dar aceasta este o credință greșită. Atâta vreme cât o vei menține, te vei chinui pe tine însuți sau pe alții.

Ce vreau să spun când zic că există numai bine în tine? Aceasta' înseamnă, oare, că ești incapabil de un gând sau de un gest negativ? Firește că nu, altfel nu te-ai afla unde te afli.

Lumea ta e un complex de gânduri și gesturi negative, amestecate cu gânduri și gesturi pozitive. Lumea ta este o lume a umbrelor, o lume a întunericului și a luminii, combinate.

Totuși, întreaga lume pe care o trăiești este alcătuită numai din gânduri. Dacă ai putea elimina gândirea negativă din mintea ta, ai trăi într-un gen de lume cu totul diferit.

Într-o lume în care există numai gânduri „bune”, comparația este imposibilă. Fără comparație, nu există interpretare - deci nu poate exista eșec, pedeapsă, sacrificiu sau suferință. Îți poți imagina o astfel de lume strălucitoare, nevinovată? S-ar putea să ți se pară straniu că o astfel de lume poate exista, totuși ea nu este mai greu de creat decât lumea pe care o locuiești!

Poți începe să creezi această lume nouă, înțelegând că în tine sau în semenul tău nu există nimic rău, ci numai bine. Frica de rău este cea care face „răul” să pară real. Toată negativitatea se naște din frică. Însuși conceptul de „rău” este un gând al fricii. Prin urmare, ce altceva mai există, pe lângă bunătatea ta, care este dreptul tău câștigat prin naștere?

Există îndoiala care spune că nu ești bun. Există frica.

Viața ta e alcătuită din bunătate asaltată de îndoială și frică. De câte ori, în decursul unei zile, îndoiala și frica nu-ți contestă perceperea propriei tale bunătăți? De câte ori nu-ți contestă ele perceperea bunătății aproapelui tău?

O dată ce știi că îndoiala și frica operează încontinuu în cadrul experienței tale, le poți accepta în mod conștient. Apoi. ele devin, pur și simplu, parte din dansul conștientei. „Oh, da, știu că sunt bun. Și ce s-

ar întâmpla dacă n-aş fi?” Acest dans are loc în minte. Dialogul se desfăşoară într-un dute-vino continuu. Dar, încetul cu încetul, îşi pierde din tonul osânditor.

Treptat, pe măsură ce frica este îmbrăţişată, ea se stinge.

Conflictul se şterge din mintea care îşi recunoaşte propria bunătate. Şi, o dată ce şi-a recunoscut propria bunătate, ea nu o poate menţine decât extinzând-o asupra altora. Dacă vezi pe altcineva ca fiind rău, ai îngăduit îndoielii şi fricii să se întoarcă în mintea ta.

Ceea ce este divin e liber de dualitate şi de orice fel de conflict. Te deschizi către divinitate, atunci când vezi propriul tău bine şi pe cel al aproapelui tău ca fiind unul şi acelaşi. Divinitatea e întotdeauna împărtăşită. Ea nu este niciodată exclusivă.

Tot ceea ce înseamnă exclusivitate este o plăsmuire a fricii.

Tot ceea ce înseamnă judecată este o plăsmuire a fricii.

Numai atunci când respingi răul şi accepţi binele vei alunga frica din inima ta. Nici unul dintre copiii lui Dumnezeu nu poate fi rău. În cel mai nefericit caz, el este chinuit. În cel mai nefericit caz, îi atacă pe alţii şi îi învinuieşte pentru chinul său. Dar el nu este rău.

Da, chiar atât de adânc trebuie să meargă compasiunea ta.

Nu există fiinţă umană care să nu merite iertarea ta.

Nu există fiinţă umană care să nu merite iubirea ta.

Tu-ţi poţi stabili condiţiile şi justificările - dar pe mine ele nu mă păcălesc. Ţi-am spus adevărul. Nu e în interesul tău să-l denaturezi.

Dacă ţi-e greu să ierţi şi să iubeşti pe cineva, spune-o. Nu-l condamna, ca să-ţi justifici propria slăbiciune.

Dacă eşti cuprins de frică, spune adevărul. Adevărul aduce întotdeauna sănătate mintală. Doar cel cuprins de frică judecă pe altul. Ai trecut tu dincolo de strânsoarea fricii? Dacă nu, atunci recunoaşte-ţi frica. Dacă îţi recunoşti frica, nu îi vei judeca pe ceilalţi, deoarece vei ajunge să înţelegi că frica îţi distorsionează întotdeauna percepţia.

Recunoaşte-ţi frica şi fii sincer cu tine şi cu ceilalţi.

Mărturiseşte: „Sunt cuprins de frică acum şi de aceea nu pot vedea corect.” Renunţă la judecăţile pe care vrei să le faci, căci ele nu sunt altceva decât un atac lipsit de sens împotriva cuiva a cărui bunătate nu o poţi vedea.

Încredinţează-mi mie aceste judecăţi.

Spune adevărul: „Iisuse, nu-l pot vedea corect pe acest seamăn al meu, deoarece îl judec. Ajută-mă să mă dezbar de judecăţile mele şi să înţeleg ce frici sunt scoase la iveală în mine de către comportamentul său.”

Fiecare judecată pe care o faci despre aproapele tău vădeşte cu mare

precizie ceea ce urăşti sau nu poți accepta la tine însuți. Nu urăşti pe altcineva, decât în cazul în care îți aduce aminte de tine însuți.

Iată de ce, orice încercare de a justifica mânia, frica sau judecata eşuează lamentabil. Este pur şi simplu o tentativă de a acuza pe altcineva pentru propria ta greşeală. O încercare lipsită de onestitate. De responsabilitate.

Ai mijloacele de a pune definitiv capăt judecății, dar încă mai vrei s-o justifici. De ce? Fiindcă nu-ți poți recunoaşte greşeala. Preferi să suferi, decât să admiți că ai făcut o greşeală. Preferi să pretinzi că eşti perfect, decât să recunoşti că, în cazul ăsta, eşti un învățăcel. Ce orgoliu de neînțeles! Cum pot lua de mână pe cineva care, în pofida durerii sale, insistă că e perfect?

Nu te pot ajuta, dacă nu mă laşi să o fac.

A greşi nu este un lucru atât de îngrozitor. Greşeala nu te va deposeda de iubire şi de acceptare. Tu aşa crezi, dar asta nu e decât o închipuire. Ceea ce te privează de iubire este insistența că faci ceea ce trebuie, atunci când, de fapt, nu faci.

Asta împiedică intervenția corectivă.

Încearcă, te rog, să înțelegi acest lucru. A nu face ceea ce trebuie nu înseamnă a fi „rău”, iar a face ceea ce trebuie nu înseamnă a fi „bun”.

Fiecare dintre voi va face atât ceea ce trebuie, cât şi ceea ce nu trebuie, de sute de ori în cursul unei singure zile.

Îți spun că nu poți număra de câte ori faci ceea ce trebuie, sau ceea ce nu trebuie pe durata călătoriei tale pământeşti.

Această lume este o şcoală şi ai venit aici ca să înveți. A învăța înseamnă a face greşeli şi a le corecta. A învăța nu înseamnă a face tot timpul ceea ce este bine. Dacă ai face tot timpul ceea ce este bine, ce nevoie ar mai fi să vii la şcoală?

Fii smerit, prietene. Te afli aici ca învățăcel şi trebuie să accepți că aşa stau lucrurile, dacă e să-ți însuşeşti lecțiile pe deplin. Dacă nu recunoşti că ai făcut o greşeală, nu te pot ajuta s-o corectezi.

Dar, admite-ți greşeala şi corectarea va fi acolo, o dată cu iertarea.

Aceasta e calea pe care ți-am pregătit-o.

Nu încerca să fii perfect, prietene. Este un țel nepotrivit. Numai cei care aleg să sufere mult şi din greu doresc să fie perfecți. Doreşte, în schimb, să recunoşti fiecare greşeală pe care o faci - ca să poți învăța din ea. Perfecțiunea vine spontan şi fără efort, numai atunci când spui adevărul, când renunți la dorința de a-i impresiona pe alții, când îți abandonezi falsa mândrie.

Cei care cer corecția - o vor primi. Nu pentru că sunt mai buni decât alții, ci, pur şi simplu, pentru faptul că o cer.

Nu îi judeca pe cei ce nu sunt gata să-şi recunoască greşelile.

Recunoaşte-le, pur şi simplu, pe ale tale şi dă restul lui Dumnezeu.

Împărtăşeşte altora din experienţa ta, dar nu căuta să Ie-o impui, căci nu ştii ce nevoi au alţii şi nu e treaba ta s-o ştii.

Aminteşte-ţi de ceea ce este bun în aproapele tău. Aminteşte-ţi de ceea ce este bun în tine însuţi. Lasă toate fricile şi judecăţile să se disipeze, acolo unde se ivesc. Recunoaşte-ţi greşelile şi fii tolerant faţă de greşelile pe care le fac alţii.

Iată ce-ţi cer eu.

E simplu, nu-i aşa?

E atât de simplu, încât vei uita mereu. Dar nu fi descurajat. Dacă dorinţa ta pentru pace e puternică, în cele din urmă îi vei ceda.

O dată ce ai decis că asta este ceea ce vrei, nu poţi să nu reuşeşti să vii acasă.

A învăţa să asculţi

Eşti atât de preocupat de reacţiile tale la ceea ce se întâmplă sau nu se întâmplă în viaţa ta, încât nu ai timp să-ţi savurezi experienţele. Nu îţi simţi bucuria sau durerea, mânia sau îndurerarea.

Iar asta e regretabil.

Pierzi atât de mult timp căutând în afara ta răspunsurile la problemele tale. Dacă ţi-ai acorda timp să fii cu tine însuţi, răspunsurile s-ar ivi în mod spontan.

Învaţă să fii prezent în cadrul experienţei pe care o trăieşti. Nu spun să încerci să o „descifrezi". A fi „prezent" nu este o activitate analitică. Recunoaşte că nu îţi poţi „descifra" experienţa. Nu poţi decât, ori să fii prezent în ea, ori s-o intelectualizezi - ceea ce, bineînţeles, reprezintă o eludare.

În fiecare moment recepţionezi sugestii care te pot ajuta să-ţi cârmeşti corabia vieţii, astfel încât s-o readuci la cursul firesc. Dar nu poţi auzi aceste sugestii, dacă nu găseşti răgazul să „fii" şi să „asculţi".

Este o ironie că, tocmai în acele momente în care te înverşunezi cel mai tare să-ţi descifrezi şi să-ţi „rezolvi" problemele, ai cea mai mare nevoie să fii liniştit şi să asculţi. La început e posibil să nu-ţi dai seama. Dar nu poţi să nu observi că, cu cât încerci mai mult să descifrezi mersul lucrurilor, cu atât el devine mai neclar.

Mai devreme sau mai târziu, vei renunţa la încercarea de a face ca viaţa ta să „meargă" aşa cum ţi se pare ţie că ar trebui. Şi, atunci, poate te vei întreba: „De ce parcurg această tranziţie? E nevoie să-mi îndrept atenţia asupra altor lucruri?"

Şi, aşteptând răspunsul, vei învăţa să asculţi.

De obicei, dacă eşti pornit să te izbeşti de ziduri, răspunsul pe care îl primeşti este ceva de genul: „la-o încet, uită-te în jur. Poate că nu mergi acolo unde crezi că mergi." S-ar putea să nu ţi se pară un răspuns grozav, dar e suficient pentru a te ajuta să faci pasul următor. A o lua încet şi a privi în jur este începutul corecţiei. Atâta vreme cât viaţa ta curge lin, nu e nevoie să cauţi s-o corectezi. Dar când apele se tulbură, ai face bine să te opreşti şi să reflectezi asupra cursului vieţii tale.

Este suficientă doar această introspecţie făcută la timp, pentru ca să apară o schimbare profundă în viaţa ta. Există momente când realitatea exterioară se închide în jurul tău - şi singurul loc potrivit în care poţi să mergi este în interiorul tău.

Nu îţi cer să meditezi două ore în flecare zi. Nici nu spun că meditaţia regulată nu este de folos. Spun doar că există momente în viaţa ta când

e nevoie să fii liniştit şi să asculţi. Dacă înveţi să respecţi acele momente, te vei scuti de multă îndurerare.

Cu cât înveţi mai mult să asculţi ce e în tine, cu atât vei fi mai mult „părtaş” al experienţelor tale, aşa cum apar ele. Vei dezvolta un parteneriat cu viaţa ta, o bunăvoinţă de a participa, de a simţi şi trăi experienţele care se ivesc. Când refuzi să-ţi iei răgazul ca să fii părtaş la experienţa ta, e ca şi cum ai fi victima a ceea ce ţi se întâmplă în viaţă. Asta este o mare autoamăgire. Te-ai raportat la experienţa ta ca la ceva ce trebuie biruit şi controlat. Şi. când această experienţă refuză să se conformeze aşteptărilor tale, simţi că eşti pedepsit pe nedrept.

Dar *nu* se întâmplă aşa. Dimpotrivă, experimentezi doar efectele negative ale propriei tale nevoi de a controla.

Nu eşti deschis faţă de propria-ţi experienţă. Nu te afli într-o relaţie constantă cu ea. Nu eşti în dialog cu ea. Nu e de mirare că ai o relaţie de iubire & ură cu ea. O iubeşti când îţi face pe plac şi o urăşti când nu-ţi face. Experienţele tale sunt numai în alb şi negru. Pentru tine, viaţa este ori numai binecuvântare, ori numai pedeapsă.

Adevărul este că viaţa nici nu te binecuvântează, nici nu te pedepseşte. Ea colaborează cu tine pentru a te ajuta să te trezeşti la adevărul a ceea ce eşti. Viaţa este învăţătorul tău. Ea îţi oferă un continuu feedback. o continuă corecţie, dar tu nu alegi să asculţi.

A alege să asculţi înseamnă a te lăsa în voia parteneriatului tău cu viaţa. Aceasta înseamnă să accepţi dansul gândirii, al acţiunii şi al corecţiei, înseamnă să trăieşti toate aceste experienţe ca pe o parte necesară şi deloc dezagreabilă a procesului de învăţare.

Iubire fără condiţii

Ai învăţat iubirea condiţionată de la nişte oameni a căror iubire pentru tine a fost compromisă de către propria lor vină şi frică. Ei ţi-au fost modele. Nu trebuie să te ruşinezi de acest lucru, ci numai să fii conştient de el.

Încă de când erai un prunc, ai fost condiţionat să te preţuieşti doar atunci când oamenii reacţionau pozitiv faţă de tine. Ai învăţat că valoarea ta era stabilită în exterior. Aceasta a fost eroarea fundamentală ce s-a perpetuat de-a lungul vieţii tale.

Nici experienţa părinţilor tăi şi nici cea a copiilor tăi nu a fost diferită de a ta. Voi toţi trebuie să vă vindecaţi de aceleaşi răni.

Toate abuzurile şi erorile trebuie conştientizate, iar emoţia ataşată lor trebuie eliberată.

Aceasta este calea prin care toate fiinţele rănite trec de la experienţa iubirii condiţionate la experienţa iubirii fără condiţii.

În cadrul procesului vindecării înveţi să-ţi oferi ţie însuţi iubirea necondiţionată pe care nu ai primit-o niciodată de la părinţii tăi biologici, în acest proces eşti „născut din nou" şi înfiat din nou. dar nu de alte figuri autoritare, ci de însăşi Sursa Iubirii dinăuntrul tău. Când înveţi să dai iubire fiinţei lăuntrice rănite. Începi să-ţi schimbi complet convingerea că valoarea de sine trebuie să se bazeze pe modul în care alţii reacţionează faţă de tine.

Încetul cu încetul te antrenezi să te preţuieşti aşa cum eşti - aici şi acum - fără condiţii. Nimeni altcineva nu poate face asta pentru tine.

Oamenii te pot susţine şi încuraja, dar nimeni nu te poate învăţa cum să te iubeşti pe tine însuţi.

Aceasta este lucrarea fiecărui suflet individual.

Fiecare suflet vine în experienţa fizică, dornic să se confrunte cu aceste probleme ale valorii de sine. Însă, încă de la începutul sejurului sufletului aici, capacităţii sale naturale de a iubi şi de a-i include pe alţii în trăirea acestei iubiri i se impun anumite condiţii.

Este absolut esenţial ca aceste condiţii să fie modificate total.

Dacă sufletul părăseşte lumea fizică, crezând că este victima experienţei sale de aici, el va fi tras din nou înapoi pentru a se dezvăţa de această convingere. Însă dacă sufletul se trezeşte la adevărul că valoarea sa nu este dependentă de nimic şi de nimeni în afara minţii şi experienţei sale, ci se va instala în Sursa Iubirii şi se va trezi din visul batjocurii.

A te trezi din batjocură înseamnă a respinge iluzia că nu eşti vrednic de a fi iubit aşa cum eşti. Tu demonstrezi iubire prin faptul că ţi-o dai ţie

însuți în mod necondiționat. Şi, pe măsură ce o faci, îi atragi în viața ta pe alții care sunt capabili să te iubească fără condiții.

Încercarea de a găsi iubire în afara ta eşuează mereu, pentru că nu poți primi de la altul ceva ce tu nu ți-ai dat ție însuți. Când te privezi de iubire, îi atragi în viața ta pe alții care fac acelaşi lucru.

Experiența iubirii necondiționate începe în inima ta, nu în inima altcuiva. Nu condiționa capacitatea de a te iubi pe tine însuți de capacitatea altcuiva de a te iubi. Nu-ți pune încrederea în condițiile impuse iubirii sau în forma în care ea se prezintă, căci acestea sunt tranzitorii şi supuse vicisitudinilor vieții de zi cu zi.

Iubirea reală nu se schimbă. Ea există independent de forma prin care se exprimă. Sursa acestei Iubiri eterne, omniprezente, lipsite de formă, este înăuntrul tău. Acolo trebuie să-ți pui încrederea, căci această Iubire este mai certă decât orice vei cunoaşte vreodată.

Şi, atunci când Ea este ferm aşezată in inima ta, nu vei mai avea nevoie să cauți fericirea în afara ta.

In viața ta, oamenii vor veni şi vor pleca. Unii se vor purta frumos cu tine. Alții se vor purta urât. Vei accepta iubirea care ți se oferă şi vei privi lipsa de iubire drept ceea ce este: un strigăt de ajutor al cuiva care suferă. Îi vei încuraja pe alții să găsească şi ei Sursa Iubirii înăuntru - aşa cum ai făcut şi tu - ştiind prea bine că nu le poți rezolva micile probleme. Tragedia vieții lor nu poate fi abordată decât prin bunăvoința lor de a privi în propriile lor inimi şi minți.

Cel ce iubeşte fără condiții nu impune limite nici propriei sale libertăți, nici libertății altcuiva. El nu încearcă să-şi păstreze iubirea - pentru că, a încerca să o păstrezi. Înseamnă a o pierde. Iubirea e un dar ce trebuie oferit încontinuu, în funcție de fiecare situație în parte.

Iar cel ce dăruieşte ştie întotdeauna când şi cui să dea darul.

Nu e nimic complicat în actul iubirii. Totul devine complicat numai atunci când cineva începe să tină iubire pentru el - iar atunci, ceea ce oferă nu se mai poate numi iubire.

Cel ce se iubeşte pe sine însuşi nu se teme să fie singur. Căci a fi singur este un prilej de a te iubi şi de a te accepta tot mai profund. Se simte el nevrednic, dacă cel iubit îl respinge? Se autocompătimeşte şi se retrage din lume, sau se adânceşte el în căutarea unui înlocuitor?

Nu. El continuă, pur şi simplu, să respire şi să-şi extindă iubirea, la fiecare pas al experienței sale.

Cel care se iubeşte necondiționat nu iubeşte pe fragmente şi cu intenții ascunse. El nu caută pe cineva special pe care să-l iubească, ci iubeşte pe oricine care se află în fața sa. O persoană nu este mai demnă sau mai nedemnă de iubirea sa decât alta.

Fratele meu, sora mea, acesta este genul de iubire care se naşte

acum în voi! Aceasta este iubirea pe care v-o ofer şi pe care vă cer s-o extindeți asupra celorlalți.

E foarte clar. Nu poți înțelege greşit ceea ce îți spun.

Iubirea poate exista numai între egali. Iubirea poate exista numai între ființe care au învățat să se iubească şi să se prețuiască lăuntric.

Iubirea nu ia ostateci. Ea nu se târguieşte. Nu este compromisă de frică. Dimpotrivă, acolo unde iubirea e prezentă, frica, prin miliardele de condiționări pe care le implică, nu poate exista.

Te încurajez să fii onest, prietene.

Iubirea pe care tu o cunoşti nu este genul de iubire despre care vorbesc eu. Genul de iubire pe care îl descriu acum este absolut terifiant pentru tine! De ce oare? Fiindcă trăirea experienței Iubirii reale pune capăt experienței tale legate de lumea condiționată.

Când trăieşti Iubirea reală, nu te mai simți separat de alții.

Pierzi orice aspect al identității tale care îi respinge pe alții. Te deschizi spre o realitate mai vastă - pe care o creezi împreună cu alții, prin încredere reciprocă.

Judecata încetează şi acceptarea domneşte.

„Nu mi-e frică de toate astea”, spui tu. Dar te rog să reflectezi asupra acestor lucruri. Fii cinstit cu tine însuți şi cu mine. Îți ESTE frică de toate astea, fiindcă ele pun capăt acestui vis, iar singurul mod prin care ego-ul tău ştie să pună capăt visului este prin a muri. Te rog, aşadar, să-ți recunoşti frica de iubire, frica de moarte şi frica de anihilare.

Eu am spus: „Dacă nu muriți şi nu vă naşteți din nou, nu puteți intra în împărăția Cerului.”[5] Când am spus asta nu am vorbit despre reîncarnare. Vorbeam despre moartea ego-ului, despre moartea tuturor credințelor ce te separă de alții. Vorbeam despre sfârşitul judecării.

Ceea ce moare nu eşti tu. Ceea ce moare este tot ceea ce ai crezut că eşti, fiecare judecată pe care ai emis-o despre tine sau despre altcineva Asta este ceea ce moare. Iar ceea ce se naşte din nou este plin de lumină şi seninătate.

Este Christosul care are viață eternă, în tine şi în mine.

Adevăr vă spun eu vouă, fratele meu şi sora mea, învierea voastră este aproape. Şi vă este frică de ea! Pe mine nu mă puteți păcăli.

Vă văd tremurând, în genunchi, privind în sus la crucea pe care credeți că veți fi ridicați în curând, ca să plătiți pentru gândurile şi faptele voastre păcătoase.

Nu vă negați frica, fiindcă, altfel, nu vă voi putea ajuta.

---

[5] compară loan. III. 5-7. (N.Trd.)

Ceea ce moare pe cruce nu eşti tu. Tu nu eşti trupul tău. Tu nu eşti gândurile taie înfricoşate şi înfricoşătoare. Toate acestea pot muri şi vor muri. Dacă nu acum, se va întâmpla mai târziu.

Nu poți evita moartea ego-ului. Nu poți evita moartea trupului. Dârele nu sunt în mod necesar unul şi acelaşi lucru.

Nu face greşeala de a crede că ego-ul tău moare atunci când îți moare trupul, sau că trupul îți moare atunci când îți moare ego-ul.

Ego-ul tău moare când nu-ți mai este de folos. Până atunci, nu-ți va fi luat. Poți să te agăți de el aproape veşnic, dar nu o vei face. Pentru că asta înseamnă iadul - şi nu vei vrea să trăieşti veşnic în iad.

Va veni o vreme când durerea va fi copleşitoare.

Va veni o vreme când vei striga spre mine: „Iisuse! Te rog, ajută-mă! Sunt gata să renunț!"

Acea vreme, te asigur, vine pentru fiecare ființă.

Până atunci, tot ce poți face este să treci prin fricile tale. Recunoaşte fiecare frică pe care o ai şi dă-mi-o mie - pe fiecare dintre ele. „Iisuse, mi-e frică să mor... Iisuse, mi-e frică de iubirea ta ... Iisuse, mi-e teamă că Dumnezeu mă va părăsi."

Îngăduie ca fricile tale să iasă la suprafață şi dă-mi-le mie. Asta va grăbi trezirea ta. Asta te va duce direct la miezul problemei tale, la frica de dincolo de toate fricile tale.

Fii încredințat că, atunci când vei ajunge în acel loc, voi sta alături de tine.

Iubite frate al meu, nu-ți cer decât încrederea. Dă-mi-o - şi vom ieşi împreună din acest loc al umbrelor. Nu te pot scuti de înfruntarea cu fricile tale, dar te pot ține de mână atunci când o faci.

Fii pe pace. Rezultatul final al călătoriei tale este garantat.

Acolo unde sunt eu acum, vei fi şi tu. Şi atunci vei şti cu absolută certitudine că tu eşti Iubire.

Ea nici nu s-a născut în tine, nici n-a murit în tine.

Ea este inseparabilă de tine.

Este singura ta Identitate.

Deschiderea uşii

Ca să acorzi atenție unei persoane sau unei situații, trebuie să fii prezent pentru tine însuți, pentru cealaltă persoană, cât şi pentru situația respectivă. Ca să fii prezent, nu poți avea un program numai al tău.

Dacă te aştepți la ceva de la tine însuți, de la altul sau de la o situație în general, nu poți fi pe deplin atent în acel moment. Capacitatea ta de a fi atent depinde de faptul că ai sau nu o minte deschisă, o minte liberă de judecăți şi de aşteptări.

La fel de important este să ai o inimă deschisă, ceea ce necesită compasiune pentru tine însuți şi pentru alții, cât şi iertare pentru ceea ce s-a întâmplat în trecut. A avea o inimă deschisă înseamnă a-i aborda pe alții ca pe nişte egali şi a căuta condiții propice comunicării pentru ca să ajungeți la apropiere şi comuniune.

Uşa către iubire se deschide şi se închide în măsura în care îți deschizi şi îți închizi mintea şi inima.

Când uşa se închide, e nevoie ca omul să fie răbdător şi iertător, căci altfel s-ar putea ca ea să nu se mai deschidă.

E nevoie ca oamenii să simtă nu numai prezența, dar şi absența iubirii. Simțindu-i absența, ei învață să asculte şi să-şi înmoaie inima. Simțindu-se separat de alții, ei învață să descopere judecățile subtile ce sunt emise permanent.

Fiecare experiență de separare sau de judecare este un prilej de a te deschide spre prezența iubirii. Din punct de vedere mental, aceasta implică distanțarea de percepții rigide şi de justificările lor. Din punct de vedere emoțional, înseamnă resimțirea efectului separării: propria ta durere, cât şi durerea celuilalt.

Trecerea de la judecare către acceptare - de la separare la empatie este esența vindecării. Atunci când nu eşti în stare să faci această trecere, stabileşti condițiile pentru disconfort şi boală în câmpul minte/corp.

Trebuie să începeți să învățați cu toții să treceți de la starea de disconfort şi boală la stare bună. de la închidere în sine la deschidere, de la neîncredere la încredere.

E nevoie să învățați să demonstrați pacea, prin transformarea posturilor „defensive" în posturi „receptive", să demonstrați armonia în relațiile voastre, prin transformarea gândurilor şi faptelor „exclusive" în gânduri şi fapte „inclusive".

A fi vindecător sau făptuitor de miracole înseamnă a-ți accepta capacitatea intrinsecă de a fi liber de conflict, liber de vină, liber de ju-

decare sau învinovățire. Dacă accepți această capacitate în tine însuți, vei face miracole în viața ta, exact aşa cum am făcut şi eu.

Ți-am spus de multe ori că poți face asta. Vindecarea e nu numai posibilă, ci şi necesară. Fiecare dintre voi este un vindecător al propriilor vătămări şi nedreptăți percepute şi un martor al puterii miracolului.

Vindecarea este singurul vostru scop aici. Cu cât vă dați mai repede seama de acest lucru, cu atât e mai bine.

Aminteşte-ți, te rog. că orice practică spirituală autentică începe prin cultivarea iubirii pentru sine şi acceptarea de sine. Nu încerca să iubeşti alți oameni, înainte de a învăța să te iubeşti pe tine însuți. Nu vei reuşi s-o faci.

Când o persoană vine în viața ta şi te „calcă pe nervi”, nu încerca s-o iubeşti. Nu-ți descărca nervii pe ea, n-o acuza, n-o învinovăți şi nu-ți face din ea un duşman. Recunoaşte, pur şi simplu, că te calcă pe nervi şi cere răgaz să fii singur cu sentimentele tale.

Când eşti singur, aminteşte-ți că ceea ce simți îți aparține numai şi numai ție. Cealaltă persoană nu are nimic de-a face cu ceea ce simți. Desprinde-te de toate gândurile care l-ar face pe celălalt responsabil de ceea ce simți. Contopeşte-te cu sentimentele tale şi spune-ți: „Ceea ce simt îmi arată un aspect din mine pe care îl judec. Vreau să învăț să accept toate fațetele mele. Vreau să învăț să aduc iubire tuturor părților mele rănite.”

Ai ajuns acum la transformarea autentică, eşti pregătit acum să aduci iubire în inima ta. Exersează acest lucru mereu şi fii răbdător cu tine însuți. Nu încerca să-ți vindeci semenii şi lumea din jurul tău. Înainte de a fi învățat să aduci iubire în propria ta inimă. Această tentativă duce la eşec şi încă la mai multă judecare de sine.

Fi milostiv cu tine însuți. Ia-o încet. Începe cu vindecarea propriilor tale gânduri şi sentimente. De fiecare dată când vindeci un gând de judecată sau un sentiment de separare, faptul este simțit de fiecare minte şi inimă din univers.

Vindecarea ta nu îți aparține numai ție, ci tuturor ființelor.

Când te împaci cu tine însuți, pacea lumii devine iminentă. Dacă e să ai o responsabilitate față de alții, aceasta este numai: să ajungi la pace cu tine însuți în propria ta,inimă şi minte.

Unii gândesc că un astfel de sfat e egoist şi iresponsabil. Ei cred că, pentru a găsi fericirea, trebuie să salveze sau să mântuiască lumea. E o eroare de percepție. Atâta timp cât nu-şi găsesc mai întâi ei înşişi fericirea, lumea este osândită.

Poate că ți-e greu să auzi ce-ți spun, dar ăsta-i adevărul. In cazul în care nu eşti fericit în momentul de acum, n-ai cum să mai fii vreodată fericit. Prin urmare, dacă nu eşti fericit acum, nu-ți mai căuta fericirea

în viitor, ci concentrează-ți atenția pe momentul prezent.

Aici se află fericirea ta.

O inimă deschisă şi o minte deschisă sunt uşa ce se deschide larg spre prezența iubirii. Chiar şi când uşa e închisă, prezența ei te îmbie s-o deschizi. Chiar şi când judeci şi te simți separat de celălalt, iubirea te cheamă dinăuntru.

Ți-am spus doar că nu contează de cât de multe ori ai refuzat să intri în sanctuar, tot ce ai de făcut este să bați şi uşa ți se va deschide.

V-am spus: „Cereți, şi veți primi."[6], dar voi refuzați să mă credeți. Aveți impresia că cineva vă contabilizează păcatele, momentele de indecizie sau recalcitranță, dar nu e adevărat. Singurii care contabilizează sunteți voi înşivă.

Adevăr îți spun eu ție, frate al meu: „Nu mai contabiliza, nu te mai justifica, nu mai pretinde că uşa este încuiată. Eu stau aici în prag. Vino spre mine, ia-mă de mână şi, împreună, vom deschide uşa şi vom intra."

Eu sunt uşa[7] către iubirea necondiționată.

Când vei păşi prin ea, şi tu vei fi uşa.

---

[6] loan. XVI. 24. Noul testament (N. F-dit.)

[7] loan X. 9. Noul Testament (N. Kdit.)

Renunţarea la efort

Ce se întâmplă în viaţa ta e neutru; nu e nici pozitiv, nici negativ. Tu decizi dacă e pozitiv sau negativ, spiritual sau profan.

Tot ceea ce se află în cadrul experienţelor tale poate fi înzestrat cu calităţi spirituale, prin faptul că aduci dragoste, acceptare şi iertare.

Chiar o boală fatală, un viol sau un omor pot fi schimbate prin puterea iubirii tale. Tu ai impresia că înţelegi sensul evenimentelor ce au loc în viaţa ta.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Tu nu înţelegi sensul nici unui lucru ce se întâmplă, deoarece îi impui propriul tău sens.

Dacă doreşti să înţelegi sensul a ceea ce se întâmplă în viaţa ta. Încetează să-i mai conferi propriul tău sens. Lasă lucrurile aşa cum sunt. Simte-le pe deplin. Îngăduie-le să te-nveţe de ce au apărut în viata ta.

Dacă vrei să ajungi chiar la miezul problemei, întreabă: „Cum mă ajută această situaţie să iubesc mai din plin? Ce îmi cere ea să dăruiesc din ceea ce încă reţin pentru mine?”

Această întrebare te va aduce în miezul problemei, deoarece demonstrează disponibilitatea ta de a privi situaţia ca pe un dar, mai curând decât ca pe o pedeapsă.

Când dai propriul tău sens situaţiei respective, o vei vedea mereu ca pe o pedeapsă pentru tine sau pentru altcineva. Iată ce face frica din fiecare întâmplare din viaţa ta.

Frica ta te condamnă atât pe tine cât şi pe semenul tău. Nu fi surprins când se întâmplă astfel - ci, dimpotrivă, aşteaptă-te la asta.

Nu încerca să trăieşti fără frică. Încercarea de a trăi fără frică este propunerea cea mai înfricoşătoare pe care ţi-o poţi imagina. Pur şi simplu, ia cunoştinţă de frică şi treci prin ea până ajungi la capătul ei. Nu încerca să trăieşti fără să te condamni pe tine însuţi sau pe alţii, ci contemplă condamnarea şi treci prin ea întru iertare. Doar faptul că există o alegere la îndemână nu înseamnă că tu trebuie să fii cel care alege.

Contemplă opţiunea şi lasă-ţi conştienta să treacă prin ea. Nimic din ceea faci tu nu îţi poate aduce mântuirea.

De fapt. tot ceea ce faci te va împiedica, pur şi simplu, să găseşti ceea ce deja se află aici.

Mântuirea deja există. Tu eşti deja mântuit. Nu trebuie să-ţi cumperi mântuirea de la mine. de la aproapele tău. de la vreo biserică sau sinagogă.

Practici iertarea, nu pentru a-ţi cumpăra mântuirea, ci pentru că

practicarea iertării îți permite să trăiești experiența mântuirii chiar aici. chiar acum. Înveți să accepți ca pe un dar tot ceea ce vine, nu pentru că astfel te pui bine cu Dumnezeu, ci fiindcă această acceptare îți amintește că nimic nu e în neregulă acum şi nici nu a fost vreodată.

Înveți să recunoşti momentele în care începi să te închizi în tine şi să-i îndepărtezi pe oameni după faptul că, atunci când eşti liniştit, receptiv şi deschis, te simți mult mai bine.

Întreaga ta spiritualitate e trăită doar în acest moment. N-are nimic de-a face cu ceva ce ai gândit sau ai simțit vreodată în trecut. Ea se manifestă chiar acum. o dată cu împrejurarea cu care te confrunți.

Trăieşti experiența întunericului şi lipsurilor, doar atunci când eşti nemulțumit de situația pe care momentul ți-o aduce în dar.

Când contempli situația şi simți recunoştință pentru ea, trăieşti doar preafericirea.

Nu încerca să ieşi din întuneric. Nu încerca să intri în preafericire. Trecerea are loc de ia sine. Fii doar dispus să treci şi lasă totul în seama acestei disponibilități.

Cea mai mare parte din ceea ce încerci să faci pentru tine însuți nu va reuşi, fiindcă nu ştii cine eşti tu cu adevărat. Imaginea ta de sine e limitată. Nu cunoşti sau nu simți amploarea Iubirii lui Dumnezeu pentru tine. Gândeşti că, undeva pe traseu, ceva din tine s-a rupt, sau că, probabil, îți lipsesc anumite părți. Dar acest lucru nu este adevărat.

Nu ai părți lipsă sau rupte.

Toată întregimea ta este prezentă deplin, chiar acum.

Mulți dintre voi studiază conştienta ideii de a prospera şi totuşi, ceea ce faceți nu pare a duce la prosperitate. De ce oare? Pentru că nu vă cunoaşteți adevărata valoare. Dacă v-ați cunoaşte adevărata valoare, nu ați avea senzația că ceva lipseşte din viața voastră. Ați fi recunoscători pentru tot ceea ce aveți.

Adevărul este că orice gând prosperă. Fiecare gând pe care îl gândeşti îşi aduce aportul de energie, pozitivă sau negativă, la situația existentă. Gândurile negative prosperă aidoma celor pozitive.

Întrucât ai un amestec de gânduri pozitive şi negative, situația ta exterioară le reflectă pe ambele.

Cu toate acestea, nu vei reuşi să-ți goneşti gândurile negative, focalizându-te pe cele pozitive. De fapt, cu cât te concentrezi mai mult pe gândurile pozitive, cu atât mai multă putere conferi gândurilor tale negative. Acesta este un paradox din care nu se poate ieşi.

lată de ce poți să renunți la practica afirmațiilor pozitive. Ele sunt pur şi simplu un hocus-pocus. Nu mai încerca să-ți schimbi gândurile negative, ci fii doar conştient de ele. Fii conştient de emoțiile ataşate de ele şi lasă-ți conştiența să te ducă dintr-o parte într-alta.

Cum ai să înveți să fii susținut de Legea Divină, dacă interferezi mereu cu modul ei de operare? Adevăr îți spun eu ție: nu poți să te dregi singur. Încercarea ta de a te drege tu însuți nu face decât să-ți fărâmițeze conştienta ta în bucăți şi mai mici.

S-ar părea că îți spun două lucruri ce se contrazic unul pe celălalt, dar nu e aşa. Ceea ce îți spun este că viața ta are doar sensul pe care tu i-l dai şi că poți alege între a-i da un sens pozitiv sau unul negativ. Şi îți mai spun că, orice sens i-ai da tu, el va fi limitat.

Ambele enunțuri sunt adevărate.

Când îți urmăreşti gândurile, devii conştient că o parte a ta vrea un rezultat şi altă parte vrea altul. Simți că trebuie să alegi între aceste două părți, iar asta îți produce tensiune şi conflict.

Când mintea ta se află în stare conflictuală, nu ieşi din ea alegând între două poziții opuse. Asta nu va face decât să instaleze un conflict şi mai intens.

Ieşi din starea de conflict, acceptând ambele poziții. Cu alte cuvinte, accepți atât gândurile pozitive, cât şi pe cele negative, fără a le face pe unele „mai bune” decât pe celelalte.

Aceasta e un gest de iubire.

Iubirea transcende întotdeauna orice fel de dualism. Iubirea nu se declară niciodată de partea cuiva. Ea acceptă întotdeauna validitatea ambelor părți. Crezi că trebuie să alegi între corect şi greşit. Dar eşti tu sau oricine altcineva capabil să hotărască ce este corect şi ce este greşit? De îndată ce crezi că ştii, ai pierdut firul adevărului.

Aşa că nu încerca să alegi. Tu nu ştii ce e adevărat şi ce este fals. Nu te situa de o parte şi nu o respinge pe cealaltă. Acceptă-le pe amândouă, sau pe nici una.

Fii neutru şi vei da piept cu viața în condițiile impuse de ea.

Până ce nu vei ajunge în această stare de neutralitate, vei continua să impui propriul tău fel de a vedea lucrurile asupra a ceea ce se întâmplă în viața ta şi întotdeauna vei avea senzația lipsurilor sau a pedepsei, deoarece nu-ți cunoşti propria valoare.

Înțelegi ce-ți spun? Chiar dacă ai crede că trebuie să dregi ceva în ceea ce te priveşte - şi nu sugerez că aşa ar sta lucrurile - tu nu ai şti cum să procedezi.

Dacă eşti făcut bucăți, cum te poți drege? Dacă eşti divizat sau în conflict, cum poți crea întregimea? Numai ceea ce nu este făcut bucăți poate trăi experiența întregimii sale.

Înțelege că aici, în acest moment, nu e nimic în neregulă cu tine sau cu viața ta. Totul este aşa cum trebuie să fie.

Chiar acum, în acest moment, eşti întru totul iubit.

Eşti copleşit de durere sau te afli într-un conflict? în regulă. Dar asta

nu înseamnă că nu eşti întru totul iubit.

Ideea că suferința îți rupe legătura cu iubirea este o idee pe care tu ai impus-o situației. În adevăr, nimic nu te rupe de iubire, în afară de propriile tale convingeri şi credințe. Şi acesta este motivul pentru care suferi în primul rând. Suferi pentru că gândeşti şi simți că ți-a fost ruptă legătura cu iubirea. Tu răstorni adevărul situației. Faci din cauză efect şi din efect faci cauză. Aceasta este frica ta în plină acțiune.

Înțelege acest lucru, ca să poți vedea dincolo de el.

Îngăduie conştientei tale să se aprofundeze.

Contemplă-ți întreaga ego-dramă[8] şi ia-o aşa cum e.

Înțelege că, prin propria ta frică, tu creezi experiența ta cu lumea. Dar nu-ți trage palme din cauza asta. Acceptă ceea ce vezi şi lasă lucrurile să se schimbe de la sine. Când vezi lumea în completa ei neutralitate, vei înțelege că ea există doar ca o unealtă pentru propriul tău proces de învățare.

Nu vreau să te încurc cu concepte. Dar trebuie să înțelegi cum frica ta răstoarnă adevărul. Ea face din tine o victimă a lumii, şi asta nu este adevărat. Ca victimă, nu-ți vei cunoaşte niciodată puterea creatoare sau identitatea ta întru Iubire.

Nu juca rolul victimei. E un joc găunos, un joc al oglinzilor. Cel care greşeşte împotriva ta este doar o reflecție a lipsei de stimă față de tine însuți. Tu ai creat prezența lui în oglinda ta.

Ridică-te, mărturiseşte-ți că te urăşti pe tine însuți şi lasă-l pe celălalt să-şi vadă de drum.

A nutri reproşuri, nemulțumiri şi resentimente împotriva sa nu-ți va fi de ajutor. A-l pedepsi nu te va face să te simți mai bine.

Lasă-i să plece nestingheriți pe cei care te batjocoresc.

Roagă-te pentru ei şi binecuvântează-i. Nu-i lega de tine cu gânduri de răzbunare, ci eliberează-i cu cuvinte de dragoste şi încurajare. Şi află că, în măsura în care îi eliberezi, te eliberezi pe tine însuți.

Îți pot ține o predică despre puterea iertării, dar numai când o vei trăi tu însuți vei şti cât de mare este această putere.

Disponibilitatea de a te ierta pe tine însuți şi de a-i elibera pe alții de judecățile tale este cea mai mare putere pe care o poți cunoaşte, câtă vreme trăieşti în această întrupare.

Singura putere care e mai mare decât aceasta este puterea Iubirii însăşi. Dar, fără gestul iertării care îndepărtează vălul fricii, puterea Iubirii nu-ți stă la dispoziție.

---

[8] în analogie cu *psihodramă* - improvizație de scenete conduse în aşa fel încât să elibereze pe anumiți bolnavi de complexele lor. (N. Trad.)

Însă prinde curaj, prietene.

De fiecare dată când ierți, tu dizolvi o condiție pe care ai impus-o propriei taie capacități de a iubi.

De fiecare dată când ierți, iubirea este trezită în tine la niveluri tot mai profunde şi capacitatea ta de a extinde această iubire sporeşte.

Aceasta e însăşi natura călătoriei.

Fii împăcat cu ea şi nu se poate să nu te ducă acasă.

Transparență

Când n-ai nimic de ascuns, lumina conştientei tale nu mai este compromisă de o ruşine secretă. Minciunile nu mai trebuie menținute. Relațiile nu-ți mai sunt împovărate de planuri ascunse.

Simplitatea şi limpezimea domnesc în viața ta, căci nu există amăgire. Fiecare dintre voi are la dispoziție această limpezime chiar acum, dacă are curajul să comunice, fără ezitare, tot ceea ce gândeşte şi simte.

Acesta este gestul încrederii tale față de semenul tău.

Aceasta este acceptarea ta de a fi vizibil şi vulnerabil.

Dacă ai o frică şi o împărtăşeşti, atunci această frică şi vina din spatele ei nu mai rămân ascunse. Dacă nutreşti un gând care îl condamnă pe altcineva, poți să-l negi, să-l maschezi sau să-l proiectezi asupra altcuiva, sau poți să îl scoți la iveală, să-i dai mare atenție şi să-l vindeci.

Iți poți ascunde gândurile de atac sau le poți mărturisi.

Ritualul mărturisirii, ca şi cele mai multe ritualuri, a încetat să mai reprezinte adevăratul scop ai confesiunii. Nu mai are nici o legătură cu a primi iertarea de la altcineva. Are însă foarte mare legătură cu a respinge cantitatea enormă de disimulare şi cu conştientizarea deplină a fricii şi a vinei.

Cel care aude confesiunea nu este un judecător, ci un martor. El sau ea nu trebuie să poarte veşmintele sau însemnele autorității.

Orice martor e potrivit, atâta timp cât înțelege că rolul său nu este să judece sau să condamne, ci doar să asculte cu compasiune.

Nu există cineva care să nu facă greşeli. Abuzul unuia împotriva altuia, cu sau fără intenție, e ceva la ordinea zilei. A aştepta ca toate abuzurile să înceteze e o naivitate.

Numai cineva care nu e în contact cu vulnerabilitatea sa umană ar aspira la un țel atât de înalt şi nefondat. Şi cum şi-ar putea accepta natura divină, cineva care nu este în stare să-şi accepte natura umană?

Veți face mereu greşeli şi vă îndemn să fiți recunoscători pentru fiecare dintre ele.

Fiecare greşeală este un dar, fiindcă îți oferă şansa corecției.

Preaslăveşte şansa de a aduce la suprafață tot ce este manipulare şi disimulare. Fiți recunoscători pentru invitația de a sonda zonele întunecate ale minții voastre şi de a aduce conținutul lor în lumina examinării conştiente.

Când îți justifici greşelile, te agăți de ele şi îți impui să le aperi tot

timpul. Asta îți ia enorm de mult timp şi energie. Ba, mai mult. dacă nu eşti atent, poate deveni tema dominantă a vieții tale.

De ce nu ți-ai mărturisi greşelile, ca să nu mai fii nevoit să-ți petreci tot timpul apărându-le?

Recunoaşte-ți pe față disimularea, astfel încât limitările trecutului să nu te mai înlănțuie. Permite fiecărei greşeli să fie recunoscută in mod deschis.

Dacă nu ai o părere bună despre aproapele tău. spune-i asta şi roagă-l să te ierte. Nu face aceasta ca să-l sui pe un piedestal, ci ca să te fereşti să cazi în groapa fără fund a urii de sine şi a disperării.

Acesta e leacul de care ai nevoie ca să trăieşti fără frică, fără necinste şi fără vină. Prietene, ia acest medicament. Ți l-am oferit înainte şi ți-l ofer încă o dată.

Caracterul dens şi apăsător al acestei lumi este rezultatul lipsei tale de curaj în a-ți admite greşelile, este rezultatul jocului ipocrit pe care-l joci cu semenii tăi.

Chiar crezi că e posibil să fii mai moral sau mai corect decât aproapele tău? Poți fi, eventual, mai dibaci în a-ti ascunde greşelile.

Acesta este un joc trist şi autoeliminator. Îți cer să încetezi de a-l mai juca. Îți cer să ai încredere în aproapele tău şi să fii sigur că el nu are un loc privilegiat când e vorbă de judecare, ci se aflã alături de tine, ca egalul tău. El nu te poate condamna, tară a se condamna pe sine.

Spovedeşte-te ție însuți. Spovedeşte-te partenerului tău, şefului tău, chiar şi străinului de pe stradă. Nu fi preocupat de ceea ce gândeşte lumea. Tu transmiți o învățătură revoluționară. Mărturisirea ta le permite altora să-şi privească propriile greşeli cu compasiune.

O femeie care îşi admite greşelile este o lumină călăuzitoare pentru ceilalți. Ea s-a lepădat de hainele întunericului. Lumina străbate prin ea, căci mintea ei este transparentă, un canal curat prin care adevărul curge fără efort. Semenii ei ştiu imediat că pot avea încredere în ea şi îi întind mâna.

O astfel de femeie este o adevărată preoteasă. Întrucât şi-a iertat propriile păcate, ea poate extinde această iertare şi asupra altora. Autoritatea ei nu vine din exterior, ci dinăuntru. Ea a fost hirotonisită, dar nu de către o autoritate din lume. Şi, cu toate acestea, oricine vine la ea o recunoaşte, are încredere în ea şi i se spovedeşte.

Acesta este adevărul despre spovedanie. Orice bărbat sau femeie poate fi preot.

Nu crede în minciunile care-ți sunt oferite în numele meu. Foloseşte-ți bunul simț.

Nu vă ruşinați dacă v-ați îndepărtat de religie, fiindcă nu ați putut să acceptați aceste minciuni. Şi eu m-aş fi îndepărtat de o biserică ce nu

oferă nimic altceva decât amăgire, exclusivitate şi vinovăție.

Aveți dreptate să respingeți învățăturile false. Dar nu îngăduiți ca mânia voastră la vederea ipocriziei unor oameni ai lumii îmbrăcați în haine preoțeşti să vă îndepărteze de relația voastră directă cu mine.

Uitați tot ce ați fost învățați de alții şi luați în considerare adevărul aflat acum în inimile voastre.

Iată locul unde trebuie să ne întâlnim şi nu în vreo clădire fastuoasă, care îmi sfidează învățătura şi viața.

Priveşte, acum, adevărul în față, prietene. Nu poți scăpa de suferință, având secrete față de mine sau față de semenul tău. Pentru a pune capăt suferinței, trebuie să pui capăt tuturor formelor de amăgire din viața ta, iar asta se poate face numai spunând adevărul - ție însuți, mie şi aproapelui tău.

Ce ai de pierdut, în afară de apăsarea şi haosul din lume? Vrei să-ți păstrezi secretele şi să rămâi în labirint, sau vrei să le mărturiseşti şi să te eliberezi de drumurile întunecoase şi întortocheate?

Alegerea îți aparține.

Dar nu te păcăli. Nu există mântuire în tăinuire şi întuneric. Mântuirea e oferită deschis fiecăruia, în lumina adevărului. Iar în acea lumină nu poate rămâne nici o umbră a ruşinii sau a păcatului.

Ia-ți curajul de a-ți admite greşelile, ca să le poți ierta şi ca să te eliberezi de durere, zbatere şi amăgire. Încrede-te în aproapele tău, ca şi el să se poată încreadă în tine, într-o bună zi.

Nu nega adevărul şi nici nu pretinde că nu l-ai auzit. Căci eu ți l-am spus aici, în cuvinte simple, pe care le poți înțelege.

Restul depinde de tine, căci adevărul nu este însuşit, până când nu e pus în practică în viața ta.

Fiecare dintre voi este o fațetă în nestemata cu multe fațete a Iubirii şi Grației lui Dumnezeu. În felul său, fiecare dintre voi are o modalitate de exprimare de o demnitate simplă. Frumusețea unei fațete nu interferează cu splendoarea celeilalte, ba chiar i-o sporeşte, atât în amploare cât şi în intensitate. Ceea ce face ca o fațetă să strălucească este accesibil tuturor.

Lumina care se află în mine este şi în tine. Iar eu nu sunt mai iubit de Dumnezeu decât eşti tu. Şi acesta este lucrul pe care trebuie să ajungeți să-l cunoaşteți în propria voastră inimă, fratele meu şi sora mea.

Nici o învățătură şi nici o predică, oricât de multe ar fi ele, nu te vor face să crezi asta.

Iată de ce te rog să exersezi.

Îndepărtează impuritățile judecării ce blochează limpezimea percepției tale.

Îndepărtează obstacolele competiției, invidiei şi lăcomiei care blochează revărsarea iubirii prin inima ta.

Mărturiseşte-ți fricile. sentimentele tale de imperfecțiune, greşelile, resentimentele, reproşurile şi nemulțumirile tale.

Adu întunericul gândurilor şi sentimentelor tale secrete în lumina conştientizării depline. Nu există greşeală ce nu poate fi corectată, abatere ce nu poate ti iertată.

Aceasta este învățătura mea. Dar nu o poți înțelege doar prin cuvintele mele.

Tot ceea ce am propovăduit, am şi demonstrat în viața mea.

Cum aş putea, atunci, să cer mai puțin de la tine, prietene?

Inima ce se trezeşte

Iubirea necondiționată îți vine în mod firesc. E în firea ta să simți compasiune pentru tine însuți şi pentru alții. E în firea ta dorința de a întinde o mână şi de a alina un prieten. Iți stă în fire să primeşti iubirea celor cărora le pasă de tine.

Nimic din toate acestea nu cere efort. Nimic din toate acestea nu cere învățătură.

De ce, atunci, trăieşti atât de rar experiența iubirii necondiționate? Răspunsul s-ar putea să te surprindă.

La început ai fost una cu Dumnezeu şi te-ai împărtăşit din atotputernicia Iubirii Sale. Nimic nu ți-a fost imposibil. Dar, apoi, ai început să te întrebi ce s-ar întâmpla dacă ai crea separat de Dumnezeu?

Întrucât n-ai mai făcut-o niciodată înainte, nu erai prea sigur de tine. A apărut îndoiala şi te-ai întrebat: „Şi dacă ceva merge prost?”

Această îndoială a fost doar neliniştea separării, dar ea a dat naştere multor altor gânduri înfricoşătoare. Printre ele era şi acesta: „Dacă încurc lucrurile. Dumnezeu s-ar putea să Se supere pe mine şi să-mi retragă Iubirea Sa.” Iar acest gând a fost argumentul hotărâtor.

N-a durat mult ca de la acest gând să treci la trăirea experienței de a te simți vinovat şi deconectat de la prezența iubitoare a lui Dumnezeu.

Bineînțeles că această separație a fost artificială şi autoimpusă, dar tu ai resimțit-o ca reală. Ai crezut în ea.

Şi, astfel, tot ceea ce ai creat după aceea a fost rezultatul acestei credințe: „Dumnezeu nu mă iubeşte. El este nemulțumit de mine. Nu sunt vrednic de Iubirea Sa.”

Şi, astfel, ai „căzut din grație” în propria ta minte. Ai trecut de la a împărtăşi puterea omnipotentă a Iubirii lui Dumnezeu, la a-ți fi frică de această Iubire. Un alt mod de a spune aceasta este că ți s-a făcut frică de propria-ți putere creatoare şi ai ascuns-o, ca să nu mai dai de ea. Ai încetat să fii un creator şi ai devenit o victimă. Ai încetat să fii o cauză şi ai devenit un efect. Cu alte cuvinte, ai întors realitatea pe dos. Ai făcut ca

Iubirea să fie înfricoşătoare. Când te simţi separat, e greu să-ţi aduci aminte cum era înainte de separare.

Aceasta pare a fi dilema care îţi este caracteristică.

Pentru a-ţi găsi calea de întoarcere la Dumnezeu, trebuie să-ţi reconstitui paşii şi să-ţi dai seama că „separaţia" a fost opţiunea ta, nu a Lui. Ai pus întrebarea: „Ce ar fi dacă abuzez de această putere?" Apoi. ai continuat prin a face o lume în care puterea ta era înfricoşătoare.

Nu te-ai oprit ca să aştepţi răspunsul lui Dumnezeu la îndoiala şi frica ta. Dacă ai fi ascultat răspunsul Lui, ai fi auzit cam aşa: „Tu eşti iubit fără condiţii. Nu îmi voi retrage niciodată Iubirea Mea pentru tine. Numai amintindu-ţi că eşti iubit, poţi acţiona într-un mod iubitor."

Dacă ai fi ascultat răspunsul lui Dumnezeu, visul tău despre separaţie s-ar fi sfârşit. Căci răspunsul lui Dumnezeu contestă instantaneu presupunerea ta că nu eşti iubit.

Această presupunere e ideea nevrotică originară.

Orice victimizare începe cu această idee. Nu poţi gândi lucruri „rele" şi nu poţi comite fapte „rele", decât dacă crezi că eşti „nedemn de iubire". Orice atac porneşte din această unică presupunere.

Adam şi Eva şi-au pus şi ei întrebarea „ce-ar fi dacă ... „Ce-ar fi dacă aş mânca din măr şi aş deveni la fel de puternic *ca* Dumnezeu?" Ei de asemenea, şi-au dat propriul răspuns înfricoşător, au simţit ruşinea şi s-au ascuns de Dumnezeu.

Tu pui aceeaşi întrebare, chiar acum. Mesteci acelaşi măr. Te joci şi tu de-a v-aţi ascunselea cu Dumnezeu.

Într-adevăr, ceea ce menţine experienţa ta de victimă e jocul continuu de a pune această întrebare şi de a răspunde la ea.

În lumea plăsmuită de tine, eşti fie o victimă, fie un torţionar. Pe măsură ce treci prin aceste roiuri, vezi că e mică diferenţa între ele.

Victima are nevoie de torţionar şi viceversa. Problematica răului nu apare până când nu te îndoieşti de propria ta vrednicie de a oferi şi de a primi iubire.

Aceasta este starea ta existenţială. Te îndoieşti că eşti vrednic de iubire ... tu şi oricine altcineva din lumea ta.

Acum apare alegerea, singura alegere pe care trebuie s-o

faci: ai de gând să răspunzi tu însuţi la întrebarea „sunt eu vrednic de iubire?”, sau ai de gând să aştepţi să auzi răspunsul lui Dumnezeu? Este chiar aşa de simplu: ai de gând să-L laşi pe Dumnezeu să-ţi corecteze presupunerea originară eronată, sau ai de gând să accepţi această presupunere ca pe un adevăr şi să-ţi clădeşti întreaga viaţă pe baza ei?

Nu e niciodată prea târziu să te opreşti din mestecatul mărului. Nu e niciodată prea târziu să-ţi dai seama că răspunsul tău la propriul tău interogatoriu înfricoşător este nesatisfăcător. Nu e niciodată prea târziu să te întorci către Dumnezeu şi să spui: „Dumnezeule! Răspunsul meu mi-a umplut mintea de frică. Răspunsul meu mi-a adus în viaţă numai durere şi luptă. Trebuie că este răspunsul greşit. Vrei, Te rog, să mă ajuţi să găsesc altul?”

Vezi tu, viaţa ta spirituală pe pământ nu începe până când nu pui această întrebare. Nu contează ce religie ai. Nu contează care este statutul tău social sau economie.

Fiecare dintre voi va ajunge la un punct în viaţa sa când va fi gata să conteste propriile sale credinţe şi presupuneri false. Iar acesta e începutul vindecării voastre şi restaurarea puterii voastre şi a rostului vostru.

Îndoiala de propria îndoială, negarea propriei negativităţi reprezintă punctul de cotitură, sfârşitul coborârii în materie şi începutul înălţării la Cer. Ele reprezintă reînnoirea parteneriatului tău cu Dumnezeu, Noul Legământ.

Nu poţi fi un partener al lui Dumnezeu, atât timp cât te vezi pe tine sau pe oricine altcineva ca pe o victimă ghinionistă. Noul Legământ îţi cere să recunoşti împărăţia lui Dumnezeu în propria ta inimă. Este un alt mod de a spune că respingi ideea că Dumnezeu este separat de tine.

Respingi ideea că nu meriţi să fii iubit sau că semenul tău este nedemn de iubire. Respingi ideea răului ca pe o idee creată în frică. Respingi ideea că puterea lui Dumnezeu poate fi batjocorită.

Noul Legământ este acceptarea răspunsului lui Dumnezeu la întrebarea „Ce ar fi dacă ... ?” El este începutul propriei tale mântuiri şi începutul primirii de către oameni a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.

A fost odată ca niciodată un moment în care ai respins

parteneriatul tău creativ cu Dumnezeu. Acum eşti gata să-l revendici din nou.

A fost odată ca niciodată un moment în care ți-a surâs ideea că ai putea fi nevrednic de iubire în ochii lui Dumnezeu. Acum îți revendici eterna ta comuniune întru iubire cu El.

Atunci când îl accepți din nou pe Dumnezeu în viața ta, întregul tău mod de a trăi experiența lumii şi a tuturor ființelor din ea se schimbă. Eşti tată şi mamă pentru fiecare copil ce îți vine în cale, eşti fiu sau fiică pentru orice persoană mai în vârstă. Îi eşti prieten atât prietenului, cât şi celui lipsit de prieten. Îi eşti iubit atât celui care-şi aminteşte că este iubit, cât şi celui care a uitat acest lucru.

Nu există Ioc unde să nu fie necesară prezența ta iubitoare, cât şi mărturia despre Iubirea lui Dumnezeu. Totul strigă în gura mare că are nevoie de cuvintele tale blânde. Toți ar bea din paharul care ți-a astâmpărat ție setea.

Visul nefericirii se sfârşeşte atunci când el e pus la îndoială şi respins. Dacă îți pui la îndoială nefericirea, devii conştient de iubirea necondiționată ce sălăşluieşte în inima ta. Dacă nu-ți pui la îndoială nefericirea, trăieşti experiența ei din ce în ce mai profund, până când ajungi în străfunduri. Asta, pentru că numai când ajungi acolo devii nemulțumit de propriile tale răspunsuri.

Nimeni nu poate forța pe altul să devină conştient. În momentul în care este pregătit, fiecare individ trăieşte experiența zădărniciei de a da şi a primi iubire condiționată.

Fiecare persoană se cramponează de separare şi de control, până când durerea provocată de ea devine de nesuportat. Pragul durerii este diferit pentru fiecare individ în parte, dar toată lumea îi trece până la urmă.

Iată de ce îți cer să nu predici altora, ci doar să-ți extinzi iubirea asupra lor. Cei ce sunt gata s-o primească te vor urma şi îți vor cere ajutorul. Cei care nu sunt gata, îşi vor continua călătoria fără să interfereze cu a ta.

Un preot, un pastor, îi „păstoreşte" pe cei în nevoie. El extinde iubirea asupra celor care o cer, în tăcere sau în cuvinte. El nu bagă groaza în necredincioşi, folosind cuvinte sau concepte ce promit o mântuire viitoare.

Mântuirea este acum pentru cei ce vor să fie mântuiți. Nu îi

judeca pe ceilalți, căci nu este al tău a judeca. Cei care ajung mai târziu în sânul Iubirii lui Dumnezeu nu sunt mai puțin vrednici decât cei care ajung mai devreme.

În adevăr, nu Dumnezeu este Cel Care te înalță şi nici eu. Te înalți tu însuți, în măsura în care îți aminteşti cât de vrednic eşti să fii iubit şi în măsura în care îți accepți rolul în planul lui Dumnezeu.

Acceptarea omnipotenței tale este imposibilă fără reconcilierea cu Dumnezeu. Căci toată puterea vine de la El. Iei parte la ea ca un partener egal ce te afli, dar nu poți exercita niciodată această putere, fiind separat de El. Chiar şi în visul: „Ce ar fi dacă ... ?" nu te-ai putea niciodată separa total de Iubirea lui. În acel vis, ai trecut pragul durerii şi ai ales să te-ntorci. Aşa se întâmplă cu fiecare dintre voi.

Puterea lui Dumnezeu nu poate fi batjocorită. Ea poate fi respinsă, negată, ascunsă. Dar tot ceea ce înseamnă respingere, negare şi vină secretă are o limită. Adevărul poate fi distorsionat, dar nu poate fi niciodată complet eradicat sau negat. O luminiță rămâne întotdeauna în cea mai profundă beznă. Iar acea luminiță va fi întotdeauna găsită, atunci când apare dorința de a o găsi.

Tu, prietene, eşti eroul propriului tău vis. Eşti cel ce visează întunericul şi cel ce aduce lumina. Eşti deopotrivă ispititorul şi mântuitorul.

Vei ajunge să cunoşti asta, dacă nu o ştii deja.

În această dramă creată de tine însuți, singura ta discuție în contradictoriu este cu Dumnezeu. Ea pare să fie cu aproapele tău, dar nu e. Pomul binelui şi al răului creşte în propria ta minte. Şi, tot în propria ta minte, tu explorezi problema inegalității şi a batjocurii.

Va veni o vreme când răspunsul tău şi răspunsul lui Dumnezeu vor fi unul şi acelaşi. Şi, atunci, pomul binelui şi al răului se va transforma în pomul vieții, indivizibil şi întreg. Iubirea nu va mai avea opus, ci se va extinde liberă în toate direcțiile.

Când cineva se apropie de tine, cineva care vrea să pună condiții iubirii tale sau iubirii sale, îi vei spune: „Frate, eu am visat acest vis şi ştiu la ce duce. Duce numai la suferință şi moarte. Nu e drept cu nici unul dintre noi. Hai să punem la

îndoiala presupunerile ce i-au dat naştere. Sunt încredinţat că, împreună, vom găsi o cale mai bună.”

Dacă te întrebi vreodată care este rostui tău aici pe pământ, citeşte, te rog, încă o dată paragraful de mai sus. Atunci îţi vei aminti că rostul tău este, pur şi simplu, să răspunzi la strigătul după iubire, oriunde l-ai auzi. Ceea ce nu e greu de făcut, dacă doreşti să-l faci. Nu se cer calităţi sau talente speciale. „Cum”-urile şi „de ce”-urile iubirii se rezolvă de la sine, de îndată ce păşeşti prin uşa ce se deschide în faţa ta.

Nu am spus niciodată că ar trebui să treci prin ziduri şi nici măcar că ar trebui să umbli pe apă. Am arătat doar spre uşa deschisă şi te-am întrebat dacă eşti gata să intri.

Şi asta este tot ce trebuie să-l întrebi pe aproapele tău.

Cel care iubeşte în mod necondiţionat nu este niciodată ataşat de consecinţe. Oamenii vin şi pleacă şi nu vei şti niciodată de ce şi de unde. Despre unii vei crede că vor trece cu uşurinţă prin uşă, dar, dintr-o dată, vor face cale-ntoarsă. Alţii, despre care eşti convins că nu vor da cu ochii de uşă, vor trece pragul cu o uşurinţă neaşteptată.

Nu fi îngrijorat. Nu e deloc treaba ta cine vine şi cine pleacă. Legământul e făcut în fiecare inimă şi numai Dumnezeu ştie cine e gata şi cine nu. Să lăsăm cunoaşterea în seama Lui şi să ne punem, pur şi simplu, în slujba Sa.

Viaţa curge mult mai liniştit atunci când facem Voia Sa. Iar încrezându-ne în El. inimile noastre debordează de iubire şi acceptare.

Astfel ajungem să cunoaştem că oferta de iubire este nelimitată.

Ea nu are nici început, nici sfârşit. Toate limitările pământului sunt absorbite în iubirea neţărmurită a Cerului, pe măsură ce împărăţia lui Dumnezeu se instaurează în propriile noastre inimi.

Eliminarea mentalităţii lipsei

Mentalitatea lipsei rezultă din percepţia ta că nu eşti vrednic de iubire. Dacă nu te simţi vrednic de iubire, vei proiecta în afara ta această stare a lipsei. Vei vedea paharul ca fiind mai curând pe jumătate gol, decât pe jumătate plin.

Dacă vezi paharul pe jumătate gol, să nu fii surprins că, în curând, nu mai rămâne nimic în el. Lipsa e rezultatul unei percepţii negative.

E de la sine înţeles că acelaşi principiu funcţionează şi invers.

Vezi paharul ca fiind pe jumătate plin şi, în curând, el se va umple până la refuz. Când ştii că eşti vrednic de iubire, ai tendinţa de a interpreta cuvintele şi faptele altora în mod iubitor. Nu eşti uşor de ofensat. Dacă cineva e nepoliticos cu tine, iei în considerare posibilitatea ca el sau ea să fi avut o zi proastă. Nu te simţi victimizat sau insultat.

Modul tău de a privi viaţa depinde de cum te simţi - demn de a fi iubit sau nu, vrednic sau nevrednic. In ambele cazuri, vei crea o situaţie exterioară ce va consolida opinia ta despre tine însuţi.

Toată preocuparea de a avea se datorează faptului că trăiţi în trecut. Lipsa este, pur şi simplu, amintirea unor vechi răni. Acestea se proiectează cu prea mare uşurinţă în viitor. Pentru a pune capăt mentalităţii lipsei, trebuie să ierţi trecutul. Oricum va fi fost el, nu mai contează. El nu mai are efect, deoarece l-ai eliberat[9].

Simţi că eşti nedreptăţit? Dacă da, atunci vei proiecta lipsa în viaţa ta. Numai cineva care se simte nedreptăţit va fi nedreptăţit. Pentru a pune capăt mentalităţii lipsei, începe cu conştientizarea faptului că te simţi nedreptăţit. Dă-ţi seama că aceasta provine din sentimentul tău profund că nu eşti vrednic. Înţelege că exact acum simţi că nu meriţi să fii iubit. Nu încerca să-ţi modifici gândul. Nu repeta afirmaţia: „Acum eu merit să fiu iubit”, sperând ca asta să-ţi inverseze condiţionarea.

Pur şi simplu, fii conştient de faptul că: „Acum eu nu simt că merit să fiu iubit. Mă simt nevrednic şi lipsit de valoare. Simt că nu sunt tratat cum trebuie. Mi-e groază că lucrurile rele care mi s-au întâmplat în trecut se vor întâmpla iar.”

Pur şi simplu, fii conştient de cât de mult ţi s-a încordat şi ţi s-a strâns inima. Fii conştient de modul în care te-ai închis emoţional. Şi întreabă-te dacă te simţi mai ocrotit acum decât înainte?

Ţi-a parvenit o informaţie şi ai avut de ales între a o vedea ca fiind negativă sau pozitivă. Ai ales să vezi paharul ca fiind golit pe jumătate. Ai ales să fii o victimă. E în ordine. Nu te ruşina. Nu e nevoie să te încordezi şi mai tare. Nu e nevoie să te autoflagelezi. Fii doar conştient

[9] ..Iertare" provine din lat. *liberrare:* a elibera (n. trad.ț

de ceea ce ai ales şi de cum te simţi datorită acestei alegeri.

Contemplă starea şi las-o să plece. „îmi dau seama de alegerea pe care am făcut-o şi îmi dau seama că ea m-a făcut să fiu nefericit. Nu vreau să fiu nefericit, aşa că voi face o altă alegere. Voi vedea paharul ca fiind pe jumătate plin.” Dacă poţi spune aceste cuvinte cu integritate emoţională, vei lăsa în urmă trecutul şi vei linişti rana.

Încearcă. Funcţionează.

Ai exersat din greu să fii o victimă şi ţi-ai învăţat bine rolul. Să nu crezi că invincibilitatea vine fără exerciţiu. Contemplă-ţi doar alegerea de a fi o victimă şi fii dispus să «e detaşezi de ea. Asta va fi suficient.

Mentalitatea abundenţei înseamnă să te simţi iubit şi vrednic şi valoros chiar în clipa asta. Acum poate că te simţi astfel, dar dacă sună telefonul şi afli că tocmai ai pierdut o groază de bani sau că soţia te părăseşte, cât de valoros te simţi? Este paharul pe jumătate gol sau pe jumătate plin? Numai simplul fapt că-ţi recunoşti mentalitatea bazată pe frică înseamnă un pas mare către transformarea ei.

Onestitatea emoţională este esenţială pentru creşterea spirituală.

Nu te poţi forţa să gândeşti pozitiv, dar îţi poţi recunoaşte negativitatea. A-ţi recunoaşte negativitatea este un act al iubirii. este un gest al speranţei. El spune: „Văd ce se întâmplă şi ştiu că există o cale mai bună. Ştiu că pot face o altă alegere.” A-ţi oferi altă alegere este lucrarea mântuirii individuale. Iertarea trecutului şi desprinderea de el pregătesc scena pentru o alegere diferită. Indiferent de câte ori ai făcut aceeaşi greşeală, ai o nouă oportunitate de a te ierta pe tine însuţi.

Fără iertare e imposibil să ieşi din mentalitatea lipsei. Iar ca să ierţi, trebuie să devii conştient de toate modurile în care simţi durerea.

Trebuie să recunoşti rana. Atunci o poţi ierta. Rănile ascunse au programe ascunse care ne ţin ostatici ai trecutului. E posibil ca rănile adânci să trebuiască să fie mai întâi bandajate, dar pentru desăvârşirea procesului de vindecare, ele trebuie expuse la aer şi la soare. În toate credinţele şi presupunerile subconştiente trebuie să aducem conştientă totală.

Lipsa este un învăţător important. Fiecare percepţie a lipsei în mediul tău ambiant reflectă un simţământ interior de nevrednicie şi lipsă de valoare personală care trebuie perfect conştientizat. Experienţa lipsei nu este Dumnezeu Care te pedepseşte. Eşti tu, cel care-ţi arăţi ţie însuţi o credinţă ce trebuie corectată. Tu ai capacitatea de a te iubi pe tine însuţi. Iar această capacitate trebuie trezită în tine pentru ca să aibă loc o creştere spirituală autentică. Înveţi să te iubeşti pe tine însuţi, observând în ce mod îţi refuzi iubirea. Şi, de multe ori, vezi cum îţi refuzi iubirea - observând cum o refuzi altora.

Abundenţa apare în viaţa ta. nu pentru că ai învăţat pe de rost vreo incantaţie abracadabrantă, ci pentru că ai învăţat să aduci iubirea în as-

pectele rănite ale psihicului tău.

Iubirea vindecă toată percepția divizării şi a conflictului şi restaurează percepția originară a plenitudinii, liberă de păcat şi de vină.

Ştii că iubirea nu îți poate fi luată, numai atunci când te-ai văzut aşa cum eşti tu cu adevărat. Iubirea îți aparține pentru eternitate ... lipsită de formă, dar omniprezentă, necondiționată şi totuşi răspunzând cu uşurință la condițiile date.

Ori de câte ori îți parvin veşti ce par proaste, gândeşte-te la aceasta: ți-ar da oare Dumnezeu un dar îndoielnic?

Nu te lăsa păcălit de ambalaj, ci deschide-l cu o inimă deschisă. Şi, dacă încă nu înțelegi semnificația darului, stai liniştit şi aşteaptă.

Dumnezeu nu dă daruri îndoielnice. Adesea, până ce darul nu e pus în acțiune în viața ta, nu vei cunoaşte semnificația darului.

Acest lucru poate fi frustrant, dar este inevitabil.

Darurile lui Dumnezeu nu alimentează aşteptările ego-ului. Valoarea lor este de ordin superior. Ele te ajută să te deschizi la adevărata ta natură şi la adevăratul tău rost aici. Câteodată, ele par să închidă o uşă şi nu înțelegi de ce. Numai atunci când uşa potrivită se deschide, pricepi de ce uşa nepotrivită a fost închisă.

Tu ai un parteneriat cu Mintea Divină. Nu încerca, te rog, să faci din abundență o responsabilitate care să-ți aparțină numai ție sau numai lui Dumnezeu. Tu ai nevoie de El şi El are nevoie de tine. Fii dispus să-ți priveşti fricile şi sentimentele de nevrednicie şi de lipsă de valoare şi El te va ajuta să vezi scânteia divină ce sălăşluieşte în tine.

Dacă eşti dispus să te iubeşti pe tine însuți, vei deschide canalul prin care Iubirea lui Dumnezeu poate ajunge la tine.

Deschide uşa ce duce la abundență în propria ta minte şi contemplă darurile iubirii reflectate de jur împrejurul tău.

Şi, te rog, nu judeca valoarea acestor daruri, sau forma pe care o iau ele în viața ta. Căci valoarea lor este indiscutabilă, iar forma lor este prea lesne înțeleasă greşit.

Recunoştinţa

Nu poţi vorbi despre abundenţă, fără să vorbeşti şi despre recunoştinţă. Recunoştinţa porneşte din sentimentul valorii intrinsece şi sprijină trăirea experienţei abundenţei. Pe de altă parte, nerecunoştinţa şi resentimentul îşi trag obârşia din sentimentul lipsei de valoare intrinsecă şi consolidează perceperea lipsei.

Fiecare dintre ele este un cerc închis. Ca să pătrunzi în cercul stării de graţie, e nevoie să-ţi aduci iubire - ţie însuţi sau altcuiva. Ca să intri în cercul fricii, e nevoie să refuzi iubirea - ţie însuţi sau altcuiva.

Atunci când stai în interiorul unuia dintre cercuri, realitatea celuilalt cerc devine contestabilă. Din acest motiv ai adesea sentimentul că există în experienţa ta două lumi ce se exclud reciproc.

Cei recunoscători nu-şi pot imagina că pot fi nedreptăţiţi. Cei ranchiunoşi nu-şi pot imagina că pot fi iubiţi de Dumnezeu.

In care dintre aceste lumi vrei să locuieşti? Alegerea îţi aparţine.

In orice moment trebuie să decizi între a face pe victima sau a-ţi aminti că nu poţi fi nedreptăţit. În primul caz vei fi ofensat de darul primit şi îl vei vedea ca pe o pedeapsă; în al doilea caz vei accepta ceea ce vine spre tine, ştiind că îţi aduce o binecuvântare pe care încă nu o poţi vedea.

Recunoştinţa este opţiunea de a vedea Iubirea lui Dumnezeu în toate lucrurile. Nici o fiinţă care alege astfel nu se poate simţi nenorocită. Căci opţiunea de a aprecia duce la fericire, întocmai cum opţiunea de a nu aprecia duce la nefericire şi disperare.

Primul gest sprijină şi înalţă. Al doilea, devalorizează şi demolează.

Felul cum alegi să reacţionezi faţă de viaţă dă contur propriei tale percepţii permanente. Dacă trăieşti în disperare, asta se întâmplă deoarece alegi să nu apreciezi 'darurile ce ţi-au fost oferite.

Fiecare persoană ce păşeşte pe pământ culege rezultatele gândurilor pe care Ie-a semănat. Iar dacă vrea să schimbe natura recoltei din anul viitor, ea trebuie să schimbe gândurile pe care le gândeşte acum.

Gândeşte doar un singur gând de recunoştinţă şi vei vedea cât este de adevărată această simplă afirmaţie. Data viitoare când eşti pe cale să nu apreciezi un dar ce ţi se oferă, opreşte-te un moment şi deschide-ţi inima ca să primeşti acel dar cu recunoştinţă.

Observă, apoi, cum se transformă atât modul în care trăieşti experienţa darului, cât şi relaţia cu cel care-l oferă.

Data viitoare când eşti pornit să judeci sau să condamni pe altul, opreşte-te o clipă şi lasă-l să intre în inima ta. Binecuvântează acolo unde ai condamna. Nu judeca şi fii bucuros că n-ai judecat. Simte

uşurarea care te cuprinde când îl eliberezi pe celălalt de percepțiile tale înguste.

Când am spus să întorci şi celălalt obraz, te-am învățat să-i demonstrezi semenului tău că nu-ți poate face un rău. Dacă nu-ți poate face un râu, nu poate fi vinovat de atacul asupra ta. Şi dacă nu este vinovat, nu trebuie să se autopedepsească.

Când întorci şi obrazul celălalt, nu-ți inviți semenul să te lovească din nou. Îi reaminteşti doar că nu ți s-a tăcut nici un rău. Ii spui că ştii că tu nu poți fi nedreptățit sau tratat cum nu trebuie. Îi demonstrezi refuzul tău de a încuviința atacul, fiindcă ştii că, în acel moment, eşti demn de a fi prețuit şi iubit. Şi, cunoscându-ți valoarea intrinsecă, tu nu poți să nu o vezi pe a lui. Abuzurile şi greşelile din această lume vor lua sfârşit. atunci când vei refuza să fii victimă sau torționar. Atunci vei păşi afară din cercul fricii şi tot ceea ce vei face şi vei spune va fi plin de har.

Aceasta este experiența pe care o va trăi fiecare dintre voi.

Christos Se va naşte în tine aşa cum S-a născut în mine. Dar, mai întâi, trebuie să pui deoparte orice sentiment de nevrednicie, toată mentalitatea lipsei, tot resentimentul, toată nevoia de atac sau apărare.

Mai întâi trebuie să înveți să întorci şi celălalt obraz.

S-ar părea că există două lumi, dar cu adevărat există numai una.

Frica este doar absența iubirii. Lipsa este doar absența abundenței.

Resentimentul este doar absența recunoştinței.

Ceva nu poate lipsi, dacă nu a fost, mai întâi, prezent din abundență. Fără prezență, absența n-are nici un sens.

E ca un joc de-a v-ați ascunselea. Cineva trebuie să se ascundă mai întâi. Cine va fi acela? Tu sau eu? Poate va fi Creatorul însuşi.

În adevăr, aceasta nu contează. Când e rândul tău, te vei ascunde, iar semenul tău te va găsi, aşa cum l-am găsit eu. Fiecare ajunge să se ascundă şi fiecare este găsit - în cele din urmă. Lumea dualității emană din întregime şi la întregime se întoarce. Ceea ce e adunat se separă şi se a-dună din nou. Este un simplu dans. Nu e cazul să fie ceva înfricoşător.

Vă invit să intrați în acest dans, fără să vă luați prea în serios. Nici unul dintre voi nu e un dansator profesionist. Dar fiecare dintre voi este capabil să învețe paşii. Dacă se întâmplă să calci pe cineva pe picior, un simplu „îmi pare rău” va fi de-ajuns.

Cu toții învățați în acelaşi timp şi e de aşteptat să faceți greşeli.

Eliberarea de ataşament

Oamenii care excelează în manifestarea fizică a ideilor lor învață să-şi fixeze obiective realiste şi să le aplice într-un mod flexibil, răspunzând la condițiile concrete.

Dacă vrei să înțelegi ce înseamnă flexibilitate, urmăreşte comportamentul unui copăcel tânăr în bătaia vântului. Trunchiul său este subțire şi fragil, dar dispune de o impresionantă forță şi rezistență. Aceasta se datorează faptului că el se mişcă împreună cu vântul, nu împotriva lui.

Atunci când condițiile sunt potrivite ca ceva să se întâmple, aceasta se va întâmpla fără mare efort. Când condițiile nu sunt potrivite, chiar şi un mare efort nu va reuşi. A te mişca împreună cu vântul necesită o sensibilitate față de condițiile existente.

Există momente pentru odihnă şi retragere şi momente pentru a te mişca energic înainte.

A şti când să te mişti şi când să nu te mişti este o chestiune de bun simț şi de intuiție. Gândirea abstractă nu poate duce, prin ea însăşi, la percepția adevărată. Ea trebuie combinată cu sensibilitatea emoțională.

Ca să vezi lucrurile în mod corect trebuie să înțelegi cât de mult ai investit emoțional într-o situație, cât şi modul în care evenimentul apare şi se desfăşoară în exterior.

Trebuie luate în considerare atât realitatea interioară, cât şi cea exterioară.

Unii oameni spun că realitatea interioară determină realitatea exterioară. Alții spun că cea exterioară o determină pe cea interioară.

Şi unii şi alții au dreptate.

Găina nu ar exista fără ou - şi vice-versa.

Cauza şi efectul nu sunt lineare şi secvențiale. Ele se manifestă în mod simultan. Prin natura lor, ele au o mişcare circulară. Nu numai cauza determină efectul, dar şi efectul determină cauza.

Răspunsul la întrebarea „ce a fost mai întâi, oul sau găina?” poate fi - ori nici unul, ori amândouă.

Găina şi oul sunt creații simultane.

La toate întrebările de genul ori/ori trebuie să se răspundă în acelaşi fel - altfel răspunsul va fi fals.

Realitatea Supremă nu poate fi înțeleasă într-un cadru de referință dual. Ea include atât realitatea interioară, subiectivă, împreună cu realitatea exterioară, obiectivă - cât şi interacțiunea lor reciprocă, spontană. Toate contrariile sunt conținute înăuntrul ei.

Realitatea Supremă e creația acceptării totale, a capitulării totale şi a

iubirii totale, atotcuprinzătoare.

Nu există ceva care să fie separat de ea. Chiar şi atunci când copacii sunt smulşi din rădăcină şi duşi la vale de şuvoi, nu e nici o tragedie, căci nu există diferenţă între copac şi şuvoi.

În contrast cu fluxul Realităţii Supreme se află Rezistenţa care dă naştere diferitelor condiţii. Distincţiile, comparaţiile, judecăţile intră în joc, iar cursul natural este întrerupt.

Natura Realităţii Supreme este de a spune „Da". Ea are o exuberanţă naturală şi un entuziasm firesc. Vrea să ia totul cu ea. E fericirea personificată, pentru că ea consideră totul şi pe toţi ca fiind ea însăşi.

Rezistenţa spune mereu „Nu". Prin natura ei, aduce conflict şi luptă. Se opune la orice şi, astfel, ea este nefericirea personificată.

Acolo unde nu există rezistenţă, nu există nefericire. Nefericirea opune întotdeauna rezistenţă unor condiţii. Ea se constituie pe nişte interpretări pro sau contra.

Rădăcina nefericirii este ataşamentul.

Nu îţi cer acum să renunţi la toate ataşamentele tale. Aceasta, prietene, nu este un ţel realist. Îţi cer doar să devii conştient de ataşamentele tale, de percepţiile tale, de interpretările tale pro şi contra. Îţi cer doar să observi cum ai făcut ca fericirea ta să fie condiţionată.

Dacă vrei să înţelegi necondiţionarea, priveşte copacul mişcându-se în bătaia vântului. E cea mai bună metaforă pe care o poţi găsi. Copacul are rădăcini adânci şi ramuri întinse. Jos e neclintit, iar sus e flexibil. Este un simbol al tăriei şi al capitulării.

Poţi dezvolta aceeaşi tărie de caracter, mişcându-te flexibil o dată cu toate situaţiile din viaţa ta. Stai drept şi fii înrădăcinat în momentul de faţă. Cunoaşte-ţi nevoile, dar îngăduie ca ele să fie satisfăcute cum ştie viaţa mai bine. Nu insista ca nevoile tale să fie satisfăcute într-un anumit mod, căci, dacă insişti, vei opune o rezistenţă inutilă. Trunchiul copacului se frânge, atunci când încearcă să se opună vântului.

Mişcă-te o dată cu vântul.

Viaţa ta e un dans.

Ea nu este nici bună, nici rea. E o mişcare, un continuum.

Alegerea ta este una simplă: poţi dansa sau nu. Decizia de **dansa** nu te va scoate de pe ringul de dans.

Dansul va continua în jurul tău.

Dansul va continua şi tu eşti parte din el.

Există o demnitate simplă în asta. Te încurajez să te bucuri de pura stare de graţie de a fi viu. Dacă vei căuta în viaţă un sens mai elevat, vei fi dezamăgit. Dincolo de dans, nu se află nici un sens.

Toate condiţiile se deschid înspre necondiţionare. Fii. pur şi simplu,

deschis şi prezent şi vei cădea în brațele lui Dumnezeu. Dar împotriveşte-te chiar şi pentru o clipă - şi vei fi prins într-o complicație fără rost, provocată de tine însuți.

Ființele umane nu pot fi independente de realitatea condiționată, deoarece realitatea condiționată este o creație a conştientei umane.

Opriți-vă din încercarea de a scăpa de propriile voastre creații.

Acceptați-le, pur şi simplu, aşa cum copacul acceptă vântul. Demnitatea voastră constă în a deveni pe deplin umani, pe deplin receptivi la propriile voastre nevoi şi la nevoile altora.

Compasiunea nu vine prin detaşarea de întreaga paletă a experienței emoționale, ci prin participarea plenară la ea.

Unii au spus că lumea asta e un loc al durerii. E absurd.

Această lume nu este nici bucurie, nici durere, deşi ați putea spune că e amândouă în acelaşi timp.

Această lume este un loc în care se naşte corpul emoțional şi mental. Naşterea fizică şi moartea facilitează, pur şi simplu, dezvoltarea unei conştiente gândire/sentiment, care este responsabilă pentru propriile sale creații.

E absurd să negi importanța acestui proces al naşterii. Şi este la fel de absurd să-l glorifici. Nu există ființă umană care să nu parcurgă acest traseu al naşterii, fără să trăiască atât experiența bucuriei, cât şi a durerii.

Sunt oare ambele necesare?

Absolut! Fără durere, mama nu ar putea scoate bebeluşul din ea.

Şi fără bucuria vieții nou-născute, durerea n-ar avea nici un sens.

Dar nu spune „acesta e un loc al durerii” sau „acesta e un loc al bucuriei”. Nu căuta să faci din experiența ta ceea ce ea nu este.

Fereşte-te de interpretări care te-ar determina să accepți numai o parte din spectrul vieții.

Experiența mea aici nu a fost diferită de a ta.

Nu am biruit durerea. M-am lăsat în voia ei.

Nu am biruit moartea. Am păşit prin ea de bunăvoie.

Nu am slăvit trupul şi nici nu l-am condamnat.

Nu am numit această lume nici rai, nici iad, dar am profesat că ambele sunt propria voastră operă.

Am intrat în dansul vieții la fel ca voi, ca să cresc întru înțelegere şi acceptare, ca să trec de la iubirea condiționată la trăirea iubirii tară condiții. Nu există nimic din ceea ce tu ai simțit sau ai trăit ca experiență, din care să nu fi gustat şi eu. Cunosc fiecare dorință şi fiecare frică, deoarece am trăit trecând prin toate. Iar eliberarea mea de ele nu a venit prin vreo dispensă specială.

Vezi tu, eu nu sunt un dansator mai bun decât tine. Mi-am oferit, pur şi simplu, disponibilitatea de a participa şi de a învăța, iar aceasta e tot ce-ți cer.

Binevoieşte. Participă. Atinge şi lasă-te atins. Simte totul. Deschide-ți brațele vieții şi lasă-ți inima să fie atinsă. De aceea te afli aici.

Când inima se deschide, ea este plină de iubire. Iar capacitatea ei de a da şi a primi nu se mai bazează pe nimic din exterior. Ba dăruieşte fără să se gândească la recompensă, deoarece a da este cel mai mare dar. Şi primeşte -- nu numai pentru sine - ci pentru ca şi alții să poată trăi experiența darului.

Legile lumii acesteia nu îi mai limitează pe bărbatul sau pe femeia a căror inimă este deschisă.

Şi astfel se întâmplă miracole - nu printr-o activitate specială, ci doar ca o extensie a iubirii însăşi.

Miracolele nu vin dintr-o gândire lineară, secvențială. Ele nu pot fi planificate. Nu poți învăța nici să le faci, nici să le primeşti.

Miracolele vin în mod spontan în inima care s-a deschis şi în mintea care a renunțat la nevoia ei de a controla sau de a şti.

Căci Mintea lui Dumnezeu e nevinovată şi atotdăruitoare.

Ea nu-ți poate refuza cele necesare, întrucât eşti parte din Ea. Ea nu te cunoaşte ca fiind separat. Asemenea unui părinte ce se uită la unicul său copil. Ea te priveşte cu statornică iubire şi afecțiune. „Întinde-ți mâna şi primeşte aceste daruri", te invită Ea. Dar tu nu dai ascultare chemării *Ei.*

În frustrarea ta, nu auzi Vocea Divină care te chemă.

Privind în jur la condițiile vieții tale şi găsindu-le numai defecte, nu eşti conştient că te-nconjoară Iubirea necondiționată a lui Dumnezeu.

Şi totuşi, oricât de departe te-ai simți tu de Dumnezeu, nu eşti decât la un gând distanță. Şi momentul mântuirii tale este chiar acum.

Aminteşte-ți aceasta, prieten drag. Chiar acum, în acest moment, ori asculți Vocea lui Dumnezeu, ori eşti prins, fără rost, în mrejele propriei tale psihodrame.

Chiar acum eşti fie fericit, fie găseşti nod în papură împrejurărilor din viața ta.

Îngăduie-ți să fii prezent în gândurile tale şi întreabă: „Simt eu. În acest moment, conştient de Iubirea necondiționată a lui Dumnezeu pentru mine?"

Dacă răspunsul este ,.Da", vei simți căldura Prezenței Divine în inima ta. Iar dacă răspunsul este „Nu", conştienta ta te va face să-ți aminteşti acea Prezență şi să o atragi către tine.

Această practică simplă nu poate da greş.

Încearc-o şi convinge-te.

Pe măsură ce înveți să fii deschis momentului prezent, vei deveni din ce în ce mai conştient de Prezența Divină în mintea şi experiența ta.

Rostul tău personal se va dezvălui în această conştientă lărgită, ajutându-te să înțelegi cum poți fi de cel mai mare ajutor pentru tine însuți şi pentru ceilalți.

Cele necesare vor prinde formă înaintea ochilor tăi. Modul în care apar te va lăsa adesea perplex, dar nu vei judeca. Nu vei căuta nod în papură nici ție, nici altora. Vei învăța să te laşi în voia situației de moment, făcând tot ce poți şi adăstând în tăria propriei tale capitulări.

Din ce în ce mai mult li vei încredința lui Dumnezeu consecințele şi vei şti că darul tău este întotdeauna acceptat ca atare.

El este întotdeauna de-ajuns.

Astfel, vremea autocrucificării se va încheia şi pacea va reveni în mintea ta.

Atunci mă vei vedea aşa cum sunt eu cu adevărat, pentru că atunci vei fi dat naştere Christosului din tine.

Aştept acest moment cu mare bucurie şi certitudine. Fiindcă acesta este momentul adevărului.

Este sfârşitul a tot ceea ce înseamnă separare.

Este sfârşitul a tot ceea ce înseamnă suferință.

Slava Dumnezeului lăuntric

Dumnezeu nu este o abstracție, ci o Prezență vie, întru totul bună, atoatedăruitoare, fericită, întreagă şi liberă. Ştiu că ți-e greu să-ți imaginezi aşa ceva. Totuşi, îți cer să-ți extinzi mintea ca ea să devină mai cuprinzătoare. Renunță la limitele pe care le impui posibilului.

Dumnezeu este dincolo de aceste limite, deoarece El este fără formă. Fiind lipsit de formă, El sălăşluieşte în toate. Nu există loc în care prezența Lui să nu poată fi găsită.

Dumnezeu nu este nici bărbat, nici femeie, căci nu are trup şi, prin urmare, nu are gen. Adesea se face referire la Dumnezeu ca la un „El”, deoarece, în relația Lui cu noi, El este masculin. Noi suntem pântecele care poartă, hrăneşte şi dă naştere Spiritului Său.

Dar, deşi ne aflăm într-o astfel de relație cu El, ca mireasa față de mire, Dumnezeu nu se conformează vreunei imagini masculine. El nu este nici războinic, nici şaman, nici mântuitor. El nu este înțeleptul cu părul alb şi nici femeia înțeleaptă. Toate aceste imagini sunt antropomorfe.

Dumnezeu este o prezență iubitoare ce combină toate calitățile pozitive - masculine şi feminine. El este atât Cel Care hrăneşte, cât şi Cel Care protejează. El este atât blând şi bun, cât şi puternic şi impunător.

Dumnezeu are înțelepciunea filozofului bătrân şi nevinovăția pruncului. Are tăria războinicului şi, totodată, sensibilitatea tinerei mame. El este toate acestea şi încă multe altele. El e dincolo de definire. El nu poate fi limitat la conceptele pe care le avem noi despre El. Ca prezență nelimitată, Spiritul Său se mişcă prin mințile şi experiența noastră. Ne extragem însăşi Esența din această prezență. Ea este ceea ce noi suntem, deşi, adesea, nu dovedim că suntem pe deplin conştienți de Esența noastră. Spiritul, sau Esența Divină, nu se naşte şi nu moare.

El există înainte de naşterea fizică şi după moartea fizică.

Această Esență nu este supusă culmilor şi abisurilor experienței mental-emoționale. Ea este o prezență statornică, iubitoare, la care ne întoarcem, atunci când încetăm să ne mai autocrucificăm sau să-i atacăm pe alții. Esența Divină din tine nu este diferită de Esența Divină din semenul tău. Ea este o singură Esență, un singur Spirit.

Trupurile par a vă separa unul de celălalt, dar Esența Divină vă uneşte. Mințile pot fi în dezacord, se pot judeca şi ataca unele pe celelalte, dar Esența Divină ține toate mințile într-o armonie pură.

Când te identifici cu trupul sau cu gânduri de separare, îți uiți Esența. Uiți cine eşti. Crezi că eşti separat de aproapele tău. Crezi că eşti

separat de Dumnezeu. Dacă n-ai gândi aşa. nu ai putea judeca sau ataca.

Când îți aminteşti de Esența ta, îți aminteşti şi de conexiunea spirituală cu toate Ființele.

Atacul este imposibil atunci când îți aminteşti cine eşti.

Nu poți cunoaşte Slava lui Dumnezeu, decât dacă apreciezi Esența Divină dinăuntrul tău. Aceasta nu are nimic de-a face cu sexul tău, cu rasa ta, cu statutul tău economic, cu naționalitatea sau cu religia ta. N-are nimic de-a face cu cine crezi tu că eşti sau cu cine cred alții că eşti.

Esența Divină din tine este pe de-a-ntregul demnă de a fi iubită, cât şi iubitoare. Când eşti în contact cu Esența ta, ştii că poți fi acceptat exact aşa cum eşti. Ştii că nu e nimic în ceea ce te priveşte care să necesite îmbunătățire sau corectare.

Pentru a-ți cunoaşte esența este necesar să renunți la a te judeca şi critica; trebuie să abandonezi orice critică îndreptată împotriva aproapelui tău. Cu cât înveți mai mult să rămâi în această stare, cu atât mai uşoară îți va fi viața. Tocmai de aceea sunt atâtea căi spirituale care sugerează meditația şi rugăciunea ca practici constante.

Comuniunea cu Dumnezeu este bună pentru nervi. Este esențială pentru starea ta generală de bine, fie ea fizică, emoțională sau mentală.

Nu-ți cer să meditezi sau să te rogi o oră pe zi, deşi nu e nimic greşit în asta. Îți cer doar să-ți aminteşti de Esența ta Divină timp de cinci minute în fiecare oră sau la fiecare gând din zece.

Fie ca amintirea ta de Dumnezeu să fie o practică continuă, astfel încât să nu ajungi să fii absorbit de melodrama vieții tale.

Nouă gânduri pot fi despre nevoia îndreptării talc sau a altcuiva, dar lasă ca al zecelea gând să fie despre ceea ce nu are nevoie de îndreptare. Lasă ca al zecelea gând să fie despre ceva întru totul acceptabil, întru totul vrednic de iubire.

Acesta este ritmul pe care Sabatul trebuia să-l stabilească.

Timp de şase zile puteai fi absorbit în drama muncii şi a zbaterii, dar în ziua a şaptea trebuia să-ți aduci aminte de Dumnezeu. Ziua a şaptea era menită să fie o zi de odihnă, de întoarcere înspre înăuntru. Îngăduie ca înțelepciunea Sabatului să fie adusă în viața ta de toate zilele.

În felul acesta, nu vei uita mult timp cine eşti tu şi cine este aproapele tău. Intră în ritualul aducerii aminte, iar zilele, orele şi minutele tale vor fi transformate. Când mănânci, Dumnezeu va şedea la masă cu tine. Când vorbeşti cu semenul tău, Dumnezeu îți va aminti să-i spui ceva încurajator. Iar dacă uiți de toate astea şi țipi la soția ta sau la soțul tău. Dumnezeu te va atinge cu blândețe şi îți va spune cu haz: „Bun venit la vodevil!” Şi vei învăța să râzi de tine şi să nu iei prea în serios drama pe care ai făcut-o tu însuți.

Acesta este un joc al reamintirii.

O dată ce-ți dai seama de acest lucru, semnificația ritualului se va schimba total pentru tine. Iar atunci poți alege o formă de ritual care să te ajute să-ți aminteşti. Nu contează despre ce formă este vorba. Din fericire există suficiente forme prin preajmă, astfel încât oricine poate găsi ceva cu care să se simtă confortabil.

Fii îngăduitor cu alegerea pe care o face semenul tău, chiar dacă ea diferă în mod substanțial de a ta. Trebuie să ştii că, ceea ce îl ajută pe el să-şi reamintească, nu poate decât să te ajute şi pe tine. Şi nu vă certați în privința diferențelor de formă, care sunt lipsite de importanță.

Nimic nu este mai frustrant decât controversele vane despre formă. Cuvintele şi convingerile care îi separă pe oameni ar trebui lăsate deoparte. Dacă vrei să păşeşti pe calea stării de grație, trece cu vederea diferențele pe care le vezi, găseşte ce poți împărtăşi cu alții şi concentrează-te asupra acestui lucru.

Adevărul ți se prezintă în toate formele şi mărimile, dar el rămâne un adevăr unic şi simplu. Trebuie să înveți să vezi adevărul în fiecare formă, în fiecare situație.

Iată ce trebuie să facă un bărbat sau o femeie doritori de pace.

Pentru voi începe un timp când barierele culturale şi religioase vor fi depăşite. Oameni care vorbesc limbi diferite vor învăța să se înțeleagă unii pe alții. O dată cu acceptarea diversității va veni şi perceperea valorilor universale ce pot fi îmbrățişate de către toți.

Aceasta e o vreme de importanță deosebită.

Fiecare dintre voi are de jucat un rol semnificativ în demontarea barierelor care ne despart de pace.

De aceea te încurajez să găseşti locul lăuntric unde eşti întreg şi complet. Din acest loc îi vei cinsti şi accepta pe toți oamenii care vin în viața ta.

Din acest loc al păcii lăuntrice, vei fi un aducător de pace printre femei şi bărbați.

Aceasta este învățătura mea.

De-a lungul vremurilor, aceasta a fost întotdeauna învățătura mea.

Alte dimensiuni

Dimensiunea voastră nu este singura dimensiune a experienței. Există multe săli de clasă, fiecare dintre ele cu programa ei unică de învățământ.

În clasa voastră, materia principală se numeşte „Egalitate".

Sunteți aici ca să învățați că toate ființele sunt egale, indiferent de deosebirile contextuale aparente. Bărbați şi femei, albi şi negri, hinduşi sau catolici, toți sunt egali în valoarea lor existențială.

Toate inegalitățile sunt propria voastră făcătură şi trebuie abolite.

Mulți dintre voi ați lucrat ceva timp cu această programă.

Nu vă voi spune cât de mult!

Ați dezvoltat multe moduri ingenioase de a denatura adevărata egalitate spirituală cu ceilalți oameni. Unii dintre voi trăiesc în sărăcie, în timp ce alții au strâns averi. Unii au prea multă mâncare, alții nu au destulă. Înțelegeți, vă rog, că, dacă ați fi absolvit şcoala de aici, aceste condiții de inegalitate nu ar exista.

Prin urmare, sunteți aici pentru a depăşi credința adânc înrădăcinată că unele ființe sunt mai vrednice şi mai valoroase decât altele.

Cum veți reuşi să faceți acest lucru? Mai întâi, trebuie să acceptați în sinea voastră adevărul egalității. Dacă vă simțiți superiori sau inferiori oricărei alte ființe umane, nu ați acceptat adevărul despre identitatea voastră spirituală.

În al doilea rând, trebuie să acceptați că cei din jurul vostru sunt egalii voştri. A accepta această idee de egalitatea înseamnă că, dacă voi aveți mai mult decât ei, sunteți dispuşi să împărțiți totul, iar dacă aveți mai puțin, sunteți dispuşi să le cereți ajutorul.

Sunteți aici şi pentru a învăța să respectați dreptul fiecăruia de a decide pentru el însuşi. Dacă decideți pentru celălalt, sau dacă îl lăsați să decidă pentru voi, atunci nu ați acceptat că sunteți cu toții egali.

Această idee a supremației unuia asupra celuilalt pare să vă dea dreptul de a-l face pe semenul vostru responsabil pentru deciziile pe care le luați sau pe care refuzați să le luați. Dar este un drept nefondat.

Cu timpul vă veți da seama că puteți prejudicia şi ajuta doar o singură persoană, adică pe voi înşivă.

Până ce nu veți învăța să vă asumați responsabilitatea pentru deciziile pe care le luați şi să le acordați semenilor voştri posibilitatea de a face la fel, nu vă veți însuşi pe deplin adevărul despre voi înşivă sau despre ei. Aceasta pare a fi o chestiune foarte simplă. Însă punerea în practică a principiului egalității este ceva deosebit de profund.

Ea îți poate transforma lumea şi îți poate permite să termini şcoala împreună cu toți semenii tăi.

Când îți părăseşti trupul, vei continua să înveți într-o sală de clasă non-fizică. Acolo, procesul de învățare va fi accelerat, întrucât acolo nu există timp şi spațiu care să moduleze efectul creativ al gândului.

In lumea ta e nevoie de timp ca gândurile să translateze în efecte vizibile. În dimensiunile non-fizice, procesul de translatare este automat. De exemplu, dacă gândeşti „aş vrea să-l vizitez pe prietenul meu Robert", eşti teleportat imediat în sufrageria lui Robert. Călătoria ta n-a cerut timp şi n-ai parcurs nici un spațiu.

Unii dintre voi au trăit experiența comunicării cu ființe din dimensiuni non-fizice. Evident, o astfel de comunicare are loc exclusiv prin gând. Comunicarea inter-dimensională e dificilă, dar nu imposibilă. Exersând, capacitatea voastră de a trece dincolo de lumea voastră limitată spațiu/temporal va creşte.

De vreme ce în sălile de clasă non-fizice învățarea este accelerată, multe ființe ce îşi părăsesc corpurile stăpânesc abilitatea de a-şi controla gândurile. Prin urmare, ele sunt încrezătoare că pot reintra în mediul fizic şi că îşi pot demonstra această măiestrie. Însă din milioanele care încearcă, numai câțiva reuşesc să dea dovadă de măiestrie în mediul fizic dens. Pentru voi, acesta nu este un lucru greu de înțeles.

Ştiința voastră vă învață că, dacă părăsiți gravitația câmpului magnetic terestru, deveniți practic imponderabili şi capabili de performanțe atletice pe care n-ați fi în stare să le obțineți pe pământ. Ştiința vă învață, de asemenea, că, o dată ce părăsiți atmosfera densă a pământului, procesul de îmbătrânire încetineşte. Multe dintre legile fizice care aparțin pământului se schimbă, de îndată ce părăsiți spațiul terestru.

Un fenomen similar se întâmplă şi atunci când vă părăsiți trupul.

Trăiți experiența unei libertăți creative necunoscute pe pământ, cu excepția, poate, a stării de vis, când atenția voastră este atrasă înspre interior şi procesele corpului încetinesc. Starea de vis oferă o metaforă adecvată pentru exemplificarea expansiunii conştientei ce are loc când trupul este părăsit temporar. În visele voastre, vă creați realitatea cu mare îndrăzneală şi imprudență.

Omorâți şi sunteți omorâți, faceți dragoste cu tot felul de oameni, treceți prin primejdii incredibile şi scăpați în mod miraculos. Puțini dintre voi ar încerca vreodată în stare de veghe ceea ce încearcă în stare de vis. Experiența non-fizică este şi mai dramatică decât starea de vis, căci posibilitățile creative sunt nesfârşite.

Şcoala terestră devine, astfel, un mediu de testare a abilităților pe care !e dezvolți în clasele non-fizice ce aparțin pământului. Nu puteți absolvi şcoala terestră, până ce n-ați demonstrat că stăpâniți obiectele de

studiu. Toate ființele știu asta și, astfel, toate sunt dornice să se încarneze în corpuri fizice, pentru a proba faptul că și-au învățat lecțiile. De ce le vine atât de greu?

Să ne întoarcem la metafora gravitației. Unui atlet ce se află într-un mediu cu un coeficient de gravitație zero îi este ușor să facă o săritură de 4,50 m. El poate chiar zbura. Dar, adu-i pe pământ și nu-i va fi ușor să sară nici măcar 2 m. Și n-ar nutri cu seriozitate gândul de a zbura. Condițiile dense ale experienței fizice sunt greu de stăpânit. E nevoie de timp ca să te dezvolți fizic. Începi în pântecele mamei tale, fiind total dependent de ea.

Când te naști, ești neajutorat fizic. Trebuie să înveți să te hrănești, să umbli, să vorbești și să te descurci în mediul înconjurător. Să recunoaștem, pentru cineva care a trăit de curând experiența unui mediu non-fizic, unde efectele gândurilor sunt instantanee, aceasta este o adevărată tortură. În timp, conștienta se contractă și se adaptează pentru a se instala mai deplin în corpul fizic, deconectându-se astfel de conștientizarea altor dimensiuni și de posibilitățile lor creative.

Spus mai simplu, conștienta e absorbită în densitatea mediului fizic. Acolo ea se simte prinsă în capcană și victimizată. Ea nu-și amintește de starea ei mai puțin limitată. Nu își amintește că nu este un corp.

În câteva cazuri rare, conștienta nu se contractă complet când intră în clasa fizică. Aceste persoane se află în trup, dar încă păstrează amintirea dimensiunii non-fizice.

Ele știu că nu sunt limitate la nivelul trupului. Ele știu că nu sunt victima gândurilor și faptelor altora. Ele știu că pot crea realitate prin puterea gândului lor.

Aceste persoane sunt învățători spirituali. Eu am fost unul dintre mulții astfel de învățători care s-au incarnat în nivelul fizic, ca să-i ajute pe semenii lor să-și reamintească adevărata lor identitate non-fizică.

Fără prezența acestor învățători, densitatea planului terestru ar umbri conștiința colectivă și ar bloca în mare parte conexiunea la cunoașterea spirituală.

Au existat vremuri în istoria omenirii când experiența terestră a fost într-adevăr întunecată. Voi înșivă numiți una dintre acele vremi „evul întunecat". Un alt ev întunecat, mai apropiat experienței voastre, au fost primele trei sferturi ale secolului douăzeci.

Vremea de acum - pe care o petreceți în clasa fizică - este un timp de tranziție. Din punct de vedere tehnologic, aveți capacitatea de a distruge mediul fizic de nenumărate ori. Și totuși, e mai multă lumină disponibilă pe planetă acum, decât a fost vreodată de-a lungul istoriei.

Dacă acest lucru este adevărat, v-ați putea întreba de ce nu am venit cu voi în această incarnare fizică. Mulți dintre voi se așteaptă să vin din nou în formă umană, dar nu se va întâmpla așa.

Lucrarea mea aici este aproape terminată, iar prezența mea fizică acum printre voi n-ar face decât să întârzie transformarea pe care sunteți pe cale s-o parcurgeți. De-acum, cei mai mulți dintre voi ar trebui să cunoască natura acestei transformări.

Sunteți aici ca să vă depăşiți, în sfârşit, starea de victimă.

Sunteți aici ca să vă acceptați puterea creativă de a vă determina propria realitate şi ca să vă ajutați semenii să-şi însuşească puterea creatoare. Sunteți pregătiți să faceți aceasta în masă.

Iar eu sunt aici ca să vă ajut să o faceți.

Prin comuniunea non-fizică cu mine şi cu alți învățători veți învăța să renunțați la condițiile care vă consolidează suferința şi vă veți trezi întru propria voastră Divinitate.

Am nevoie de ajutorul fiecăruia dintre voi ca să-mi îndeplinesc misiunea aici. Voi sunteți cei prin care învățătura mea va fi demonstrată în flecare clipă. Iată de ce, accentul nu mai poate fi pus pe cuvinte, căci ele îi separă pe oameni. Accentul trebuie să se deplaseze pe demonstrarea practică a principiilor iubirii şi iertării.

Acordarea individuală şi colectivă la realitatea non-fizică este un pas esențial în procesul transformării planetare.

Dacă aş fi prezent fizic, experiența crucificării s-ar repeta.

Dacă te uiți în jur, vei vedea că încă se obişnuieşte ca cei ce contestă ideile status quo-ului să fie defăimați, batjocoriți şi persecutați.

Singura cale de a evita acest lucru este ca tu însuți să te trezeşti.

Nu-l condamna pe aproapele tău la moarte, chiar dacă se opune celor mai sacre credințe ale tale. Căci, a-l condamna pe el înseamnă a mă condamna pe mine. Nici nu-l pune pe un piedestal, chiar dacă crezi că e perfect. Pentru că nimeni nu e perfect.

Nimeni nu trăieşte fără să facă greşeli.

Şi eu, frate al meu, am făcut multe greşeli. L-am abandonat pe semenul meu şi pe Dumnezeul meu şi i-am învinuit pe amândoi că m-au abandonat. Nu face din mine ceva special. Nu face din niciunul dintre semenii tăi ceva special. Cu toții învățați aceleaşi lecții. Învață să preamăreşti egalitatea cu semenii tăi. Pentru că, în felul acesta, îți stabileşti egalitatea cu mine. Iar atunci când mă consideri pe mine ca pe un egal al tău, comunicarea noastră se va îmbunătăți considerabil.

Ori de câte ori îl iei pe semenul tău în inima ta, deschizi uşa ce duce la mine. Nu există om care să nu-mi fie drag. Căci eu privesc atât în sufletul criminalului, cât şi în sufletul victimei lui. Îi văd pe amândoi strigând după iubire şi acceptare şi n” îi voi refuza. Nu fi şocat că îți cer să faci şi tu acelaşi lucru, tu care eşti mâinile mele, picioarele mele* şi vocea mea în lume.

Fii răbdător şi statornic, frate al meu. Lucrarea noastră nu va fi ter-

minată decât atunci când nu vor mai fi călăi şi victime. Călătoria noastră nu va fi terminată decât atunci când vom fi acceptat Iubirea lui Dumnezeu pentru noi şi vom fi comunicat această iubire fiecăruia din viaţa noastră. Nu există nici o excepţie. Fiecare trebuie îmbrăţişat aşa cum e el, ca să se poată desprinde de frica şi de nevoia de a riposta celorlalţi.

A umbla cu mine înseamnă a. fi un slujitor al lui Dumnezeu şi al omului deopotrivă.

Îl slujeşti pe om, arătându-i că Dumnezeu îşi aminteşte de el şi că-l pasă de el. Îi alini foamea, setea şi suferinţa. Îl îmbrăţişezi şi îi dai voie să-şi pună capul pe umărul tău.

Şi îl încurajezi să plângă.

Asta, deoarece se simte părăsit de părinţi, de copii, de cei iubiţi şi de Dumnezeu. Iar când plânge, îi aduci mângâiere.

De câtă vreme nu te-ai mai simţit şi tu părăsit şi n-ai mai vărsat lacrimi sfâşietoare, de mâhnire şi păreri de rău? Aceasta este natura experienţei umane. Se cuvine să ai compasiune pentru aproapele tău, deoarece împărtăşeşti cu el aceeaşi experienţă de suferinţă şi împărtăşeşti cu el aceeaşi eliberare.

Atunci când lecţiile despre egalitate sunt învăţate pe pământ, câmpul electromagnetic al planetei se v«i schimba şi pământul va da naştere unui plan de învăţământ nou şi mai măreţ.

Seminţele acestei transformări au fost deja semănate.

Lucrarea ta este să le uzi şi să le îngrijeşti.

Tirania consensului

In concepția ego-ului, iubirea se bazează pe consens. Ego-ul nu poate concepe ca iubirea să fie prezentă, atunci când doi oameni au păreri diferite. Însă, atâta timp cât nu eşti liber să fii sau să nu fii de acord cu aproapele tău într-o situație dată, nu poți să-l iubeşti.

De exemplu, vei fi de acord cu aproapele tău atunci când el insistă că e victima unor acțiuni întreprinse de altcineva împotriva lui? Bineînțeles că nu. Chiar dacă el te imploră să-l sprijini în autoamăgirea sa, îi vei spune: „îmi pare rău, frate. Eu nu văd lucrurile aşa."

Pe de altă parte, dacă un alt semen al tău se simte chemat să ia o poziție controversată şi îți cere sprijinii!, îl vei refuza? Poate că a-i oferi sprijin înseamnă că şi tu va trebui să-ți asumi un risc, dar nu-i vei refuza binecuvântarea, doar pentru că decizia lui nu e agreată de toți.

Mai trebuie oare să-ți amintesc faptul că a te dedica adevărului nu este un lucru agreat de toată lumea? Fiindcă asta înseamnă de multe ori a spune „Da", atunci când alții ar spune ,.Nu", sau a spune ,.Nu", atunci când alții ar spune „Da".

Mulți dintre voi nu-şi pot imagina că a spune „Nu" poate fi un gest de iubire, deşi e foarte uşor să spui „Nu" cu multă dragoste.

Dacă copilul tău pune mâna pe plită încinsă, spui „Nu", iute şi ferm. Nu vrei ca el să-şi facă rău. Iar apoi îl iei în brațe şi îi spui din nou că îl iubeşti.

De câte ori nu vine la tine aproapele tău, ținându-şi mâna pe plita încinsă? Nu poți să susții un comportament despre care ştii că poate fi dăunător altei persoane. Şi nu vrei ca prietenii tăi să susțină un astfel de comportament când e vorba despre tine. Un prieten e cineva care e liber să fie de acord sau să nu fie de acord. Un prieten îți va vorbi conform cu adevărul. S-ar putea ca el să perceapă situația corect sau incorect, dar lui nu-i este frică să-ți spună ce gândeşte. Un prieten spune adevărul şi apoi îți aminteşte că eşti liber să faci propria ta alegere.

Aceasta este iubire în acțiune. Un prieten te iubeşte în mod egal şi când îți spune „da" şi când îți spune „nu". El nu se reține de la a-ți da sfaturi şi nici nu încearcă să-şi impună propria părere.

Un prieten doreşte să fie de ajutor. El te tratează cu respect şi demnitate şi îți spune adevărul. Nu poți fi prieten dacă nu eşti dispus să spui adevărul. Asta nu înseamnă că ai dreptate. A avea dreptate şi a fi onest nu sunt în mod necesar unui şi acelaşi lucru.

Când eşti onest, dai maximum din ce poți da în starea de conştientă în care te afli. Asta e tot ce se poate aştepta de la tine. Că sfatul tău este bun sau rău este irelevant. Dar onestitatea singură nu e suficientă.

Onestitatea şi smerenia trebuie să meargă mână în mână.

Smerenia ta îi spune aproapelui tău: „Aşa văd eu lucrurile. S-ar putea să am dreptate şi s-ar putea să mă şi înşel. Tu cum ie vezi? La urma urmei, tu eşti cel care trebuie să facă alegerea.”

O persoană smerită ştie unde să se oprească. Ea nu încearcă niciodată să uzurpe dreptul şi responsabilitatea altuia de a-şi lua propriile hotărâri, întrucât cauți mereu să fii în consens, ai rareori experiența iubirii fără condiții. Consensul este suprema condiție şi, prin urmare, suprema codependență sau complicitate. El spune: „Dacă ego-ul tău şi ego-ul meu sunt de acord, eu te voi sprijini.”

Când două ego-uri sunt în consens ar trebui să fii prudent, căci este în natura ego-ului să separe, să divizeze, să se afle în conflict cu alte ego-uri. Aşa că, atunci când două ego-uri sunt în consens, poți fi sigur că ele se solidarizează pentru a se opune altui ego.

Acesta nu este un consens autentic, ci o alianță temporară. De îndată ce duşmanul comun este învins, alianța încetează să mai servească unui scop şi flecare ego se întoarce la propriu! său program.

Căutarea iubirii în cadrul consensului nu este o mutare foarte înțeleaptă. Ea îți va aduce, inevitabil, o dezamăgire. Ai face mai bine să cauți iubirea în disensiune. Adu-ți aminte că v-am spus: „Iubeşte pe duşmanul tău.” N-am spus asta ca să vă şochez sau ca să vă pun în dificultate. Am spus asta pentru câteva motive importante. Mai întâi, ți-e uşor să-ți iubeşti prietenul. De cele mai multe ori prietenul este de acord cu tine şi te sprijină. Prin urmare, nu este greu să-l iubeşti.

Dar duşmanul nu e de acord cu tine. El crede că nu ai dreptate, că greşeşti. El îți vede slăbiciunile şi va face tot ce-i stă în putință ca să le exploateze. Dacă ai un punct slab, poți fi sigur că el îl vede. Pe scurt, duşmanul tău nu e dispus să-ți ofere circumstanțe atenuante. Prin urmare, el este cel mai bun învățător al tău. Duşmanul îți reflectă, ca o oglindă, tot ce nu-ți place la tine însuți. Îți arată exact unde se află fricile şi nesiguranțele tale.

Dacă asculți ceea ce îți spune duşmanul tău, vei şti exact unde trebuie să faci corecția în tine însuți.

Numai cine ți se opune în felul acesta poate fi un învățător atât de eficient.

De ce spun „iubeşte-l” pe duşmanul tău? îți spun asta pentru că, dacă nu îl iubeşti, nu vei aprecia darul pe care el ți-l aduce.

Nimeni nu poate trece prin viață fără aliați şi tară adversari, deopotrivă. Un bun aliat este dispus să ți se opună. Iar un bun adversar este cel mai bun aliat. Învățând să-ți iubeşti duşmanul, îți demonstrezi bunăvoința de a te uita la toate locurile întunecate din mintea ta. Duşmanul tău este, pur şi simplu, o oglindă în care te uiți până când - încet, încet - chipul supărat pe care îl zăreşti îți zâmbeşte.

Ca să te împaci cu duşmanii tăi, trebuie să înveți să vezi atât prin ochii lor, cât şi prin propriii tăi ochi. Atunci vei dezvolta compasiunea şi vei trece dincolo de conflict. Reține, nu trebuie să fii de acord cu duşmanii tăi, ca să te împaci cu ei. Dar trebuie să înveți să-i iubeşti.

Pacea nu vine prin consensul ego-urilor, pentru că ego-urilor le este imposibil să fie în consens. Pacea vine când iubirea şi respectul reciproc sunt prezente. Când iubirea este prezentă, duşmanul devine un prieten căruia nu îi este frică să fie în disensiune cu tine. Nu îl goneşti din inima ta, doar pentru că vede lucrurile diferit de tine, ci asculți cu atenție ce are de spus. Când îți asculți duşmanul la fel cum ți-ai asculta prietenul, nu ego-ul tău e cel care ascultă.

Spiritul dinăuntrul tău ascultă Spiritul dinăuntrul său.

Cauza oricărui conflict uman este una simplă: fiecare parte o dezumanizează pe cealaltă. Fiecare o vede pe cealaltă mai puțin vrednică şi mai puțin valoroasă. Atâta vreme cât fiecare dintre părți o percepe pe cealaltă în felul acesta, chiar şi cele mai simple detalii nu pot fi negociate. Dar dacă fiecare parte o să se manifeste față de cealaltă cu o atitudine plină de respect şi acceptare, chiar şi detaliile dificile vor fi rezolvate.

Miracolele vin din iubire. Soluțiile care vin din minți iubitoare sunt fără limite. Disponibilitatea de a iubi - de a considera că suntem egali - este esența ce susține înfăptuirile tuturor miracolelor.

Dintr-o diversitate de opinii apare acea opinie care îl cinsteşte pe fiecare în parte. Dar această opinie nu va fi accesibilă până când fiecare om în parte nu a fost auzit. Treaba voastră, prieteni, este să dați fiecărei persoane şansa de a fi auzit aşa cum trebuie.

Aceasta este esența democrației, care nu este numai un ideal spiritual, ci şi un proces viu ce respiră şi acționează.

Când acest proces este oprit, idealul devine viciat. Dar când procesul rămâne puternic - oricât de anevoios şi greoi pare el adesea - idealul nu poate să nu se manifeste.

O societate ce tolerează diferențele de opinii este o societate bazată pe demonstrarea practică a iubirii şi egalității. Cei ce caută consensul construiesc sisteme totalitare, în care libertățile individuale sunt sacrificate şi in care întregul nu beneficiază niciodată de înțelepciunea părților. Astfel de sisteme sunt condamnate să eşueze.

E nevoie de curaj pentru a nu fi în consens.

E nevoie de înțelepciune şi prudență pentru a menține un climat de egalitate, în care toate opiniile pot fi luate în considerare. Calea către adevăr nu a fost niciodată o cale uşoară. Şi, in mod cert, ea nu a fost una bazată pe soluții de moment.

Soluția de moment pentru încheierea conflictului este exterminarea tuturor acelora cu care nu eşti de acord. Aici țelul nu e de a iubi şi nici

măcar de a-i înțelege, ci de a-ți distruge duşmanii. Acesta a fost sistemul valoric prevalent pe planeta voastră, pe tot parcursul istoriei sale.

Demersul democratic este un experiment nou şi curajos. El declară: „Să fie auzite toate vocile.” El salută diversitatea şi are încredere în valoarea esențială a ființelor umane individuale. El îți cere să-i iubeşti, să-i respecți pe oponenții tăi şi să înveți de la ei. El porneşte de la presupunerea că inima şi mintea omenească sunt suficient de profunde şi de încăpătoare pentru a conține toate aceste opinii. Într-adevăr, el îşi încredințează întregul succes capacității tale de a lua în considerare puncte de vedere diferite şi, dacă este cazul, de a-ți schimba părerea.

Ideile totalitare şi fundamental iste fac jocul fricilor tale. Ele creează mereu duşmani şi tot timpul caută să-i învingă. Ele susțin că există o parte care este bună şi o altă parte care este rea. Ele sunt suprasimplificate şi duale în modul lor de a percepe lumea.

Dar calea compasiunii, calea pe care eu o profesez, te provoacă să iubeşti şi să accepți toate ființele ca pe egalii tăi. Ea nu face excepții, întrucât ştie că a condamna o persoană înseamnă a le condamna pe toate. Nu este o cale uşoară, fiindcă ea recunoaşte că angajamentul tău față de egalitate va fi tot timpul contestat.

Dacă e să' demonstrezi adevărul, atunci trebuie să întâmpini fiecare contestare cu întreaga profunzime a angajamentului tău.

Mulți oameni îmi folosesc numele în deşert.

Îmi atribuie idei ofensatoare, idei care judecă - şi le folosesc pentru a justifica tot felul de fapte josnice.

De aceea, trebuie să-ți spun clar: nu-mi folosi numele în deşert. Nu-mi folosi numele pentru a judeca vreun bărbat sau vreo femeie. Nu am fost niciodată de partea cuiva împotriva altcuiva.

Şi nu ți-aş cere niciodată să faci aşa ceva. Ți-am cerut să ajungi la pace în propria-ți minte. Şi ți-am cerut să ajungi la pace cu toți semenii tăi. Cum poți distorsiona această învățătură simplă?

Dacă m-ai auzit vreodată în inima ta, trebuie să ştii că nu poți folosi aceste idei pentru a justifica o judecată sau un atac îndreptate împotriva vreunei ființe umane.

Când eşti pornit să judeci pe altcineva, priveşte înăuntru şi întreabă-te: „M-aş judeca eu în felul acesta?”

Căci fiecare judecată împotriva aproapelui tău este, de asemenea, o judecată împotriva ta însuți. Şi fiecare judecată împotriva ta însuți este o judecată împotriva mea.

Asta pentru că eu nu sunt separat de tine. Aşa cum te porți cu tine sau cu aproapele tău, aşa te porți şi cu mine.

Suntem inseparabili. Avem aceeaşi menire.

Înțelege, prietene, că nu vei găsi iubire, dacă vei căuta consensul.

Iubirea se află mult mai adânc decât atât. Pe măsură ce înveți să-l iubeşti pe cel care ți se opune, vei găsi Sursa ce transcende judecata şi frica. În această Sursă suntem cu toții uniți ca egali, liberi să gândim şi să acționăm în concordanță cu ceea ce ne călăuzeşte.

Te sprijin în libertatea ta de a alege, chiar dacă faci o alegere diferită de cea pe care aş face-o eu. Fiindcă am încredere în tine.

Am încredere în planul lui Dumnezeu pentru trezirea ta. Şi ştiu că nu poți face niciodată o greşeală care să rupă legătura dintre tine şi Iubirea lui Dumnezeu sau Iubirea mea.

Crimă şi pedeapsă

Dacă gândurile ar putea ucide, câți dintre voi ar mai fi în viață? Vreau să-ți reamintesc: „Sământa tuturor faptelor se găseşte în gândurile tale."

Dacă gândeşti: „Nu pot să-l sufăr pe cutare", de fapt îl ataci.

Ceea ce începe ca gând, repede ajunge vorbă. Calomniind această persoană în fața altora sau uneltind împotriva ei, o ataci.

Ceea ce devine vorbă, repede devine faptă.

Dacă vorbele tale îi incită pe alții care te sprijină atunci când ataci, s-ar putea să consideri că a-l bate sau a-l omorî pe celălalt este un gest justificat.

Societatea spune: „Numai faptele fizice sunt condamnabile. Atacurile verbale sunt regretabile, dar inevitabile. Şi nimeni nu ar fi atât de nebun să-i ceară altuia socoteală pentru gândurile sale." Şi, astfel, fapta criminală ți se pare scandaloasă, dar gândul criminal ți se pare de acceptat. Cu toții l-ați avut. Eşti scandalizat de actul de viol sau de abuz sexual, dar gândul la el nu te deranjează în mod deosebit.

Îți cer să-ți aminteşti că tot ceea ce gândeşti despre o altă persoană, tot ceea ce îi spui sau îi faci îți arată ceea ce gândeşti despre tine însuți. Un gând negativ despre altcineva îți demonstrează cum te vezi tu pe tine însuți. Bârfa sau înjurătura arată propriile tale sentimente de ruşi-ne şi respingere emoțională. Iar violența fizică îndreptată împotriva al-tuia nu arată decât propriul tău impuls de sinucidere.

Ăsta nu-i un mister. Numai cel care suferă îi loveşte pe alții. Şi, te întreb, câți dintre voi nu suferiți? Câți dintre voi nu-i loviți pe alții, într-un fel sau altul?

Diferența dintre tine şi cel care violează şi ucide nu este atât de mare precum crezi. Nu spun asta ca să te fac să te simți prost. Ți-o spun ca să te ajut să te trezeşti la responsabilitatea ta față de aproapele tău.

Dacă te poți ierta pentru gândurile tale de răzbunare, de ce nu poți ierta bărbatul sau femeia care acționează din răzbunare? Această persoană doar transpune în faptă lucrul la care tu te-ai gândit.

Eu nu justific actul de răzbunare. Nu pot justifica nici un fel de atac şi nici nu sugerez ca tu să o faci.

Pur şi simplu, te întreb: de ce îl alungi pe acest om din inima ta? Poate că el este şi mai înfometat de iubire şi de iertare decât tine. ! le vei refuza? Aproapelui tău i s-a făcut foarte mult rău. A crescut fără tată. A fost dependent de droguri de când avea nouă ani şi a trăit într-un mediu unde niciodată nu s-a simțit în siguranță. Nu simți nici un fel de compasiune pentru băiețelul rănit din bărbatul care comite crima? Crezi că ai

face altceva dacă ai fi în pielea lui?

Fii cinstit, prietene, iar în această atitudine de om cinstit vei găsi compasiunea - dacă nu pentru bărbat, atunci pentru băiețelul care a devenit bărbat. Şi îți voi spune chiar acum că nu bărbatul e cu degetul pe trăgaci, ci băiețelul. El este cel copleşit şi înfricoşat. Micuțul este cel care nu se simte iubit şi acceptat. Băiețelul rănit este cel ce loveşte, nu bărbatul.

Prieteni ai mei, bărbatul nu există. Există numai băiețelul. Nu vă lăsați păcăliți de fața mânioasă şi disprețuitoare a bărbatului. Dedesubtul acelei fațade dure se află o durere şi o judecare de sine copleşitoare. Sub masca bărbăției rău stăpânite şi a mâniei cumplite este băiețelul care nu crede că merită să fie iubit. Dacă nu-l poți îmbrățişa pe băiețelul din el, cum l-ai putea îmbrățişa pe băiețelul sau pe fetița din tine? Căci frica lui şi a ta nu sunt deloc diferite. Hai, mai întâi, să scoatem masca ta de superioritate morală. Şi, apoi, lasă băiețelul sau fetița din tine să-l privească pe băiețelul din el. Iată unde începe iubirea şi acceptarea.

Iată unde îşi are rădăcinile iertarea.

Criminalii sunt un grup de paria în societatea voastră. Nu vreți să vă uitați la viețile lor. Nu vreți să auziți de durerea lor. Vreți să-i ascundeți undeva unde nu trebuie să aveți de-a face cu ei. La fel faceți cu cei bătrâni, cu cei bolnavi mintal, cu cei lipsiți de adăpost şi aşa mai departe. Vezi tu, prietene al meu, tu nu doreşti să-ți asumi responsabilitatea de a-ți iubi aproapele. Dar, fără să-l iubeşti, nu poți învăța să te iubeşti şi să te accepți pe tine însuți. Aproapele tău este cheia mântuirii tale.

Întotdeauna a fost şi întotdeauna va fi.

La fel cum individul neagă şi reprimă tendințele negative pe care nu vrea să le accepte în sine însuşi, tot aşa societatea neagă şi instituționalizează problemele cu care nu vrea să se confrunte.

Atât subconştientul individual cât şi cel colectiv sunt pline de răni de nedescris. La ambele niveluri, comportamentul este determinat de durerea, vina şi frica nerecunoscute ce sunt încastrate în aceste răni.

Iertarea acționează ca un reflector care cercetează aceste locuri întunecate şi secrete din tine şi din societate. Ea le spune propriei tale vini şi frici: „Ieşiți afară ca să vă văd. Trebuie să vă înțeleg." Şi ea spune criminalului: „Hai afară, întâlneşte-te cu victimele crimelor tale, îndreaptă totul. Începe procesul iertării." A recunoaşte rana este întotdeauna primul pa3 în procesul de vindecare.

Dacă nu ai bunăvoința de a înfrunta - individual sau colectiv - frica din spatele rănii, procesul de vindecare nu poate începe.

Iți este greu să te uiți la propria ta durere reprimată. E greu pentru societate să se uite la durerea propriilor paria. Dar asta trebuie tăcut.

Fiecare dintre voi trăieşte într-o închisoare creată de propriile sale reacţii, până ce rana e conştientizată. Nu numai criminalul se află după gratii. Bărbaţii şi femeile care îl bagă acolo trăiesc după alt fel de gratii.

Dacă nu vă conştientizaţi materialul subconştient, el se va exprima în propriii săi termeni distorsionaţi. Dacă nu lucraţi în mod deliberat cu criminalul pentru a-l ajuta să ajungă să se iubească şi să se accepte, el va reintra în societate cu aceeaşi mânie şi sete de răzbunare.

Construirea mai multor închisori sau trimiterea în stradă a mai multor poliţişti nu vă vor face cartierul mai sigur. Aceste acţiuni nu fac altceva decât să agraveze situaţia, ridicând nivelul fricii.

Dacă vreţi să îmbunătăţiţi toate acestea, introduceţi lucrarea iertării în închisori şi în vecinătatea voastră. Angajaţi mai mulţi învăţători şi consultanţi şi lucrători sociali. Hrăniţi oamenii, stimulaţi-i emoţional şi mental. Oferiţi-le posibilitatea de a trăi experienţa unei legături emoţionale sigure. Oferiţi-le oportunităţi de educaţie şi antrenament.

Daţi-ie speranţă. Daţi-le acceptare. Daţi-le iubire.

Aceasta este lucrarea unui făcător de pace. Aceasta înseamnă slujire. Aceasta înseamnă a-ţi îmbrăţişa aproapele ca pe tine însuţi. Şi aminteşte-ţi, te rog, că dând altuia, ţie îţi dai.

Nimeni nu dă iubire tară să o primească. Nimeni nu oferă un dar pe care să nu-l şi primească în aceeaşi clipă.

E timpul să încetaţi de a mai încerca să-l pedepsiţi pe păcătosul din voi şi pe criminalul din societatea voastră. Pur şi simplu, pedeapsa reîntăreşte respingerea, iar acest lucru este exact opusul a ceea ce aveţi voi nevoie.

Sentimentele de respingere trebuie atenuate şi ostoite.

Judecăţile şi atacurile trebuie aduse in lumina conştientei.

Vina şi frica trebuie văzute drept ceea ce sunt.

Munca de reabilitare este o muncă de integrare. Întunericul trebuie adus la lumină. Tot ce e inacceptabil trebuie făcut acceptabil, ca să-l putem privi fără frică.

Seminţele faptei trebuie găsite în gând şi abordate acolo.

Nu poţi schimba faptele, fără să schimbi gândurile.

Dacă transformi anumite gânduri în tabu-uri, îţi va fi frică să te uiţi la ele. Acesta nu este un lucru constructiv. Fii dispus să te uiţi la gândurile ucigaşe din psihic, ca să nu fii nevoit să le îngropi în subconştient.

Ajută-i pe oameni să-şi asume responsabilitatea pentru gândurile pe care le gândesc şi pentru efectele acestor gânduri. Puterea personală şi autentica stimă de sine încep cu realizarea faptului că ai de ales în privinţa a ceea ce gândeşti, spui şi a modului în care acţionezi.

Cei ce lovesc în alţii simt că nu au de ales. Cei care ştiu că au de ales

nu lovesc în alții.

Aceasta este cheia. Arată-i unui om opțiunile pe care le are şi el nu va comite o crimă.

Crima este o altă formă a autopedepsirii, aleasă în mod subconştient pentru a aborda vina subconştientă. Criminalul comite o crimă, fiindcă încearcă în continuare să se autopedepsească. Iar societatea îi face pe plac. pedepsindu-l şi reîntărindu-i vinovăția.

Singura cale de ieşire din acest ciclu vicios este ca societatea să renunțe la programul ei de ostracizare şi pedeapsă şi să se dedice vindecării. Fiecărei persoane chinuite trebuie să i se ceară să se ajute pe sine. Ea trebuie ajutată să-şi identifice în mod conştient vina, cât şi sentimentul nevredniciei, al lipsei de valoare. Şi trebuie să fie asistată în procesul de transformare a acestor emoții şi credințe negative despre ea însăşi în emoții şi credințe pozitive.

Leproşii societății voastre nu sunt diferiți de leproşii de pe vremea mea. Ei poartă pe pielea lor rănile tuturor. Ei sunt martorii curajoşi ai durerii cu care voi nu vreți să vă confruntați.

Societatea ar trebui să le fie recunoscătoare, pentru că ei sunt călăuzele care marchează calea vindecării, cale pe care toate ființele umane trebuie să păşească.

Putere şi desăvârşire

Cooperarea cu legile naturale ale pământului este esențială pentru supraviețuire. Totuşi, există şi alte legi non-fizice sau principii ale minții ce contribuie la modelarea experienței tale aici.

Activitatea minții, de pildă, este alimentată de Îndreptarea privirii către exterior şi angajarea în treburile lumii. Când mintea se întoarce către interior, spre autocontemplare, gândul încetineşte şi, în cele din urmă, ajunge la repaos. Cel ce observă şi cel observat devin unul.

Practica autoobservării este foarte puternică. Ea desființează bariera dintre subiect şi obiect, creând o nouă potențialitate pentru apropiere. Trecutul şi viitorul cedează în fața momentului prezent, a eternului „acum”, în care rezidă tot potențialul creativ.

Puterea există ca potențial. De îndată ce se manifestă către exterior, ca foiță, ea trebuie să învingă rezistența mediului ei înconjurător. Prin urmare, ea este slăbită.

Puterea îşi păstrează maximum de vigoare când este ținută şi nu este exprimată. Când acționezi, te angajezi într-un curs de acțiune specific. Schimbarea acestui curs devine apoi dificilă, mai ales atunci când s-a atins o anumită inerție. De aceea, înainte de a acționa, proiectează mental în situație acțiunea anticipată şi culege reacția de Ia persoanele implicate. Renunță ia aşteptările tale şi ascultă cu atenție. Capacitatea ta de a privi dincolo de percepțiile tale bazate pe ego te va ajuta să capeți informații importante şi de mare folos.

Mintea conceptuală se aşteaptă la rezultate lineare de la orice acțiune întreprinsă. Rezultatele lineare sunt însă rare.

De îndată ce o forță întâmpină o rezistență, cursul ei este modificat. Ea ori trece peste obstrucție, ori trece pe sub ea, ori o ocoleşte. Deseori, ea e deviată de la traiectoria sa inițială. În ciuda acestui fapt, toată planificarea ta se aşteaptă la rezultate lineare. Nu e de mirare că de atâtea ori eşti dezamăgit. De vreme ce majoritatea deciziilor sunt luate greşit, ele tind să fie reciclate.

Sentimentele de vinovăție le aduc pe o orbită circulară. Vina e ca un câmp magnetic, ce face ca fiecare decizie să fie susceptibilă de îndoieli şi reinterpretări constante. Vina ne face să reconsiderăm toate faptele noastre, oferindu-ne, iar şi iar, aceeaşi opțiune în situații diferite.

O acțiune lipsită de vină poate fi desfăşurată numai dacă te proiectezi mental în anumite situații şi anticipezi rezultatele. Un plan în care te aştepți la rezistență şi obiecții va avea mai multe şanse decât unul în care nu te aştepți la aşa ceva. Toate acestea dau impresia unui proces intelectual, dar e departe de a fi aşa ceva. Este un proces extrem de intuitiv, ce necesită abilități de ascultare autentice.

Nici o acțiune nu are loc înainte de a se fi căutat îndrumarea. Acțiunile concepute greşit sunt rareori eficiente. Ele greşesc la ambele extreme ale spectrului. La o extremă, sunt impulsive. La cealaltă, ele sunt mult prea premeditate şi le lipseşte spontaneitatea.

Dacă te întreb ce crezi că vei simți când îi vei spune ceva prietenului tău Ion, îmi poți răspunde în două moduri foarte diferite. Te poți gândi la ion, luând în considerare experiența ta trecută cu el - iar atunci răspunzi bazându-te pe trecut. Sau poți să te aşezi, să închizi ochii, să te gândeşti ia Ion, să-i spui ce ai de spus şi să vezi cum reacționează. Metoda a doua iți va da rezultate mult mai bune decât prima. Toată informația de care ai nevoie în viața ta poate fi obținută în momentul prezent, printr-o simplă metodă de investigație. Bineînțeles, această metodă funcționează numai dacă poți cere informații de pe o poziție neutră. Preferințele tale vor influența eronat şi vor denatura răspunsul pe care îl primeşti. Pentru a împiedica denaturarea, declară, înainte de a întreba, cu toată seriozitatea: „îmi pun deoparte preferințele şi prejudecățile şi mă deschid unui răspuns liber şi sincer."

Natura ciclică a gândirii şi acțiunii îți oferă lecții continue. Aceste lecții subliniază întotdeauna discrepanța dintre ceea ce doreşti şi aştepți să se întâmple - şi ceea ce pare să se manifeste în viața ta. Tot încerci să ieşi din această dilemă, dar nu-ți reuşeşte niciodată, deoarece dilema însăşi este necesară procesului tău de învățare.

E inevitabil să-ți focalizezi atenția asupra oamenilor şi lucrurilor din afara ta. Aceasta e lumea „condiționărilor". Ea nu îți poate oferi ceea ce vrei. Ea poate doar să răsfrângă înapoi spre tine ceea ce ti! nu doreşti. Căutarea fericirii în lume e cumplită.

Lumea nu te poate face fericit. Cu cât înveți asta mai repede, cu atât mai uşoară îți va fi strădania.

Dacă-ți priveşti cu onestitate experiența, vei vedea că îți petreci cea mai mare parte a timpului „rezistând" unor anumite situații sau încercând să le eviți. Desigur, cu cât încerci mai mult să eviți aceste situații, cu atât mai mult eşti confruntat cu ele.

Asta se întâmplă fiindcă nu poți învăța ceva prin eludare şi negare. Poți aborda o situație din prezent într-un mod plin de semnificații, numai atunci când o priveşti în față şi începi să-ți asumi responsabilitatea pentru ea. Confruntarea cu temerile şi fricile tale este primul pas în procesul de demontare a lor.

Crezi că eşti aici pentru a înfăptui multe lucruri spectaculoase şi importante, dar aceasta este doar dorința ego-ului tău de a fi recunoscut.

Nu eşti aici ca să faci ceva, ci ca să des-faci ideile şi convingerile false pe care ți le-ai format despre tine şi despre alții. Nimeni altcineva nu poate face acest lucru în locul tău. Tu eşti cel care a acceptat aceste idei

şi tu trebuie să fii cel care le respinge.

Nu e nimic spectaculos în a respinge falsitatea. Dimpotrivă, e un proces cât se poate de prozaic şi sobru.

Te rog să-ți petreci un timp contemplându-ți țelurile. Câte dintre acestea au de-a face cu a realiza ceva în lume? Vei observa că sunt multe. Să nu-ți fie ruşine. Dă-ți seama, numai, că atenția îți este direcțională spre exterior. Şi recunoaşte, te rog, că - până şi în cazul în care ar fi posibilă - atingerea tuturor acestor țeluri nu te-ar face fericit.

Fericirea este posibilă numai în momentul prezent. Dacă eşti fericit acum, nu mai e nimic altceva de realizat. De fapt, dacă devii preocupat de fericirea ta de mâine sau de cea de peste cinci minute, vei uita să fii fericit acum.

Toate planurile şi visurile tale te scot din fericirea prezentă.

Mulți dintre voi au poziții foarte importante în lucrarea de a-i sluji pe ceilalți. Totuşi, nu sunteți fericiți chiar acum, în acest moment.

Trebuie să vă întreb: cu ce preț vreți să slujiți altora? Chiar credeți că puteți aduce fericire altuia, dacă voi înşivă sunteți îngrijorați şi stresați? Ştiți, desigur, că aşa ceva nu este cu putință.

Trebuie să te întreb, prietene, eşti dispus să renunți la țelurile taie „importante", de dragul fericirii tale prezente? Ai curajul să revendici momentul prezent fără a şti unde va duce acesta? Tot haosul şi confuzia din mintea şi experiența ta pot fi depăşite prin simpla decizie de a fi pe de-a-ntregul prezent şi atent chiar acum.

Acesta este adevărul miraculos. Vrei să fii liber de tot conflictul, de suferință, de îndoiala de sine şi de judecăți?

Dacă da, renunță la toate țelurile, grijile şi preocupările tale exterioare şi fii, pur şi simplu, conştient de tine însuți în acest moment.

Nu este nimic spectaculos în procesul de trezire. Oamenii ce se trezesc nu devin învățători spirituali renumiți.

Ei nu construiesc organizații grandioase. Ei trăiesc, în cea mai mare parte, nebăgați în seamă de către ceilalți, cu excepția câtorva discipoli care le recunosc libertatea şi autoritatea.

Învățătorii prețuiți de lume au tendința de a preda la un nivel foarte superficial. Căci lumea răsplăteşte rezultatele şi efectele tangibile, iar realizările spirituale tind să fie intangibile.

Cel ce-şi stăpâneşte mintea nu este prețuit de societate. El poate fi cea mai puternică ființă în viață, dar nu-l vei găsi într-o poziție de putere, în adevăr, chiar dacă o astfel de poziție i-ar fi oferită, n-ar accepta-o.

O astfel de persoană nu este preocupată de manipularea unor evenimente exterioare. Pentru el există doar o singură întrebare: „Eşti fericit chiar acum?" Dacă răspunsul tău este „Da", atunci eşti deja în Cer. Dacă răspunsul este „Nu", atunci el te întreabă, simplu: „De ce nu?"

Poţi să-i dai o declarație de treizeci de pagini despre motivele pentru care eşti nefericit, dar el, pur şi simplu, te va întreba din nou: „De ce nu?”

Iar, mai devreme sau mai târziu, îți vei da seama că toate motivele tale de a nu fi fericit tot nu constituie un răspuns la întrebare. Căci poți alege să fii fericit chiar acum şi nu există nimic altceva care să te împiedice să faci o altă alegere, în afară de nevoia ta încăpățânată de a scormoni trecutul.

Tot ce poate face maestrul este să întrebe: „De ce nu?” El nu-ți poate spune ce să faci sau ce să nu faci, căci responsabilitatea atât pentru făcut cât şi pentru des-făcut îți aparține.

Tot ce poate face maestrul este să te încurajeze să-ți asumi această responsabilitate aici şi acum.

Învățătorii care-ți spun ce să faci sau ce să nu faci trădează imaturitate spirituală. Un învățător înțelept pune întrebări adecvate, dar dă foarte puține sfaturi.

A nu refuza iubirea

A oferi altuia iubirea de care are nevoie, întăreşte acea iubire în tine. A i-o refuza, îţi diminuează conştienta prezenţei iubirii. Când aproapele tău se poartă necorespunzător şi îţi solicită atenţia, el te dezgustă şi tu te îndepărtezi de el. La urma urmei, ştii că nu-i poţi satisface pretenţiile.

Îndepărtându-te însă de semenul tău, tu îi refuzi iubirea. Şi, refuzându-i iubirea, ţi-o refuzi ţie însuţi.

Aproapele tău nu vrea decât iubirea ta, dar el nu ştie cum să o ceară. De fapt, el este nelămurit în privinţa a ceea ce este iubirea. Aşa că va cere bani, sau sex. sau altceva. Bl încearcă să te manipuleze ca să capete ceea ce vrea.

Bineînţeles că tu nu vrei să fii manipulat. Nu vrei să-i încurajezi comportamentul nepotrivit, cedând pretenţiilor sale.

Dar nici nu vrei să-l respingi. Deci, ce-i de făcut?

Fii plin de dragoste faţă de el. Dă-i iubirea de care are realmente nevoie. Dă-i ceea ce îi poţi da - fără reţinere. Şi nu-ţi face griji că nu-i satisfaci pretenţiile.

Cu alte cuvinte, spui „Da” la a-l iubi şi „Nu” la a fi manipulat.

Spui „Nu”, dar nu-l alungi din inima ta. Nu îl judeci şi nu te separi de el. Refuzi să. fii o victimă sau un călău. Îi oferi iubire, ca răspuns la gândurile sale marcate de frică. Ii spui: „Nu, prietene, nu-ţi pot da ceea ce-mi ceri, dar voi găsi o cale sa te sprijin şi care ne va întări pe amândoi. Nu te voi respinge. Nu voi pretinde că eşti mai puţin vrednic şi valoros decât mine. Nevoia ta de iubire este la fel de importantă ca a mea, ţi eu o cinstesc.”

Astfel îi vorbeşte cel care iubeşte, celui iubit.

El nu îi spune: „Voi face tot ceea ce vrei”.

El spune: „Voi găsi o cale care să ne facă cinste amândurora.”

Cel care iubeşte este egal celui iubit. Amândoi reprezintă exprimarea reciprocă a iubirii.

Este important ca tu să înţelegi acest lucru. Mulţi dintre voi credeţi că, dacă nu spuneţi „Da” pretenţiilor celuilalt, nu acţionaţi într-un mod iubitor.

Nu e adevărat. Nu spune niciodată „Da” pretenţiilor celuilalt. Asta înseamnă să nu te iubeşti pe tine însuţi.

Fii. te rog, blând cu tine însuţi. Nu pune nevoile altuia înaintea propriilor tale nevoi. Iubirea nu are nimic de a face cu sacrificiul.

Înţelege, te rog, acest lucru.

Unii dintre voi cred că trebuie să spună „Nu” oricui pentru a se proteja de pretențiile lor.

Nici asta nu este adevărat. Spunând oricui „Nu”, te cramponezi de frica de apropiere. A-i ține pe ceilalți la distanță, fizic sau psihologic, este o strategie a fricii. Nu are nimic de a face cu iubirea.

Priveşte, te rog, cum îi respingi pe ceilalți, încercând să te păstrezi pe tine, şi cum te respingi pe tine însuți, încercând să-i păstrezi pe ceilalți. Ambele gesturi sunt o negare a autenticității şi apropierii.

Numai persoana autentică - cea care îşi cinsteşte propriul adevăr - este capabilă de a se apropia de altcineva.

Numai persoana plină de compasiune -- cea care cinsteşte adevărul altcuiva - este capabilă de a ti pe deplin ea însăşi. Nu poți primi, dacă nu te dai pe tine aşa cum eşti.

Şi nu poți da. dacă nu îi primeşti pe alții aşa cum sunt.

Nu capitula în fața pretențiilor celuilalt.

Refuză să fii manipulat.

Spune „Nu”, dacă simți că se abuzează de tine - şi apoi iartă abuzul. Nu te crampona de acel „Nu”.

Nu lăsa acel „Nu” rostit ca răspuns la comportamentul cuiva să devină un „Nu” la cererea sa de iubire şi sprijin.

Iartă abuzul şi fii din nou dispus să iubeşti şi să acorzi sprijin.

Exersează acest lucru şi rămâi în clipa prezentă.

Lasă „Nu”-ul spus manipulării să devină un „Da” spus iubirii şi sprijinului. Lasă „Da”-ul spus iubirii şi sprijinului să devină un „Nu” spus manipulării.

Cinsteşte-te pe tine însuți şi pe ceilalți în mod egal. Nu ataca, pentru că vei fi victima. Nu te apăra, pentru că vei fi cel care atacă.

Lasă iubirea să-ți înlocuiască toate reproşurile, resentimentele şi nemulțumirile.

Dacă te simți atacat, spune „Nu” atacului, dar nu contraataca. Dacă-i ataci pe alții, dă-ți seama de acest lucru şi îndreaptă lucrurile.

Nu lua vina cu tine în următorul atac. Corectează lucrurile chiar în acea clipă.

Cu cât dai mai multă iubire, cu atât vei atrage mai multă iubire.

Asta, deoarece iubind, rămâi în vibrația iubirii.

Dăruind, rămâi în vibrația abundenței. Trebuie să înveți să spui „Da” nevoii oamenilor de iubire şi sprijin. Cu cât vei acționa mai mult în felul acesta, cu atât comportamentul lor față de tine va fi mai puțin motivat de frică.

Dacă vrei să faci să dispară violența, nu-i înfricoşa şi mai mult pe cei înfricoşați. Transmite-le iubirea şi sprijinul tău.

Iubirea izbăveşte.

Ura condamnă.

Nu-ți vei da niciodată seama de puterea iubirii, până ce n-o vei pune în practică în viața ta.

Nu-ți alunga duşmanii din inimă, ci învață să-i accepți acolo, iar ei vor înceta de a-ți mai fi duşmani.

Tot ceea ce vrea oricine este să fie iubit şi acceptat aşa cum este. Dă-i ceea ce vrea şi nu-i va mai fi teamă. Dă-i ceea ce vrea şi nu va mai simți nevoia să te atace.

E timpul să înțelegi că ceea ce îi refuzi aproapelui tău, îți refuzi ție însuți. Căci el nu este separat de tine.

Şi numai prin recunoaşterea valorii sale intrinsece e confirmată propria ta valoare.

Meditație: Mă simt iubit

Când semenul tău te atacă. Înțelege că el nu se simte iubit. Dacă ar simți iubire, nu te-ar ataca. Nu reacționa la atacul său. Găseşte o cale de a-i aminti că este iubit.

Fă-o iarăşi şi iarăşi, lată o simplă meditație peripatetică:

Într-o zi. când te simți bine dispus, ieşi la plimbare prin jurul casei şi. când vezi pe cineva care este trist sau supărat, găseşte o cale simplă de a-i aduce aminte că e iubit. Dăruieşte-i un zâmbet, o floare, un balon, un sandwich sau o ceaşcă de cafea. Cântă-i un cântec sau recită-i o poezie. Spune-i: „Asta e numai pentru tine. Te rog să ai o zi bună.”

Altădată, când te simți deprimat, fa acelaşi lucru. Fă-o. iarăşi şi iarăşi. Vei fi uimit de rezultate. Nu există ceva mai înălțător decât a le aminti altora şi ție însuți că eşti iubit.

Ține minte - nimeni nu poate da iubire, dacă nu se simte iubit.

De aceea ai doar o singură responsabilitate: simte iubirea ce este prezentă în inima ta şi ajută-i pe alții să o simtă şi ei.

Iți poți imagina o lume în care fiecare persoană a înțeles că singura ei responsabilitate este să dea şi să primească iubire? Acea lume, prietene, îți este la îndemână.

Oriunde simți că lipseşte ceva în viața ta este nevoie de a aduce-acolo iubire. Ori de câte ori te gândeşti că nu primeşti destul, ai de a face cu un aspect al iubirii sau al sprijinului pe care îl refuzi altuia.

Nu refuza iubirea şi sprijinul. Dă-le cu larghețe, ca să poți primi iubire din abundență, ceea ce este dreptul tău din naştere.

Practică această meditație atunci când te simți iubit şi vezi ce se întâmplă. Fă-o atunci când te simți atacat şi trăieşte experiența rezultatelor. Experimenteaz-o. Joacă-te.

Nu deveni preocupat de forma pe care această meditație o poate lua. Fii doar dispus s-o practici, iar forma îşi va purta singură de grijă.

Iluzia realităţii obiective

Toată realitatea „obiectivă” e bazată pe consens subiectiv. Dar cercetează în mod riguros această arie a consensului şi vei vedea că e străvezie, ca o pojghiță subțire întinsă peste lumea pe care o percepi.

Sub această pojghiță, nimeni nu e în consens cu nimic.

Evenimentele se succed într-un anumit ritm şi cu o incontestabilă grație. Dar atunci intervii tu şi încerci să le dai un înțeles - iar ritmul şi grația se pierd.

De îndată ce crezi că ştii ce înseamnă un lucru, încetezi de a mai fi capabil să-l înțelegi. Înțelegerea unei situații necesită aprecierea şi simpatia ta. Mergi în ritmul ei pentru un timp, iar înțelesul ei ți se prezintă spontan.

Acesta nu este un proces intelectual. Intelectul emite o judecată şi apoi iese în exterior şi îi găseşte un suport.

Lumea e alcătuită din cei ce acceptă acea judecată şi din cei care i se opun. Într-o astfel de lume nu poate exista decât competiție, luptă şi lăcomie.

Tu nu te întrebi cum ar fi lumea dacă ar fi liberă de judecată.

Dar, prietene, asta este singura întrebare ce merită pusă. Pui această întrebare acum? Te întrebi: „Care ar fi viața mea chiar acum, dacă nu aş judeca-o?”

Până ce nu vei fi separat întâmplările exterioare de judecățile pe care le-ai emis asupra lor, nu poți şti ce înseamnă ele.

Dacă vrei să cunoşti „realitatea”, trebuie să-ți retragi judecățile şi să rămâi în ea, în mod simplu şi profund. Acest lucru poate fi făcut cu orice situație din viața ta.

Tocmai ți s-a pus diagnosticul de cancer? Ei bine, nu fugi de el. Dă-ți seama că tot ce gândeşti despre cancer - pozitiv sau negativ - nu este decât o interpretare a lui; tu decizi ce semnificație are.

Să nu decizi ce semnificație are un lucru. Lasă-l aşa cum e şi intră în el, rămâi în el, respiră în el. Eliberează-te de orice gând legat de el şi vei începe să-l înțelegi. S-ar putea să nu fii în stare să exprimi în cuvinte ceea ce înțelegi, sau s-ar putea să o poți face.

Nu contează.

Intuiția îți va spune.

Înțelesul sau rostul lucrurilor sălăşluieşte adânc în propria ta minte. Ca să descoperi acest înțeles, trebuie să te uiți în interiorul minții taie. A te uita în exterior la întâmplările aşa-zis „obiective” şi a încerca să gă-

sești acolo vreun înțeles e pierdere de vreme. Nu acolo e de găsit.

Desigur, primul lucru pe care vrei să-l faci e să-i consulți pe alții în privința condiției tale.

Sună-i pe experți. Află niște păreri: una, două, trei.

Ei bine, fii cinstit. Ți-e mai limpede după a treia părere, decât ți-a fost după prima? Consultarea experților ți-a oferit oare înțelegere, sau pace a minții? Dacă e așa, ar fi bine să fii cu ochii în patru! Înlocuirea interpretării tale cu a lor nu te va ajuta să înțelegi ce se întâmplă.

Dacă vrei să mergi drept la miezul problemei, abține-te de la orice interpretare și nu te distanța de situație. Când oamenii vin la tine spunând: „Am răspunsul”, trimite-i politicos la plimbare. Răspunsul lor este ia fel de otrăvitor pentru tine ca și propria ta judecare.

Admite: „Nu știu ce înseamnă asta, așa că îmi voi oferi un răgaz ca să aflu. Am încredere că aceeași forță inteligentă care a adus această situație în viața mea îmi va revela înțelesul pe care ea îl are pentru mine.” Acesta este gestul cel mai iubitor pe care îl poți face. El te va elibera - atât pe tine, cât și pe toți cei din jurui tău - de obligația de a judeca, interpreta sau intelectualiza situația.

Nu trebuie să-i îndepărtezi pe ceilalți.

Invită-i să vină și să fie cu tine. Lasă-i să te țină de mână. Privește-i în față. Fii recunoscător pentru îngrijorarea lor firească. Și lasă-i să înțeleagă: „Aici nu e problema de a repara ceva ... E vorba doar că în viața mea se pune în mișcare ceva mult mai profund.” A nu judeca și a nu interpreta este lucrul cel mai ușor de făcut. Și totuși vi se pare extrem de dificil, fiindcă ați uitat cum să „fiți”.

Astfel, lucrul cel mai simplu din viață devine țelul sistemelor celor mai complexe de meditație.

Veți găsi tot felul de metode care vă învață cum să „fiți”.

Dar, atât timp cât există o metodă, veți continua să „faceți”.

Vă spun să lăsați deoparte toate metodele. Nu sunt necesare. Încetați, pur și simplu, să judecați, să interpretați, să conceptualizați, să speculați. Scuturați-vă de tot ceea ce nu este „ființare”. Și, apoi, „ființa” va înflori de la sine.

Atunci, grația - harul - se vor dezvălui din hazardul părelnic al întâmplărilor.

Iar voi veți înțelege sensul și vă veți bucura că este așa cum e.

Nimeni nu s-ar da înapoi de la rostul său aici, o dată ce i-a fost revelat. Dar acesta nu se poate revela, atâta timp cât acel om încearcă sași deschidă viața cu forța.

Fiți răbdători.

Fiți blânzi.

Toată bucuria şi frumuseţea vieţii voastre vă este la îndemână a-cum. Rostul vostru se manifestă din plin în *acest moment.*

Nu căutaţi vreun înţeles în afara propriei voastre experienţe.

Încredeţi-vă, pur şi simplu, în ceea ce este şi rămâneţi acolo.

Aceasta este cea mai profundă învăţătură pe care v-o pot da.

Căci, în această practică simplă, se vor nărui toate barierele din calea adevărului.

Miracolul: a ajunge la sfârşitul făptuirii

Cu cât încerci să faci mai multe în viaţa ta, cu atât va fi mai puternică frica ta de moarte. Căci moartea este sfârşitul făptuirii. E sfârşitul gândirii şi al reacţiilor emoţionale la gândurile şi faptele altora. Moartea este sfârşitul separării ... sfârşitul trupului şi sfârşitul minţii condiţionate.

O dată ce trupul e părăsit, nu mai există acea minte care să gândească, să ţese intrigi, să viseze sau să facă planuri şi, totuşi, comunicarea este instantanee. De ce oare?

E în natura minţii să fie nelimitată. Ea nu se conformează timpului sau spaţiului. Ea trece dincolo de toate hotarele.

Voi trăiţi experienţa numai a acelei porţiuni a minţii pe care, individual sau colectiv, aţi delimitat-o ca să se potrivească experienţei Noastre. Dar mai există alte aspecte ale minţii, ce operează mai presus de înţelegerea sau de conştientizarea voastră.

Moartea reprezintă sfârşitul minţii subiective, separate, fia reprezintă sfârşitul comunicării aşa cum o cunoaşteţi voi, deoarece, în experienţa voastră, comunicarea are loc între două minţi separate, particulare. Această experienţă a comunicării este iluzorie - adică, este doar o faţetă extrem de limitată a unei experienţe fără limite.

Cei care au fost aproape de moarte ştiu că există o realitate ce se află dincolo de limitele percepţiei în această lume. În acea lume, comunicarea este spontană şi atotcuprinzătoare.

Cu alte cuvinte, nu există vreunul care să nu ştie ceea ce gândeşti. iar asta nu te deranjează, întrucât ştii ceea ce gândesc toţi ceilalţi.

Întrucât acolo nu există gânduri personale, fiecare gând limitat este de îndată corectat de unul mai puţin limitat.

De vreme ce noţiunea ta despre sine tinde să fie definită de gândire, există sentimentul că acel „sine” se extinde în mod constant, o dată ce gândul însuşi se extinde dincolo de limitele sale. Lucrul interesant este că, exact acum, fără strădanie sau fără vreun efort conştient, eşti în comunicare cu fiinţarea nelimitată. Trupul tău este scăldat în lumină. Inima ta este capabilă să primească iubirea necondiţionată şi mintea ta este capabilă de a înţelege adevărul în mod nemijlocit.

Toate acestea sunt posibile dacă, pur şi simplu, vrei să fii liniştit şi dispus să le trăieşti ca experienţă.

O dată ce părăseşti corpul, n-ai încotro: te afli in toiul acestei experienţe - fie că eşti pregătit, fie că nu. Dacă i te opui. vei gravita către un alt corp limitat, care-ţi oferă o trăire progresivă a experienţei adevărului, însă dacă eşti pregătit pentru experienţa iubirii necondiţionate, vei

trece prin fiecare frică pe care ai avut-o vreodată şi prin fiecare limită pe care ți-ai impus-o vreodată, spre locul ce e dincolo de frică şi limite.

Acesta este locul pe care îl numiți Cer.

A merge în Cer, a termina ciclul naşterii şi al morții, a intra în Nirvana, a transcende Karma, a trece dincolo de mintea condiționată, toate acestea înseamnă acelaşi lucru: ultima destinație în călătoria conştientei. Fiecare va ajunge acolo.

Fiecare va dobândi, în cele din urmă, desăvârşirea.

Toate formele de practică spirituală există doar pentru a te ajuta să economiseşti timp. Ele te îmbie la experiența iubirii necondiționate şi a stării de grație, aici şi acum. Te îndeamnă să te opreşti din făptuire, să te opreşti din gândire, să te opreşti din planificare şi din visare. Te invită să intri în comunicare tăcută cu şinele tău. Te invită să vezi gândurile şi faptele fiecărui seamăn față de tine ca pe o oglindă a propriilor tale gânduri despre tine însuți.

Ele descâlcesc urzeala vieții, reducând-o la un singur gând, la o singură suflare, la o singură acțiune. Ele îți arată că fiecare întâmplare, fiecare relație, fiecare gest al inimii sau al minții sunt un vehicul pentru conştienta de Dumnezeu.

Aruncând peste bord toate dogmele şi ritualurile factice, vei ajunge la experiența spirituală centrală, la invitația esențială de a adora.

Ea există în orice tradiție.

Într-adevăr, ea este acolo, în inima şi în mintea ta: chemarea la pace, la bucurie şi la fericire.

A răspunde acestei chemări înseamnă a intra pe cărare.

Nu contează cum o numeşti. Nu contează cum o exprimi. Calea dăruirii se va deschide în fața ta - şi cum dăruieşti, aşa vei dobândi de la alții. Această cale îşi are frumusețea ei simplă şi propriul mister. Ea nu este niciodată ceea ce crezi tu că e. Dar nu e niciodată mai presus de propria ta capacitate de a intui următorul pas.

Spiritualitatea autentică nu este lineară. Nu este prescriptivă. Ea nu-ți poate spune „fă asta, fă aia, şi se va întâmpla aşa şi nu altfel”. Tot ceea ce faceți trebuie să vină din profunzimile lăuntrice. Trebuie să fie proaspăt, clar şi centrat în inimă. Trebuie făcut în mod spontan.

Dacă mai există vreun reziduu din trecut, dacă există vreo frică, încrederea va lipsi, iar miracolul nu va avea loc. Fiecare gând care e liber de frică, fiecare acțiune care este liberă de obligația de a „făptui”, de a „mântui” sau de a „vindeca”, sunt miraculoase prin natura lor. Un astfel de gând nu se supune legilor timpului şi spațiului, operând, totuşi, cu eficacitate spontană în cadrul lor.

De ce este acesta un adevăr? Fiindcă este neregizat. Fiindcă nu provine din mintea condiționată. Fiindcă este spontan şi întru totul în-

crezător. Un astfel de gând sau o atare faptă sunt o rugăciune vie, rugăciune ce nu poate fi anticipată sau repetată. Ea nu este un produs al învățării, ci un rezultat al comuniunii tale vii cu mintea necondiționată.

Adânc înrădăcinată în psihicul tău este chemarea întru trezire. Ea nu sună asemenea chemării pe care o aude altcineva.

Dacă asculți de ai-ții, nu vei auzi chemarea.

Dar, o dată ce-o auzi, vei recunoaşte că alții o aud şi ei, în felul lor. Şi vei fi capabil să te alături lor pentru a oferi sprijin.

Binecuvântându-i, te binecuvântezi pe tine însuți.

Conferindu-le libertatea de a merge pe propria lor cale, îți vei da ție însuți libertatea de a merge pe a ta.

Aici nu există competiție. Nu există lăcomie. Căci nu e nimic de „obținut”, nimic de „înfăptuit”.

Totul există ca să fie primit pentru a fi dăruit.

Iar miracolul se găseşte în fiecare dar dăruit, fie el al tău sau al altcuiva.

Calea iertării

Am ales calea iertării, pentru că numai ea des-face rana încleştată de timp. Când nu există timp. nu există rană. Desprinde-te de trecut şi vei fi liber de reproşuri, resentimente şi nemulțumiri. E simplu, nu-i aşa?

Timpul face ca rana să pară reală. Face ca moartea să pară reală. 1 ace ca toate schimbările din viața ta să pară reale.

Şi totuşi, nimic din toate acestea nu e real.

Dacă măcar pentru o clipă ai putea să nu mai fii în timp - şi te asigur că poți - ai înțelege ce înseamnă mântuirea. În acel moment atemporal, nimic din ceea ce ai făcut sau ai spus nu mai înseamnă nimic. In acel moment, nu mai ai nimic: nici trecut, nici viitor, nici identitate. Există doar clipa ființării pure. momentul non-separării. al ne-judecării.

Aceasta este clipa în care tu sălăşluieşti tot timpul, fără s-o ştii. Închipuie-ți: eşti deja în Cer şi nu o ştii!

Eşti în Cer. dar Cerul nu este de acceptat pentru tine. Cerul nu oferă suport ego-ului tău, planurilor şi visurilor tale. Cerul nu te susține în luptele tale pentru putere. În lecțiile tale şi nici măcar în procesul tău de iertare. Nu e nevoie de iertare în Cer. „De ce nu?”, ai putea întreba. Deoarece în Cer nimeni nu este vinovat! Nici unul dintre cei care sălăşluiesc în momentul prezent nu a comis vreo crimă şi nu a gândit vreun gând greşit.

Cerul nu oferă sprijin melodramei tale despre crimă şi pedeapsă, despre păcat şi mântuire.

In Cer. nimic nu trebuie îndreptat. Ea fel. În această clipă nu există nimic ce are nevoie de reparație.

Aminteşte-ți aceasta şi eşti în împărăție.

Tu crezi că ajungi în Cer, fiind „bun”. Dar nu există doi printre voi care să fie de acord asupra a ceea ce înseamnă să fii „bun”. Să fie, deci, de mirare că „harta drumurilor” spre Cer este o păcăleală?

Unii dintre voi au o atitudine mai luminată. Ei cred că e în regulă dacă fac greşeli, dar că trebuie să fie mântuiți de păcatul lor; că trebuie să se lepede de vechile obiceiuri şi să înțeleagă că eu am murit pentru păcatele lor!

Astea-s pur şi simplu prostii, dragi prieteni!

Vă întreb, de ce aş muri eu pentru păcatele voastre? Nu eu le-am comis! Presupun că gândiți că eu sunt un tip mărinimos, că sunt atât de „bun”, încât să vă absorb ca un burete păcatele, fără a fi afectat de ele. Şi atunci suntem cu toții în regulă, nu-i aşa?

Da, dar suntem oare? Voi credeți acum că mântuirea voastră depinde

de mine. Şi ce se întâmplă, dacă nu v-o ofer? Mă veți răstigni din nou? Sau vă veți pune capăt zilelor? Este acesta modul vostru de a demonstra că totul este în regulă?

De fapt, ceea ce spun eu este cu totul altceva. Da, totul e în regulă, dar nu într-un viitor îndepărtat sau printr-un act de credință din partea voastră. Fotul e în regulă acum, tară a fi nevoie ca voi să îndreptați ceva sau ca eu să îndrept ceva.

Dacă vrei să înțelegi asta. e nevoie să practici procesul iertării. Ori de câte ori gândeşti că cineva a greşit sau că ceva e greşit, iartă-te pe tine însuți pentru că gândeşti acest gând. Ori de câte ori gândeşti că te afli în greşeală, iartă-te pe tine însuți pentru că gândeşti acest gând.

Spune-ți: „Acest lucru pare a fi greşit, dar aşa să fie oare? Probabil că există ceva aici la care trebuie să mă uit, ceva ce nu vreau să văd. De asta gândesc eu că este greşit, pentru că nu vreau să mă uit la el."

Fii dispus să priveşti lucrurile pe care îți vine să le condamni.

Aceasta este calea cea mai rapidă de a-ți demonta vina.

Orice sau oricine ți se pare că nu ar fi in regulă nu face decât să-ți arate ceea ce ți se pare că nu e în regulă cu tine însuți. Aceasta este vina ta. frate al meu. Ai face bine să te uiți la ea. căci. altfel, ea va continua să-ți dirijeze viața.

Încetează de a mai încerca să faci ca iluziile să fie adevărate.

Încetează de a mai încerca să-ți justifici judecățile. Asta îți va adânci doar convingerea că eşti separat de alții.

Îndrăzneşte. Asumă-ți un risc adevărat. Dă-ți seama că ceea ce te deranjează nu e altceva decât propria ta vină. Contemplă ceea ce te deranjează şi iartă-te pentru că ai luat totul prea în serios. Numai o persoană vinovată ar lua atât de în serios ceva din lumea voastră nebună. Ai de iertat doar o singură persoană în călătoria ta - şi aceea eşti tu însuți.

Tu eşti judecătorul, iu eşti jurații. Şi tu eşti prizonierul.

O ne-sfântă treime, desigur!

Destinde-te, prietene.

Tot ceea ce ți se pare că le-ai făcut altora nu este decât o formă de autopedepsire. Iu eşti cel ce trebuie să trăiască cu vina. nu ei.

Cu cât te simți mai vinovat, cu atât te vei chinui mai mult. Proiectând vina asupra altuia şi chinuindu-l, nu faci decât să mai adaugi la povara vinci pe care o porți. Singura cale de ieşire din acest labirint al fricii este practica iertării.

Iartă tot ce crezi că este greşit, iertându-ți ție însuți faptul că judeci. Contemplă fiecare judecată pe care o emiți cu compasiune pentru tine însuți şi pentru persoana pe care o judeci. Nu-ți justifica judecățile şi. astfel, nu vei face ca iluziile tale să fie reale.

In clipa prezentă, frica, judecata şi aşteptările sunt date la o parte. Trecutul şi viitorul sunt aduse în clipa de acum. Şi. astfel, există numai acest moment şi modul tău de acum de a-l privi.

Şi dacă îl vezi cu frică, te uiţi direct la frica ta. Şi dacă îl vezi cu judecată, te uiţi direct la judecata ta. Şi, atunci când îţi ierţi frica şi judecata, ele dispar din calea ta. Şi nu mai priveşti printr-un geam înnegrit. Convieţuieşti lejer cu ceea ce este.

Iertarea este calea, pentru că numai ea desface rana încleştată de timp! Unde nu există timp, nu există rană.

Nu eşti vinovat de nici un păcat, doar crezi că eşti. Şi atâta vreme cât crezi asta, vei avea nevoie de iertare. Este singura cale de ieşire din iluzia ta autoimpusă.

Crezi, în mod eronat, că poţi răni pe altul şi că acesta te poate răni pe tine. Acestea sunt gândurile care conduc lumea ta.

Şi, astfel, ai venit aici ca să vezi toate efectele convingerilor şi credinţelor taie şi să recunoşti, în sfârşit, că ele nu sunt adevărate. Dacă unul singur dintre voi ar putea fi rănit, dacă întregimea voastră ar putea fi compromisă sau prejudiciată de suferinţă sau moarte, atunci lumea voastră ar fi inaccesibilă Cerului şi toate gândurile voastre criminale ar goni furioase prin întreaga eternitate. Lumea voastră ar fi o lume întunecată şi de nemântuit. Ştiu. câteodată pare adevărat. Dar nu e adevărat acum şi n-a fost nici în timpurile cele mai întunecate.

Lumea voastră, viaţa voastră, gândurile voastre nu au fost niciodată dincolo de atingerea Cerului, pentru că Cerul este aici şi Cerul este acum.

Tu vezi ceea ce alegi să vezi, căci întreaga percepţie este o alegere. Şi când încetezi să impui înţelesurile tale asupra a ceea ce vezi. ochii tăi spirituali se vor deschide şi vei vedea o lume liberă de judecată, strălucind în frumuseţea ei nesfârşită.

Cătuşele pământului vor cădea şi vei fi liber să te înalţi la locul tău printre stelele cele mai strălucitoare. Acolo, tu vei privi în jos spre pământ, aşa cum fac eu acum. şi vei spune cu compasiune: .Acolo am umblat şi eu când mi-era teamă şi am învăţat să păşesc prin toate fricile mele. Este un loc sfânt, un loc unde fiecare duşman a devenit prieten şi fiecare prieten un frate şi un învăţător. O ŢARĂ SFÂNTĂ, unde visul morţii şi cel al separării au luat sfârşit. Simt călătoria pe care am făcut-o ca pe un privilegiu şi sunt fericit că am venit, în sfârşit, acasă.”

Atunci vei şti că nu trebuia să faci călătoria, pentru ca să fii mântuit. Ai ti putut rămâne acasă, tară să-ţi fi întinat inocenţa. Dar dacă nu ai fi făcut călătoria, nu ţi-ai fi cunoscut inocenţa, aşa cum o cunosc eu. şi cum o cunoaşte Tatăl nostru/Mama noastră.

Îngerii care nu au căzut din graţie nu pot fi niciodată co-creatori cu Dumnezeu, pentru că ei nu sunt capabili de creaţie conştientă.

Ca să creezi conştient, trebuie să-ți înțelegi creația.

Şi, ca să-ți înțelegi creația, trebuie să te alături lor şi să trăieşti experiența călătoriei lor.

Asta ai făcut tu, prietene. Deci, bine ai venit acasă! Călătoria ta prin păcat şi moarte te-a făcut să fii imaculat, exuberant.

Aleluia! Lucifer a fost mântuit!

Fiul risipitor s-a întors acasă!

Toți îngerii din Cer se bucură!

Dar şi cei care au făcut ei înşişi călătoria varsă lacrimi de bucurie.

Moartea ego-ului

E în natura ego-ului să divizeze şi să cucerească. Acolo unde nu poate diviza, el nu poate cuceri. Fiecare gând ori separă, ori uneşte. Gândurile ce separă o idee de alta sau o persoană de alta îți opacizează conştienta ta despre unitate. Gândurile ce conectează o persoană cu alta sau o idee cu alta revelează unitatea.

Ideile pot ajunge antagonice la fel de uşor ca oamenii ce le gândesc. Crezi că poți ataca ideile altora fără a-i ataca pe ei, dar nu există mulți oameni care să nu se simtă atacați personal, atunci când le ataci ideile. Oamenii se identifică cu gândurile pe care le gândesc. Dacă vrei să comunici cu oamenii, găseşte o cale de a le accepta şi prelua ideile.

Apoi, când iți exprimi propriile idei, va fi mai uşor pentru alții să ți le accepte. Oamenii nu vor fi niciodată capabili să coexiste paşnic, decât atunci când ideile lor pot coexista fără competiție.

A accepta ideea altcuiva, chiar dacă nu eşti de acord cu ea. Înseamnă a extinde asupra acelei persoane respect şi încredere.

Pentru a conviețui în pace e nevoie să vezi ce te uneşte cu alții, nu ceea ce vă separă. Dacă vezi ce vă uneşte, vei respecta diferențele dintre voi. Dacă vezi ceea ce vă separă, vei încerca să depăşeşti aceste diferențe, încercarea de a depăşi diferențele eşuează în mod invariabil.

Aceasta, pentru că diferențele sunt salutare. Atâta vreme cât sunt respectate, ele nu interferează cu potențialul pentru apropiere şi relații cordiale între oameni.

Acordă-le întotdeauna celorlalți posibilitatea de a fi diferiți. Apoi, nu vei evita apropierea de ei.

Dacă simți că trebuie să ajungi să fii ca altul pentru a fi acceptat de el, sau că el trebuie să ajungă aidoma ție ca să fie acceptat de tine, tu încerci să „depăşeşti" diferențele.

Lasă diferențele să fie şi-atât.

Eşti acceptabil aşa cum eşti şi aşa este şi el, iar pacea rămâne şi în inima ta şi într-a lui. Iotul e bine. Începe să vezi cât de mult încerci să-i schimbi pe alții ca să se suprapună imaginii tale despre cum ar trebui ei să fie. Fii conştient de modul în care alții încearcă să te schimbe. Resimte senzația de a fi tras şi împins.

Aceasta este lumea ego-ului.

Ego-ul este lucrul cel mai nesigur din univers. De aceea, el încearcă întotdeauna să ia partea unuia sau altuia şi să-şi consolideze poziția. Nu are o încredere înnăscută în el însuşi şi, prin urmare, nici generozitate a spiritului. El urăşte totul, deoarece se urăşte pe el însuşi. Tot orgoliul său nu e decât teatru.

Demontează ego-ul şi vei găsi o rană deschisă.

Ego-ul este partea din tine care nu ştie că eşti iubit. Fi nu poate da iubire, pentru că nu ştie că are iubire de dat.

Cum pot găsi iubirea cel neiubit şi cel de neiubit? Acesta este strigătul fiecărui suflet ce trăieşte în exil în lume.

Ego-ui trebuie învățat că are iubire. Aceasta este o propunere amenințătoare, căci, de îndată ce ego-ul recunoaşte că are iubire, e! Încetează de a mai fi ego.

Ego-ul trebuie să moară ca ego. pentru a renaşte ca iubire.

Acum ştii de ce majoritatea oamenilor se împotrivesc iluminării.

Ideea de a se trezi este înfricoşătoare pentru oricine care încă doarme. Gândeşti adesea: „Când mă trezesc, s-ar putea să nu mai exist!"

Iată de ce frica de moarte şi frica de a te trezi sunt aceeaşi frică. Şinele nelimitat, universal, nu se naşte decât atunci când moare şinele limitat, temporal.

Aşadar, moartea va veni, într-un fel sau în altul.

Fie vei muri, fie te vei trezi - ceea ce reprezintă un mod diferit de a muri. O dată ce te-ai trezit, a muri nu mai e mare lucru. Nu mai ai de pierdut o mult prețuită identitate. Că rămâi în forma fizică sau nu, nu mai este important. În ambele cazuri, trebuie sa fii prezent.

A muri este una dintre modalitățile cele mai bune de a învăța să fii prezent. Dacă vrei să te trezeşti rapid, încearcă să mori.

Când mori, eşti conştient de lucruri, într-un fel cum n-ai mai fost . niciodată înainte. Observi fiecare respirație, fiecare nuanță, fiecare floare, fiecare cuvânt sau gest al iubirii.

A muri este ca un curs rapid în a te trezi.

Asta însă nu înseamnă că oricine moare se trezeşte. Înseamnă, doar, că a făcut cursul. Cei care absolvă cursul sunt mulțumiți să fie oriunde sunt trimişi. Dacă asta înseamnă undeva într-un trup, aşa să fie. Dacă înseamnă a asista pe cineva care este într-un trup, bine şi aşa.

Nu mai contează, de fapt, unde mergi, întrucât nu ai nimic de dovedit. Eşti acolo, pur şi simplu, ca să fii de ajutor.

A te degaja de o identitate lipsită de sens este un aspect inevitabil al căii ce duce înapoi acasă.

Cu cât ai mai puțin de protejat, cu atât mai mult poți fi de ajutor.

Şi cu cât dai mai mult ajutor, cu atât mai binecuvântată îți devine experiența.

Deşi n-aş merge atât de departe încât să spun că „a muri e amuzant", aş spune că a muri „nu e amuzant" numai pentru că te mai agăți încă de un firicel de autodefinire.

Întreaga ta experiența de pe pământ este un proces de a învăța să ai

încredere în tine însuți, în semenul tău şi în Dumnezeu.

În clipa finală a trezirii, când încrederea înfloreşte pe deplin, aceste trei aspecte ale Sinelui se contopesc într-unui singur. Acest moment nu poate fi descris în cuvinte, dar te asigur că îl vei trăi.

Şi, până când nu-l vei trăi, nimic nu va avea un înțeles deplin pentru tine.

Darul

Iertarea este un Dar ce ți-a fost dat pe tot parcursul timpului. Nu este ceva care să-ți parvină sau să-ți poată fi luat. Ea există mereu acolo şi e singurul Dar de care o să ai vreodată nevoie ca să treci dincolo de experiența durerii şi a suferinței.

Iertarea funcționează în această lume, dar nu este din lume. Ea vine din Spirit şi nu-şi poate uita originea. Indiferent de câte ori e dat şi primit acest Dar. el nu poate fi epuizat. Pentru fiecare păcat sau percepere a păcatului, iertarea aşteaptă să dea răspunsul.

Nu înțelegi imensitatea Darului, deoarece nu l-ai acceptat în toate domeniile vieții tale. Nu l-ai acceptat în toate situațiile. Atunci când o vei face, vei şti că nu există loc unde să nu poată ajunge.

Nu există situație în care Darul să nu poată fi dat şi primit.

Iertarea este unicul Dar care nu cere nimic în schimb. Şi, astfel, ea este singurul Dar ce poate fi dat şi primit Iară vinovăție.

Iubirea atotcuprinzătoare ce stă dincolo de uşa pe care-o deschide iertarea îți este acum de neînțeles. De aceea nu e de nici un ajutor să discutăm despre ea. Fii aşa cum eşti. Stai la uşă şi bate. ['ii răbdător şi devotat. Fii dispus să priveşti orice gând dureros şi nefolositor şi să-l laşi să plece. Află că fiecare gând sau te eliberează, sau te întemnițează - şi alege să fii eliberat. Când pacea ajunge la inima ta. uşa se va deschide. Vălul va fi ridicat. Moise va intra în Țara făgăduinței.

Până atunci, stăruie acolo unde eşti, în inima practicii tale.

Dumnezeu ți-a dat un Dar pentru călătorie - şi numai unul singur.

El a spus: „Fiul meu. aminteşte-ți, te poți răzgândi oricând.”

Nu a spus: „Nu pleca. Fiule.” Nu a spus: „Fiule, vei fi nefericit până când te vei reîntoarce la Mine.” A spus doar: „Aminteşte-ți că te poți răzgândi oricând.” Te poți răzgândi în privința oricărui gând dureros şi neiertător pe care-l gândeşti. Poți contesta fiecare gând nefericit şi poți să gândeşti alt gând ce te eliberează şi aduce bucurie în inima ta.

Dumnezeu nu a spus: „Nu îl voi lăsa pe Fiul Meu să greşească.”

A spus: „Sunt încredințat că te vei reîntoarce şi am să-ți dau un Dar care să te conducă acasă.”

În fața lui Dumnezeu, toate greşelile tale nu înseamnă nimic.

Pentru El eşti doar un copil ce-şi explorează lumea şi care, prin încercare şi eroare, învață regulile ce o guvernează. Nu Dumnezeu a tăcut acele reguli. Tu le-ai făcut, atunci când ai construit acest teren de joacă.

Ai uitat doar un singur lucru, iar Dumnezeu ți l-a dat, o dată cu binecuvântarea Sa. El a spus: „Oriunde te va duce această călătorie,

Fiule, aminteşte-ți: oricând te poți răzgândi.'*

Cu un singur gând iubitor, El a făcut ceva temporar, din ceea ce tu ai vrut să faci ceva definitiv. El a făcut ceva nereal, din ceea ce tu ai vrut să faci ceva real. Tu ai creat cenuşa morții. El a creat aripile pasării Phoenix. Fiecărui gând nefericit pe care tu vrei să-l gândeşti, Dumnezeu i-a dat un singur răspuns: „Aminteşte-ți, Fiule, că oricând te poți răzgândi."

Asemenea lui Prometeu. ai încercat să furi focul zeilor. Dar El nu te-a pedepsit pentru asta. Nu te-a legat în lanțuri de stânca pe care urma să trăieşti în vecii vecilor, cu vulturi ca singurii tăi tovarăşi de joacă. El a spus: „la focul sacru. Fiule, dar fii cu băgare de seamă şi aminteşte-ți ,că oricând te poți răzgândi."

Asemenea lui Adam şi Evei, ai stat în Grădină şi ai devenit curios în privința binelui şi răului. Când a ştiut că dorința ta pentru „cunoaştere" nu va trece. El ți-a trimis şarpele sacru cu un măr şi apoi te-a invitat să mănânci. Contrar opiniei populare. El nu te-a atras în cursă ca să păcătuieşti, pentru ca după aceea să te izgonească din Grădină.

El doară spus: „Fii cu băgare de seamă. Fiul Meu. Când vei mânca din acest măr, percepția ta despre lume se va schimba. Această Grădină ar putea să pară dintr-o dată un deşert arid. unde nu creşte absolut nimic. Trupul tău, întreg în grația sa inocentă, ar putea părea făcut din bucăți separate, dintre care pe unele le accepți şi de altele îți este ruşine.

Mintea ta, care acum îmi împărtăşeşte fiece gând. ar putea să pară a nutri gânduri opuse Gândurilor Mele. Dualitatea şi sentimentele de separare par a-li pătrunde în conştientă şi în experiență. Toate acestea, şi multe altele, s-ar putea să se iste de la această minusculă îmbucătură pe care vrei s-o mănânci, dar aminteşte-ți. Fiule: oricând te poți răzgândi."

Nu numai că Dumnezeu nu te condamnă pentru greşelile tale. dar El nu este nici măcar îngrijorat din cauza lor. Copilul se va arde la flacăra deschisă şi El ştie asta. El ştie şi că mărul va provoca indigestie. Dar El ştie, de asemenea, că acel copil va învăța să se ferească de flacără şi să o folosească pentru a se încălzi şi a-şi lumina calea. Şi El ştie că trupul se va acomoda cu gustul acid şi va folosi mărul pentru hrană.

El ştie că decizia ta de „a cunoaşte" te va aduce în situații primejdioase, situații în care crezi că fericirea ta depinde de modul în care te tratează altcineva, situații în care uiți că tu nu eşti un organism vulnerabil. Într-un ținut arid şi ostil. HI ştie că îți vei uita originea şi că vor fi vremuri când Grădina va părea doar o amintire îndepărtată, a cărei însăşi existență devine discutabilă. HI ştie că vor fi vremuri când II vei învinovăți pe HI pentru toate necazurile talc şi vei uita că tu erai cel ce a ales să „cunoască'. Dar toate acestea nu II îngrijorează, fiindcă. Înainte ca tu sa pleci - hotărât să mergi în călătoria separării, până în fundul iadului - El a spus: „O clipă. Hule. S-ar putea să treacă mult timp până

când ne întâlnim din nou. N-ai vrea să accepți acest simplu Dar de la Mine. şi să-l păstrezi, oriunde te-ai duce, în amintirea Mea?” Cei mai mulți dintre voi nu-şi aduc aminte că au răspuns: „Da, Tată.” Dar eu vă asigur că aşa au tăcut. Şi. astfel. Vocea lui Dumnezeu a plecat cu voi de îndată ce ați luat calea exilului. Şi ea încă este cu voi şi acum.

Aşadar, când te simți abandonat şi singur, câne! uiți că tu ai ales această călătorie, aminteşte-ți că „oricând te poți răzgândi.” Sunt aici să te ajut să-ți aminteşti acest lucru. Acesta nu este Dărui meu, ci Darul lui Dumnezeu pentru tine. Dat fiind că am primit Darul de la El. eu pot să ți-l dau ție. Iar dacă-l primeşti de la mine, îl poți da aproapelui tău.

Dar te previn: să nu te preocupe identitatea celui ce ți-a dat Darul.

Eu nu sunt important, lin nu sunt Darul. Sunt doar acela care îl extinde, aşa cum eşti şi tu. Să ne amintim de originea Darului, ca să-l putem da şi primi în voie.

Christos este cel ce dă şi primeşte Darul iui Dumnezeu. Iar Christos se naşte în tine. de fiecare dată când dai sau primeşti Darul. Nu contează cine îți oferă Darul iertării. Poate să fie copilul, părintele, prietenul sau duşmanul tău. Tot ce contează este să-l primeşti de la el. Şi, pe măsură ce îl primeşti, tu devii Christosul - şi tot aşa devine şi el.

Toți cei care dau sau primesc Darul lui Dumnezeu sunt gazdele pruncului Christos. Fiecare dintre voi este Iosif şi Măria, întâmpinând cu bucurie venirea copilului lui Dumnezeu în lume. Şi flecare dintre voi este acel copil ce primeşte Darul iubirii nemărginite de la Mamă şi Tată.

Trebuie să fiți atenți în ce poveşti credeți. Multe din cele despre care credeți că vin de la Dumnezeu sunt produsul propriilor voastre frici şi temeri. În cazul în care căutați adevărul, e mai bine să nu consultați vreo Biblie, carte sfântă sau scriptură scrisă în trecut. În schimb. Îndreptați-vă atenția către adevărul ce chiar acum se scrie în inima voastră.

Dumnezeu ți-a dat Darul iertării. Acest Dar te însoțeşte oriunde te duci. Când nu ai încredere în acest Dar, El îți trimite pe Fiul Său ca să-ți amintească de Dar. Şi Fiul Său îți spune că trebuie să dai Darul - dacă vrei să-l păstrezi.

Multe ființe de lumină au venit ca Christos în lume, aducând cu ei această simplă aducere aminte. Noi toți avem acelaşi scop. căci Christos nu este o persoană, ci un păstrător al flăcării, un dătător al Darului şi un mesager al Iubirii.

Lumina vine de la El, fiindcă şi-a amintit lumina în întunericul lumii. Iubirea vine de la El. fiindcă a primit Darul şi a învățat să-l dea necondiționat tuturor acelora care vor să-l primească.

Ceea ce noi am tăcut, vei face şi tu, şi încă mai mult decât atât[10] Fiindcă în mântuirea ta stă mântuirea fiecărui Fiu al lui Dumnezeu. Tu

[10] compară Ioan XIV. 12 Noul Testament (N. Edit.)

care-L vezi pe Christos în semenii tăi, îi vei ajuta să II vadă în tine.

Şi, astfel. Lumina adevărului va fi aprinsă în multe inimi şi steaua va răsări iar, în cerul de deasupra Betleemului.

Mulți magi - bărbați şi femei cu inima şi mintea deschisă - se vor întruni ca să fie martori la naşterea Fiului lui Dumnezeu pe pământ.

Şi mulți alții I se vor opune, neînțelegând că El este Ei.

Dar toate visele despre crucificare, sacrificiu şi pierdere se vor încolona în van împotriva forțelor iubirii şi, încă o dată. iubirea va triumfa. Christos îşi va deschide brațele, va strânge copilul rănit la pieptul Său şi îl va mângâia. Şi acest copil va învia în lumina iubirii Sale şi va da deoparte lespedea morții.

Toți cei exilați se vor reîntoarce acasă la Inima lui Dumnezeu, Țara Făgăduinței.

Dacă citeşti aceasta, să ştii că acelaşi lucru ți se va întâmpla şi ție.

Şi prinde curaj, căci eu sunt cu tine.

Împreună, să aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru al Său Dar al iubirii şi iertării, pentru încrederea Sa eternă că noi ne vom găsi calea înapoi acasă.

Tată, ne amintim că Vocea Ta este cu noi in fiecare împrejurare şi ne încredem in Ea că ne va călăuzi gândurile şi paşii. Mulțumită Ție, nu suntem singuri. Mulțumită Ție, îi avem pe semenii noştri. Tu nu ne-ai lăsat lipsiți de mângâiere, ci ne-ai dat însoțitori puternici care să ne lumineze calea.

În Numele Tău, preaslăvim călătoria noastră aici şi ne rugăm neîncetat pentru sfârşitul vinei, singura cauză a suferinței. Şi, întru acest sfârşit, noi îmbrățişăm Darul pe care ni l-ai dat, singurul Dar pe care îl putem primi sau da fără vină. Iți mulțumim. Tată, pentru Darul iertării. II vom folosi cu înțelepciune. Îl vom folosi în orice împrejurare.

Cu el, vom aduce lumina Ta în toate ungherele întunecate ale sufletelor noastre.

Binecuvântare

E xistă numai un Unic Fiu al lui Dumnezeu
şi Tu eşti Acela.
De la El primeşti,
Lui îi dai.
Când te uiți la tine însuți, să-ți aduci aminte.
Când te uiți la aproapele tău,
să-ți aduci, de asemenea, aminte.
Când, cuprins de frică, priveşti în altă parte,
aminteşte-ți doar că:
Subiectul şi Obiectul,
Cel ce iubeşte şi Cel iubit
nu sunt doi, ci Unul şi Acelaşi.
Ceea ce dai
şi ceea ce primeşti
Îl reflectă pe unul în celălalt.

Mulţumim pentru sprijin prietenilor:

Francisc Antal, Liubița & Saşa & Johnny Bota. Stela Botezatu, Stevie Caplinger, fam. Dărăban, Eugen Dorcescu, Ioana Drulă, Aurora & Noemi Dumitrescu, Harry Waldner-Erdely, Alina Hațeg, Mihaela Iacobescu, Alex Kakuks, Barbara şi Dana Kuhn, Erika Kuhn, Sorin Laiu, Florian „Moşu" Lungu, Margareta & Harry Morgan, Nora Nemeth, Barbara Spies, Michael Stenzel, Marcel Tolcea, Gabriela Trica, Fam. Ewald Varga şi Werner Varga, Monica Vişan, formația „Baumann" şi „Electric Version", precum şi tuturor celorlalți care ne-au ajutat.

Cuprins